

ZUID-CAROLINA

ONDER

NEGERBESTUUR.

EENE BIJDRAGE TOT DE KENN' VAN AMERIKA.

NAAR 'T ENGELSCH

VAN

JAMES S. PIKE,

Voormalig minister-resident der Vereenigde Staten te 's Gravenhage.

DOESBORGH,

R. v. HINLOOPEN LABBERTON.

1875.

1. South Carolina, – History.
2. [illegible] S.C., 1874.

[illegible]

ZUID-CAROLINA

ONDER

NEGERBESTUUR.

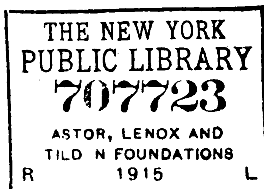
EENE BIJDRAGE TOT DE KENNIS VAN AMERIKA.

NAAR 'T ENGELSCH

VAN

JAMES S. PIKE,
Voormalig minister-resident der Vereenigde Staten te 's Gravenhage.

DOESBORGH,
R. v. HINLOOPEN LABBERTON.
1875.

Snelpersdruk van H. C. A. Thieme, te Nijmegen.

VOORREDE VAN DEN SCHRIJVER.

De navolgende bladzijden werden geschreven in Zuid-Carolina gedurende de zitting der Wetgevende Vergadering in de maanden Februari en Maart 1873. Zij ontleenen hare kleur aan de tooneelen, waardoor de Schrijver omgeven was. Deze vermelding is noodzakelijk met het oog op den vorm van een deel van den inhoud.

Ik heb geene positive theorie met betrekking tot de toekomst van Zuid-Carolina. Vijftien jaar geleden, toen de emancipatie nog ver af scheen, waagde ik de voorspelling, dat de Golf-Staten ten slotte geheel in handen der Negers zouden komen; maar nu de vrijmaking der slaven plotseling tot stand gekomen is, is de stand van het problema veranderd. Toch zijn sommigen van opinie, dat die voorspelling onvermijdelijk zal bewaarheid worden met betrekking tot het lot der Zuidelijke Staten, Zuid-Carolina ingesloten. In de volgende bladzijden heb ik die opinie bestreden, wat Zuid-Carolina betreft, en den weg aangewezen, langs welken het mij toeschijnt, dat de Afrikanisatie kan worden voorkomen, en ik heb eenige beschouwingen ten beste gegeven, die wellicht kunnen leiden tot het doen van pogingen daartoe. Maar

er is een groot onderscheid tusschen hetgeen *kan* gedaan worden en hetgeen *zal* gedaan worden; wellicht zal dat ook hier blijken. Wellicht zullen de blanken van Zuid-Carolina toelaten wat zij zouden kunnen verhinderen. De beslissing hangt grootendeels van hen af. Maar hunne handelwijs in de tegenwoordige krisis is niet alleen eene zaak van het hoogste belang voor hen zelven; de andere Staten hebben er even veel belang bij, en hunne aandacht vestig ik daarom eveneens op dit vertoog.

De feiten verdienen de belangstellende overweging van ieder, die niet a priori overtuigd is, dat ons staatkundig systeem in alle opzichten proefhoudend en tegen alles bestand is.

New-York, Oct. 1873.

VOORBERICHT VAN DEN VERTALER.

Het onderhavige werkje van den Heer Pike heeft in Amerika eenen buitengewonen opgang gemaakt. Geen wonder! *Uncle Tom's Cabin* is er mogelijk bijna vergeten, maar de vrijmaking der slaven, in hare gevolgen, is er voor velen eene levenskwestie geworden. Als eene bijdrage tot de kennis van den stand van zaken aldaar in het bijzonder, en op het gebied van land- en volkenkunde in 't algemeen, moge de vertaling bij ons belangstellende lezers vinden! Het *homo sum* etc. zal zeker hier wel niet behoeven aangevoerd te worden, als eene opwekking tot kennisneming van deze met ware belangstelling geschreven bladzijden.

Voor den Nederlandschen lezer zal het wellicht niet geheel overbodig zijn een woord over Zuid-Carolina te doen voorafgaan.

Het heeft met den broederstaat Noord-Carolina zijnen naam te danken aan Fransche kolonisten, die in 't laatst der 16e eeuw zich er vestigden, en het naar hunnen koning, Karel IX, *Carolina* noemden. Het ligt aan den Atlantischen Oceaan tusschen Noord-Carolina en Georgia, tusschen 32 en 35 graden noorderbreedte. Het is ruim

zoo groot als ons land; het getal inwoners echter bedraagt nog geen millioen. Het is verdeeld in 31 counties of graafschappen. De zetel van het Gouvernement is Columbia, een landwaartsin gelegen stadje, overigens van weinig beteekenis. De voornaamste stad is Charleston, uit den laatsten oorlog wel bekend, eene stad van circa 50000 zielen met uitgebreiden handel, tevens een zetel van geleerdheid, en van den R. K. en den Anglikaanschen bisschop. Zij wordt door vier sterke forten verdedigd, en ligt op nagenoeg 3 uren afstand van zee. Op de kust van Carolina liggen verscheidene eilanden. De grond is er bij uitnemendheid vruchtbaar. Hoewel in sommige streken moerassig, heeft men er ook hooge streken. Het voornaamste middel van bestaan is de landbouw. De produkten zijn: hout, rijst, maïs, katoen, tabak, indigo en mineralen.

In 1776 behoorde het, na vele lotswisselingen, nog aan Engeland; toen werd het met geheel Amerika vrij verklaard. De welbekende Engelsche wijsgeer Locke stelde in 1670, op verlangen van den toenmaligen Engelschen Minister van Koloniën, graaf Shaftesbury, bij wiens kinderen hij gouverneur was, eene constitutie op voor Carolina, en deze was sedert daar ingevoerd.

Zuid-Carolina, gelijk de andere staten van het Zuiden, ligt thans vernederd in het stof. Het heeft medegestreden voor de afscheiding, voor de ontbinding der Unie, het is overwonnen. Het wilde verouderde toestanden bestendigen. Bij verkiezingen, bijvoorbeeld, had de slavenhouder stemmen naar 't aantal zijner slaven; voor elke vijf slaven drie stemmen meer. De emancipatie, tengevolge van den oorlog, of liever van den vrede, heeft daaraan een einde gemaakt. De Neger is vrij niet

alleen, maar stemt voor zich zelven. De gevolgen doen zich gevoelen. Verreweg de meerderheid der bevolking zijn kleurlingen, gewezen slaven. Men noemt ze nog dikwijls zwarten, ofschoon sommigen, door vermenging, bijna blank, ja zelfs rossig zijn. De democraten zijn voor de algeheele gelijkstelling en vermenging gestemd; zelfs wat huwelijken betreft. De oude blanken echter schuwen die gelijkstelling en minachten het tegenwoordige Negerbestuur, zooals zij het noemen; zij wachten heil van het Congres: dat het de Constitutie der Unie zoodanig zal wijzigen, dat de stembus hen weder op het kussen brenge. Zal dat geschieden? Of zal misschien het aantal blanken genoeg toenemen, en dat der kleurlingen genoeg afnemen, dat daardoor alleen hunne hoop zal verwezenlijkt worden? De toekomst zal het leeren. De Heer Pike schijnt, met velen, die hoop te voeden.

Voor ons heeft die kwestie op zich zelve zeker weinig belang. Maar wil men Amerika leeren kennen, dan is het zaak niet enkel kennis te nemen van algemeene toestanden (Amerika is zoo groot en zoo verscheiden) maar zich in kennis te stellen van speciale toestanden. Zuid-Carolina staat intusschen in dezen ook niet geheel op zich zelf. De Unie is goedgezind jegens de bedwongen staten, maar uit den aard der zaak zijn deze in hun inwendig bestuur grootendeels geheel vrij; hun lot is in hun eigen hand. Daar zit thans de kwaal.

Het tafereel, dat de Heer Pike, die ook hier te lande wel bekend is, ophangt van den tegenwoordigen toestand van Zuid-Carolina, is donker, maar alleszins lezenswaardig. Men kan het werkje beschouwen als een aanhangsel op *Dixon's New America*, dat ook bij ons veel belangstelling gevonden heeft. Wat eigenlijk bijla-

gen zijn, heeft meestal niet den gewonen meer droogen vorm, die bijlagen plegen te hebben; die Verhooren en Rapporten hebben zelfs iets zoo eigenaardigs, dat wij gemeend hebben ze niet te moeten weglaten. Zooveel mogelijk hebben wij getracht het karakter van tekst en bijlagen beide getrouw weer te geven.

B. Scholten.

Doesborgh, Maart 1875.

I.

Een Negerparlement. — Vernedering der Blanken. — Eene omkeering in de Maatschappij. — Een zonderling schouwspel.

Columbia, de hoofdstad van Zuid-Carolina, is bekoorlijk gelegen in 't hartje van het hoogland, nagenoeg in het midden van den Staat. Het heeft breede, open straten, regelmatig aangelegd, en fraaije, onder boomen prijkende, villa's in en om de stad. Bijna nergens vindt men meer en beter gelegenheid tot uitstapjes te paard of per rijtuig. In alle tijden van het jaar ziet men elegante rijtuigjes, met vlugge paarden bespannen, de straten doorkruisen; nu in den winter is het weer zelfs uitlokkend. Omstreeks Kerstmis en Nieuwjaar, toen de koude zich over het geheele land zoo streng en plotseling deed gevoelen, was het hier ook wel eenigszins winter, naar 't schijnt: men zag zelfs sledevaart en schaatsenrijders; maar thans vriest het hier niet, en bij het zachte lenteweêr, dat hier heerscht, denkt men niet meer aan de koude.

Gisteren, omstreeks vier uur in den namiddag, stroomden hier de vergaderde Wijzen uit hunne ver-

gaderzaal, waar zij hunne begaafdheden hadden ten toon gespreid. Ongeveer drie vierden van hen behoorden tot het Afrikaansche ras. Het was, alsof er eene beurs, of publieke veiling, uitging in een van de zuidelijke Staten. Alle negertypen en physionomiën waren er te zien: van den lichtgetinten octoroon tót den gitzwarten neger; van den netten huisknecht tot den onbehouwen rijst- of katoenplanter. Hunne kleeding was evenzoo verschillend.

Sommigen droegen een kalen, glimmenden, zwarten rok uit de tweede hand, met een kachelpijp op het hoofd, die tien jaar uit de mode was; anderen gaven blijkbaar niets om eene behoorlijke kleeding: zij droegen grove en vuile werkbuizen en slappe ingedeukte hoeden.

Het gebrek aan linnengoed was bij eenigen verborgen door eene grove wollen bouffante, maar minder te verbergen was het lompe schoeisel, en de broeken, die blijkbaar te kort, en bovendien gescheurd waren. Die donkerkleurige menigte, het ruwe houten hek uitgestroomd zijnde, verloor zich in de straat. Dat was de Wetgevende Vergadering van Zuid-Carolina.

Boven den ingang, en in de paneelen van het deftige gebouw, ziet men in basrelief de busten van George Mc Duffie en Robert Y. Hayne. Hadden die mannen, boven uit den gevel, werkelijk dat tooneel eens kunnen aanschouwen!! Wat zouden zij gezegd hebben?

»Ik sidder," schreef eens Jefferson, toen hij de slavernij in het Zuiden beschreef, »ik sidder, als »ik er aan denk, dat bij God gerechtigheid is."

Maar zou één van die oude Zuidelijke vaderlandlievende mannen der revolutie, die in hun gemoed strijd voerden over den vloek der slavernij, zich ooit zulk een vervallen tot barbaarschheid hebben kunnen voorstellen, als waarvan dit schouwspel het toonbeeld was? »Mijn God, zie dat eens aan!" was de onwillekeurige uitroep van een eenvoudigen planter uit de lage streken, terwijl hij in de vergaderzaal over de balustrade leunde, en al zijne aandacht gevestigd had op de vergadering. »Het is de eerste »maal, dat ik hier ben. Ik dacht, dat wij wel wis»ten wat wij deden, toen wij toestemden in de eman»cipatie. Ik kende den neger, en ik heb veel voor»speld van 't geen gebeurd is, maar ik had nooit »gedacht, dat het tot zoo iets komen zou."

Dit is dan nu het resultaat, de rijpe, aangekweekte vrucht van de geroemde beschaving van het Zuiden, na eene ervaring van twee eeuwen. Eene bevolking van blanken, die, van klein af begonnen, tot welvaart, verlichting en beschaving gekomen waren, bekend met alle kunsten en wetenschappen; een volk van blanken, dat zich dapper verdedigde tegen vreemde tyrannie, dat zijne vrijheid en onafhankelijkheid redde uit het vuur en de stormen van den burgerkrijg, dat mannen heeft voortgebracht, die, tot roem der natie, eene eerste plaats hebben

ingenomen als staatsmannen en redenaars — zulk een volk is dan tot dit uiterste gebracht! Het ligt vernederd in het stof, onder den druk van dat vreemde samenraapsel, dat bijeengebracht is uit zijne eigene vroegere slaven. Het is het schouwspel van eene ten onderste boven gekeerde maatschappij. De rijkdom, het verstand, de beschaving, de wijsheid van dien Staat zijn door de korst van den maatschappelijken vulkaan waarop hij rustte, plotseling weggezonken, en zijn door het onderaardsche vuur, dat hij getrotseerd en uitgetart had, geheel verteerd.

In plaats van die aloude aristokratische maatschappij staat nu de ruwe vorm van de onbeschaafdste democratie, waarvan de menschheid ooit een voorbeeld zag bij 't bestuur van een Staat.

Het is de heffe des volks in het gewaad hunner beschaafde voorgangers, zwaaijende over hen den staf van onkunde en verdorvenheid, en dat alles ten gevolge van de onverbiddelijke numerieke meerderheid. Het is de barbaarschheid, die door physieke krachten de beschaving overhoopwerpt. Het is de slaaf, die den baas speelt in de zalen van zijnen meester, en die dien meester onder de knie heeft. En al is dat alles zonder boos opzet geschied, het is niet te min een voldongen feit. Wij zullen de zaken van wat naderbij beschouwen, en binnentreden in de zaal der Volksvertegenwoordiging. Hier zitten honderd vier en twintig leden; drie en twintig leden zijn blanken; 39 vertegenwoordigen het overschot

der voormalige beschaving. Het zijn lieden van een degelijk uiterlijk, mannen van gewicht en beteekenis in de gemeenten, die zij vertegenwoordigen. Zij zijn allen uit de hoogere streken. Sommigen dragen reeds de sneeuwvlokken van zestig of zeventig winters op hunne kruin. Daar zitten zij zwijgend voor zich heen ziende. Zij gevoelen, dat zij slechts losse steenen zijn, die daar neergeworpen zijn, om nog eenigszins den stroom tegen te houden, dien zij niet meer kunnen stuiten. Zij zeggen weinig, en doen voor het oogenblik ook weinig. Zij slaan enkel den opkomenden vloed gade, en teekenen den waterstand aan der overstrooming. Met weerzin zitten zij daar. Zij gevoelen, dat zij als 't ware martelaars zijn, wier roeping het is, met stille onderwerping te lijden voor dat groote element in den Staat, welks beklagenswaardig lot het is de speelbal te worden van een meedoogenloos fatum. Als een groepje in eenen hoek van de welingerichte vergaderzaal slaan zij, als verstomd, het dolle rumoer gade aan de breede linkerzijde en het centrum, waar de aangelegenheden besproken, en de debatten gevoerd worden door negers; waar de zonderlinge stuurlieden zitten, die het roer en het lot in handen hebben van den eens zoo fieren, hooghartigen Staat.

Bij deze wreede beproeving van zijnen hoogmoed, zijne mannelijke fierheid, zijne belangen, zijnen vaderlandschen geest moet van den Zuidelijken Bourbon der Wetgevende Vergadering gezegd worden, dat hij zich gedraagt met eene waardigheid, eene

bedaardheid, een decorum, die bewondering afdwingen. Hij gevoelt, dat de ijzeren hand van het noodlot op hem rust. Hij is in zich zelven gekeerd, troosteloos, hopeloos. De grijze hoofden van het tegenwoordige geslacht betuigen openlijk, dat zij geene uitkomst zien. Zij zien zelfs geen middel tot gedeeltelijk herstel. Zij gevoelen, dat het herwinnen van invloed, van beteekenis, van macht in den Staat voor hen eene onmogelijkheid is. Zij schikken zich in hunne positie met een stoïcisme, waarvoor hun geenerlei loon te wachten staat. Zij zijn de typen van een overwonnen geslacht. Zij hebben alles op het spel gezet, en alles verloren. Zij hebben niets gered dan hun eigen leven. Hunne have en hun kroost zijn verloren gegaan. De oorlog, de emancipatie, de drukkende, telkens vernieuwde, belastingen hebben alles geroofd. Zij worstelen nu nog slechts tegen eenen geheelen ondergang. Zij zitten geduldig en wachten den nacht af.

Die negerdrom tegenover hen maakt wetten onder een vervaarlijk rumoer, en onder de luidruchtigste debatten. Deze drie en twintig blanken zijn slechts de toeschouwers, de gedwongen toehoorders van de domme en ruwe schijnvertooning van een delibererend lichaam, welks tegenwoordig bestaan en bevoegdheid een wonder, en eene schande tevens, is voor de moderne beschaving.

Buiten die drie en twintig leden, die alleen de oppositie uitmaken, zijn er, zooals gezegd is, nog

honderd en een. Van deze zijn vier en negentig kleurlingen, en de zeven overigen, blanken, zijn hunne bondgenooten. Alzoo is de verhouding in het geheele lichaam der Vertegenwoordiging, wat betreft de blanken tot de zwarten, als nog geen *één* tot *drie*. Maar in de bevolking staat het getal blanken tot dat der zwarten als *drie* tot *vier*; naar de basis der getallen is alzoo de onevenredigheid in de vergaderzaal in 't oog loopend. In die verhouding moesten er *vier en vijftig* blanken tegen *zeventig* kleurlingen in zijn. De kleur wijst nagenoeg ook de oppositie aan. Zooals de stand van zaken is, is het bijna letterlijk een negerparlement, en het is het eenige op den aardbodem, dat eene blanke bevolking vertegenwoordigt, en geacht moet worden het gehalte uit te drukken van eene geavanceerde type van moderne beschaving. Maar de lezer zal zich moeilijk een duidelijk denkbeeld kunnen vormen van dat lichaam, en moeilijk zich de algeheele omkeering in de Wetgevende vergadering van Zuid-Carolina kunnen voorstellen, indien hij niet omtrent de bijzonderheden wordt ingelicht. Wel nu, de president is een neger, de griffier is een neger, de deurwachters zijn negers, de knechts zijn negers, zelfs de dienstdoende kapelaan is een gitzwarte neger. Aan sommige lessenaars zitten negers, wier typen bezwaarlijk elders dan in Congo zouden te vinden zijn, wier kleeding, gezicht, houding en uitdrukking slechts te huis behoort op de voorplecht van een rooverschip.

Men moet bovendien weten, dat deze mannen, met hoogstens een half dozijn uitzonderingen, zelven slaven zijn geweest, en dat hunne voorouders eeuwen achtereen slaven waren.

Men zegt, dat, twaalf of vijftien jaar geleden, een slavenhouder in het Zuiden, alle wetten tegen den slavenhandel openlijk trotserende, eens een schip heeft uitgerust, eene lading slaven uit Afrika gehaald, en die in Zuid-Carolina en Georgia veilig aan wal heeft gezet, en dat hij er zich openlijk op beroemde. Als men sommige van deze volksvertegenwoordigers ziet, moet men het wel gelooven; zij zien er uit, alsof ze pas waren opgevangen in de binnenlanden van Afrika. Als het zoo is, zullen wij over hunne tegenwoordigheid verder hier niet uitweiden. Zij zou een van die zonderlinge zamenloopen van omstandigheden zijn, die op zich zelven bijna het geloof schijnen te rechtvaardigen aan eene onmiddelijke tusschenkomst van de hand der Voorzienigheid in de menschelijke zaken.

II.

De neger als wetgever. — Zijne bespraaktheid bij debatten. — Karaktertrekken van den neger. — De toekomst van den Staat.

Een van de dingen, die iemand het meest opvallen, wanneer hij bij toeval eens eene van die negervergaderingen bijwoont, is de bespraaktheid bij de debatten: als men ten minste dien naam kan geven aan het eindeloos gekakel, dat daar plaats heeft. De hoofdonderwerpen der discussie vallen geheel onder het bereik van de leden, daar zij van praktischen aard zijn, en rechtstreeks in verband staan met de persoonlijke belangen der wetgevers, zoowel als van hunne lastgevers. Wanneer eene bill aanhangig is, waarvan de strekking is: het toestaan van gelden, om ex-negerplagers te vangen en te straffen, dan weten zij heel goed wat dat beteekent. Zij voelen het in merg en been. Eveneens met maatregelen van onderwijs. De vrije school is bij hen juist op hare plaats; zoo ook het uitrusten en drillen der negermilitie. Op dit punt zijn zij onuitputtelijk; dag in dag uit kan Sambo redeneren

over die onderwerpen, en over al wat er mee in verband staat. Er komt aan zijn babbelen geen einde, maar het intellectueel standpunt is dat van een troep nieuw bekeerde negers bij eene Kamp-meeting. Natuurlijk zulk een praten kan eindeloos gerekt worden. Het is slechts de oppervlakkigste beuzelpraat. Daarenboven is de neger in den hoogsten graad een naäper, en, even als een aap of een papegaai, beproeft hij telkens, of hij dit of dat ook niet kan. Hij staat voor niets, hij beproeft alles; om 't even, of hij uitgelachen wordt, of toegejuicht, al naar mate het hem goed afgaat of niet. Hij is levendiger van aard dan een blanke, en daar zijne grootere bewegelijkheid gepaard gaat met eene zekere goedaardigheid, is hij betrekkelijk minder gemakkelijk binnen de perken te houden. Zijne naaperij in 't gebruik van stadhuiswoorden is soms allerkluchtigst. Van eene aardigheid of eene anecdote is hij een groot liefhebber, en bij de minste aanleiding barst hij los in een vreeselijk geschater. Even gemakkelijk gaat hij over tot woordvoeren op de meest onsamenhangende manier, en daar hem alle oefening en ontwikkeling ontbreekt, en hij van taalkunde en redekunde niet het minste begrip heeft, zegt hij tienmaal het zelfde, en staat, om zoo te zeggen, onderwijl voortdurend te dansen op de muziek van zijn eigen stem. Hij zal zesmaal het woord voeren over dezelfde kwestie, en telkens precies hetzelfde zeggen, zonder dat hij het zelf weet

Lord Derby zeide eens van eenen botterik, die in 't parlement het woord voerde: dat die man niet wist waarover hij spreken zou, als hij begon, dat hij niet wist waarover hij sprak, als hij aan 't woord was, en dat hij zelf niet wist waarover hij gesproken had, als hij weer op zijne plaats zat. Welnu, aan die beschrijving beantwoordt de neger volkomen.

Mannen van ondervinding in dezen geven toe, dat de broeders kleurlingen een verwonderlijk talent hebben bij 't behandelen van zaken. Zij zijn ongeloofelijk gevat in 't opmerken van wat aan de orde is, en van dat talent maken zij telkens gebruik op eene ongehoorde manier. Niemand kan vijf minuten aan 't woord blijven, zonder in de rede te worden gevallen, en de eene interruptie is het teeken tot vier, vijf, zes andere, totdat de oorspronkelijke woordvoerder er onder bedolven wordt, als onder eene lawine.

Op éénen dag veertig kwesties over prioriteit; soms wordt er over niets anders gehandeld. De zwarte voorzitter is niet in staat dat extraordinaire element van de debatten te beteugelen. Weinige blanken verstaan in dezen zoo de kunst van hardnekkig volhouden en niet opgeven, voor zij aan 't woord zijn. Hun gehaspel en geworstel, hun geschreeuw en getier gaat alle beschrijving te boven. 't Is te vergeefs dat de hamer van den president onophoudelijk klopt. Van alle zijden wordt er geschreeuwd, en in de rede gevallen. Ieder wil niet

minder zijn dan zijn nevenman, en galmt blijkbaar even vaak, omdat hij pleizier vindt in de verwarring, als om andere redenen. Het valt licht te begrijpen, dat kleurlingen elkander niet ontzien; ten gevolge daarvan mist men er alle betamelijkheid en waardigheid. De voorzitter verlangt b. v. van een lid, dat zich bijzonder onordelijk aanstelt, dat hij zal gaan zitten. Het onordelijk lid gehoorzaamt, maar strekt tegelijkertijd zijne beenen voor zich uit over den lessenaar, zoo dat de voorzitter nog slechts de zolen van zijne laarzen kan zien. Een oogenblik later staat hij al weer gereed, om aan 't woord te komen. Als dat zoo eenige malen herhaald is, dreigt de voorzitter het lid, al lachende, dien Heer tot de orde te zullen roepen. Dit wordt als een onbetaalbare aardigheid beschouwd, en met een luid geschater begroet. Onderwijl worden er een macht van noten gekraakt, en opgepeuzeld, waarbij de eene hand dienst doet tot versterking van den inwendigen mensch, en de andere tot opheldering van de inzichten van den redenaar. Dat goed-lachs-zijn van die donkerkleurige vergadering is eene groote oorzaak van wanorde. Zij lachen gelijk de eenden kwaken: als de een begint, volgen de anderen. Maar bij al dit stuitend koddige in eene wetgevende vergadering, moet men toch erkennen, dat er bij dien ongeredderden hoop niet te min iets zeer werkelijks omgaat. Het is niet alles en altijd aperij en zotteklap. Zij stellen wel degelijk en ernstig belang in de zaken,

die behandeld worden. Als wij dit niet erkenden en respekteerden, zouden wij bewijzen niet goed gezien noch opgemerkt te hebben. Zij zijn ernstig overtuigd, dat hunne positie niet volkomen verzekerd is; die ernstige overtuiging geeft eene soort van waardigheid aan hunne handelingen. De levendig gevoerde wartaal, hoe onbeschaafd ook, is blijkbaar soms zoo oprecht gemeend en zoo gewichtig in hun eigen schatting, dat men ze eerder achten dan verachten moet. De gansche zaak is eene verwonderlijke nieuwigheid voor hen zelven, zoowel als voor den toeschouwer. Zeven jaren geleden werkten deze mannen op de koren- en katoenvelden, onder de zweep van den blank-overseer. Thans werken zij in prioriteitskwesties en dergelijke. Zij vinden, dat zij het eene zoo goed kunnen doen als het andere. Zij geven de voorkeur aan het laatste. Het is gemakkelijker, en het wordt beter betaald. Daarenboven is 't een bewijs van een verkregen resultaat. Het beteekent vrijheid. Zij zijn ontkomen aan hunne verdrukkers; zij moeten zich nu verdedigen. Het beteekent de instorting der gevangenismuren, die zij maar al te goed kennen. Het is de zonneschijn van hun leven. Het is hun jubilé. Het is hun langbeloofde visioen, waarin zij den Heere zullen aanschouwen van aangezicht tot aangezicht. Zullen wij dan te streng oordeelen over dat schouwspel? Misschien moeten wij ons verwonderen, dat zij, na een zoo korten proeftijd, zoo goed doen wat zij doen.

De barbaren deden Rome te gronde gaan. Er volgden eeuwen van duisternis. Maar toen brak de beschaving weer door, en er kwam licht. De dagen waren lang en vermoeiend, maar zij waren eindelijk doorleefd. Nu hebben wij de drukpers, den spoorweg, den telegraaf; en deze duiden eenen algeheelen ommekeer aan in de menschelijke aangelegenheden. Wat vroeger slechts na eeuwen tot stand kwam, geschiedt thans in jaren. Zal de zwarte onder den invloed van het nieuwe licht niet spoedig tot beschaving komen? Wie weet het? Wij kunnen vreezen, maar wij kunnen ook hopen. Niets is onmogelijk in onzen tijd. Neem eens aan, dat Zuid-Carolina geheel in de hand der zwarten komt. Wij hebben eene Unie van groote en bloeiende Staten. Het centrum is ontegenzeggelijk blank; het heeft levenskracht; het houdt gelijken tred met den modernen vooruitgang in ideeën en verbeteringen; zijn invloed reikt ver. Hoe kan een Staat van die Unie buiten dien invloed blijven? Als Zuid-Carolina op zich zelf stond, dan zou het mogelijk zijn, dat het tot middernachtelijke duisternis verviel; maar kan het dat, zoolang het een integrerend deel uitmaakt van de natie?

Maar zal werkelijk Zuid-Carolina geafrikaniseerd worden? Dat hangt er van af. Een vreemdeling die lang in het Zuiden woonde, een man van veel doorzicht, die in Zuid-Carolina was, toen de oorlog begon, zegt: dat hij het niet gelooft. Hoe slecht

de zaken ook staan, komen toch blanken van elders zich er vestigen. Onder het genot der vrijheid vermenigvuldigen de zwarten niet zoo sterk als in de slavernij. Zwakke kinderen sterven weg bij gebrek aan de noodige zorg. Wel komen er zwarten over uit Noord-Carolina en Virginia, maar anderen vertrekken ook Zuidwaarts. Blanke jongelingen, die tot jaren komen, schijnen niet langer geneigd, om naar elders te verhuizen. Na den oorlog gingen er velen weg, maar dat heeft opgehouden, velen zijn zelfs teruggekomen. De vroegere slavenhouders zijn nog in 't bezit van hunne landerijen. De negers waren te arm, om land te koopen, al wilden ook de eigenaars verkoopen. Dat was een sterke dam tegen de ontwikkeling van den neger tot eene bovendrijvende macht in den Staat. Zijne geheele macht lag in de numerieke meerderheid. De tegenwoordige verhouding, van vier zwarten tegen drie blanken, wijzigt zich reeds in 't voordeel der laatsten. De blanken schijnen te winnen in getal, de zwarten te verliezen. Eene niet hoofdelijke, maar cumulative wijze van stemming, zou de blanken nog meer aanwinst bezorgen, en de politieke macht der blanken in de vertegenwoordiging versterken, terwijl ze nu overbluft worden. Ziedaar het oordeel van dien man. Bovendien, zeide hij, nam de industrie sterk toe. Daardoor openden zich middelen van bestaan in den Staat, waarop blanken van elders afkwamen. Die invloed deed zich reeds

gevoelen. Het vertier in de steden nam toe, ook daardoor vermeerderde de blanke bevolking. Hooge belasting was wel is waar een nadeel en eene belemmering, maar de handelaar legde die weder op zijne waren, en de fabrikant op zijne produkten, en zoodoende betaalde eigenlijk de verbruiker. Maar deze gewichtige kwestie kan niet in ééne paragraaf worden afgehandeld. Zij vereischt nadere beschouwingen. Zij grijpt te diep in het lot van den Staat; de plichten der blanken en de belangen van den gezeten man staan in te nauw verband met eene juiste beslissing in dezen, om de zaak haastig en oppervlakkig af te doen. Wij moeten de behandeling tot eene nadere gelegenheid ter zijde laten, want het is voor Zuid-Carolina eene levenskwestie.

III.

Schelmerijen van het Bestuur. — Het tegenwoordige Bestuur niet beter dan het vorige. — De schatkist door schurken geplunderd. — Omkoopbaarheid van de drukpers.

Dat het Staatsgouvernement van Zuid-Carolina op lange na niet tot de eerlijkste behoort, is reeds lang van algemeene bekendheid. Het vorige bestuur stal links en rechts met eene ongehoorde en ongeloofelijke driestheid. De dieverijen daalden af in alle rangen. De schurken stonden met elkander in verstandhouding, en met de hoogste autoriteiten deelden zij de schatkist. Lagere beambten kregen allen evenredig hun aandeel: parlementsleden en hunne handlangers inkluis. De hoofdpersonnagies, die met den gouverneur Scott aan 't bestuur waren, wonen te Columbia, en niemand roept hen ter verantwoording op. Zij schamen zich zelfs niet over hunne schurkestreken, want hunne medeplichtigen zijn legio, en daarom is er geen gevaar voor hen; ieder is er in betrokken: zoo komt er niets aan 't licht. Al wat bekend is, is, dat de staatsschuld gestegen is van vijf tot vijftien

millioen, en dat er daarenboven allerlei obligaties ten laste der schatkist in omloop zijn gebracht door staatsbeambten, die daartoe gemachtigd waren. Alle zijn in meerdere of mindere mate frauduleus; sommige zelfs zulke schandelijke zwendelarijen, dat de betaling tijdelijk is kunnen geweigerd worden.

Het geheele vorige bestuur, dat in November 1872 aftrad, was een ware modderpoel; het tegenwoordige bestuur is ontstaan wegens de knoeierijen van het vorige; maar de schatkist schijnt er niet te veiliger om te zijn; noch ook de kans grooter, dat de schurkerijen aan 't licht zullen komen. De tegenwoordige gouverneur was voorzitter der wetgevende vergadering. Men rekent, dat hij gedurende zijnen diensttijd voor meer dan 400000 dollars aan certificaten ten laste der schatkist heeft uitgegeven. Deze zijn nog onafgelost, en er zijn geene fondsen voor aangewezen, zoodat zij vroeger of later op het hoofd der belastingschuldigen neer komen. De spoorwegleening voor den Blue-Ridge-spoorweg is een tweede schandaal, dat over verscheidene millioenen loopt. De zaak is kortelijk deze: eenige jaren geleden werd er concessie gegeven voor eenen spoorweg over het Zuidelijk deel van den Blue-Ridge, van Zuid-Carolina naar Kentucky. Het was een moeilijk werk, en de staat beloofde medewerking op zekere voorwaarden. De weg werd nooit gemaakt, en de voorwaarden nooit vervuld, maar de obligaties werden officieel uitgegeven. Dit was evenwel niet het ergste. De uitgifte was toegestaan tot een

bedrag van 1,800,000 dollars; en het is gebleken dat èr tot een bedrag van meer dan 5,000,000 dollars is uitgegeven.

De coupon zou als betaalmiddel voor belasting worden aangenomen, en zoo doende zijn de obligaties wijd en zijd gegaan. Welnu, de gansche zaak is op den oogenblik, ten gevolge eener gerechtelijke beslissing, te niet gedaan, op grond: dat zij op frauduleuse grondslagen rust. De mogelijkheid bestaat, dat de wetgevende vergadering, indien zij op hare beurt er goed voor betaald wordt, die 5,000,000 zwendeldollars zal wettig verklaren, en ziedaar, dan zit de Staat er aan vast!

Dat die oneerlijkheden van het vorige bestuur overgaan op dit is duidelijk, als men weet: dat de voormalige Voorzitter tot Gouverneur gekozen is, en Patterson, een aartsschurk naar 't schijnt, tot Senator.

Toch werd het tegenwoordige bestuur gekozen met het oog op de schurkerijen van het vorige, en men hoopte, dat het blijken zou beter te zijn; maar de verkiezing van Patterson, spoedig na de bijeenkomst der wetgevende vergadering, en vooral de wijze waarop hij gekozen werd, sloeg eensklaps die hoop den bodem in.

Daardoor is gebleken, dat eenigen van de meest gewetenlooze blanke en zwarte roovers, die als leden of als handlangers jarenlang in de hoofdstad hun snood bedrijf gevoerd hebben, nog steeds de vergaderzaal ontsieren. Zoo algemeen is de bedorvenheid in alle

rangen, dat er aan vervolging niet te denken valt. Men plundert, en men beroemt er zich op. Zij stelen, en zeggen tegen u: bewijs het mij!

Eene inschrijving wettig te doen verklaren wordt enkel beschouwd als eene handige operatie. Het koopen van een Senatorschap als een voordeelig baantje. Die er het meest weet uit te halen wordt het meest bewonderd.

»Hoe ben je toch aan zooveel geld gekomen?" vroeg men eens aan een van de invloedrijkste drijvers in het parlement. »Ik heb het gestolen," antwoordde hij rondweg. Die zelfde man gaat er nog dagelijks openlijk mee voort. Men zeide eens aan een van de leden van 't vorige gouvernement, dat hij onder de verdenking lag van den Staat voor groote sommen bestolen te hebben. »Laten zij het mij maar bewijzen," was al wat hij antwoordde.

Beiden intusschen hangen den rijken heer uit naast de arme schatkist, die zij leeg gemaakt hebben. Alleen de totale uitputting van die schatkist, en de hopelooze politieke toestand van den Staat, beletten de dieverijen, op groote schaal, van vroeger. Zooals de zaken staan, worden de belastingen geenszins verminderd. Terwijl vroeger 400,000 dollars voldoende waren voor staatsuitgaven, is dit cijfer thans geklommen tot nagenoeg twee millioen.

Deze leveren eene malsche weide op voor eene groote kudde. Want geen enkele dollar daarvan is rente voor staatsschuld. Het ronselen met en ver-

koopen van finantieele ambten, die onder de verschillende counties, of graafschappen, verdeeld worden, gaat evengoed zijn gang als ooit te voren, omdat het stelsel van bestuur er gereedelijk de gelegenheid toe geeft.

De nieuwe Gouverneur wordt gezegd 30 à 40 duizend dollars jaarlijks te verteeren, terwijl de inkomsten van zijn ambt slechts 3500 dollars bedragen. Zijne finantieele operaties worden geacht eene zaak te zijn, die van zelf spreekt; men haalt de schouders op, en daarmee uit.

Niet alleen wijst men u in Columbia de villa's van de blanke dieven, die elk een halve millioen of meer gestolen hebben, maar hier en daar zelfs het comfortable verblijf van een zwarten collega, wiens eenig bedrijf de politiek is. De broeder kleurling heeft zich tot dusverre met kleinere sommen moeten tevreden stellen dan de blanke; betrekkelijk kan hij dus niet zooveel vertooning maken, intusschen leeft hij er goed van, en houdt nog een aardig stuivertje over. Sambo is van nature geneigd tot kapen; hij is er knap in. In de slavernij was het zijne algemeen bekende zwakheid; het is van hem daarom vergefelijker dan voor eenen blanke. De eenige manier voor hem, om wat te krijgen, was tot dusverre: het iemand af te stelen. De blanke is dus eigenlijk alleen verantwoordelijk voor zijn stelen. De neger kan tot zijnen voormaligen meester zeggen: wat gij mij voordoet, zal ik u wel nadoen. Het tafereel,

dat ik heb opgehangen van 't geen plaats heeft in den Staat, moge op zich zelf voldoende zijn; het effect zou aanmerkelijk verhoogd worden, als ik tijd en ruimte beschikbaar had voor bijzonderheden. Eéne toch moge hier eene plaats vinden! De totale huishoudelijke uitgaaf van het parlement bedroeg van 1841 tot 1861 gemiddeld jaarlijks 400 dollars. Verleden jaar bedroeg die som 16000 dollars.

De schurkerijen zijn daarbij niet minder merkwaardig wegens haar karakter, als om haar cijfer.

Verleden jaar was de schatkist in de noodzakelijkheid voorschotten te nemen op de belastingen. Een paar banken sprongen bij, en schoten 60,000 dollars. Zij moesten dit jaar de zaak voor het Committé van reclames brengen, om hun geld terug te krijgen. De schaamtelooze kerels weigerden de reclame aan te nemen, als hun niet 15 of 20 pCt. als hun aandeel werd toegewezen!

Eén andere klasse van erkende staatsdieven zijn de ambtenaren over de drukkerijen. De invloed van de vrije pers wordt in Zuid-Carolina goed begrepen. Onder het vorige regime werd zij dan ook gemuilband. Nu worden bijna alle nieuwsbladen door den Staat gesubsidieerd. Het gouvernement gebruikt ze, en betaalt ze ad libitum. Een gezamenlijk bedrag van 75000 dollars wordt betaald aan ongeveer vijf en twintig dagbladen, in sommen tusschen de 1000 en 7000 dollars voor ieder. Eenigen tijd geleden werd daarvan eene lijst opgemaakt, en uitgegeven.

op order van de Wetgevende Vergadering, waar zulks bij stemming was uitgemaakt. Op deze subsidies kunnen de hier verschijnende weekblaadjes nagenoeg geheel bestaan. Natuurlijk worden de schurkerijen er niet in vermeld. Het gansche bedrag voor drukwerk van den Staat beliep het vorige jaar bij raming (want men moet hier alles bij raming te weten komen) niet minder dan 600,000 dollars.

IV.

De zwarten de bovendrijvende partij. — Naijver tusschen zwarten en geelen. — De gelukzoekers-regering bijna uit. — De staat geregeerd door eigen burgers.

Het is niet enkel nieuwsgierigheid als men vraagt: »Wie eigenlijk dat wetgevend lichaam beheerscht? Zooals wij gezien hebben, is het voor verreweg het grootste gedeelte samengesteld uit kleurlingen. Zij zijn van allerlei tint, van koolzwart tot bijna blank: evenals de bevolking van den Staat. Er is werkelijk in Zuid-Carolina geen middel, om te weten, of iemand negerbloed in zijne aderen heeft, tenzij men zijn geslachtsboom naga. Zoo ook in de vergaderzaal. Wie is daar nu de boventoon voerende man? Is het de blanke wellicht? Volstrekt niet; daar is Sambo al aan ontwassen.

Onder de eigenlijke blanken in den Staat heerscht het gevoelen: dat het alleen het blanke bloed is, dat de kleurling in de aderen heeft, hetwelk hem in staat stelt zaken te behandelen in het nieuwe regime. De zuivere negers staan bij hen zoo laag

aangeschreven, dat de vroegere meesters met geene mogelijkheid zouden willen aannemen, dat deze de burgerlijke zaken zouden kunnen behandelen, zoo goed nog als ze althans hier behandeld worden. Men stelt alzoo geen vertrouwen in hen, maar wel in hunne minder donker gekleurde collega's. Wij willen eens nagaan hoe het in dezen gesteld is. De man, die steeds zijne plichten op de meest bescheidene en waardigste wijze in de vergadering vervult, is de kapelaan. Hij is gitzwart. In de waarneming van zijn ambt, in wat hij zegt, en vooral in wat hij nalaat te zeggen, zou hij met voordeel tot model kunnen genomen worden door de blanke geestelijke heeren, die zoo dikwijls de dienst waarnemen in het Congres, en de politiek daarbij er niet buiten laten. De voorzitter van de Commissie voor de middelen is eveneens geheel zwart. Zijne positie is eene der gewichtigste; hij werd er toe gekozen om zijne soliditeit, en hij schijnt het vertrouwen volkomen waardig. Twee van de beste woordvoerders zijn geheel zwart. De een schijnt daarbij een eerlijk man te zijn; de andere heeft den naam van een schurk te zijn. Beide zijn eerder korifeën dan jabroers. Zoo ook in den Senaat. Het is niet te veel gezegd, dat Beverly Nash, een man, die geheel zwart is, de leider is der Republikeinsche partij. Hij wordt meer dan eenig ander lid tot raadsman en leidsman gekozen. De oppositiepartij der blanken erkent zelve, dat hij alleen meer aangeboren talenten heeft

dan de helft der blanken in den Senaat samen. Het Senaatslid uit Georgetown is insgelijks een echte neger, en hij beroemt er zich op, dat hij voor geenen blanke onderdoet in eenig opzicht. Blijkbaar is hij geen vriend van de blanken; hij ziet er bar en brutaal uit, maar heeft werkelijk evenveel geest en bekwaamheid als iemand van de minder zwarte broederen, die om hem zitten. Hij is een van de aanvoerders zijner partij, en laat zich alleen leiden door zijn eigenbelang. Veilig kan men aannemen, dat geen van de minder zwarte leden van het lichaam hooger staat aangeschreven, of meer invloed of bekwaamheid heeft dan de bovengenoemde zwarten. Zoodat er geen reden bestaat, om aan te nemen, dat het blanke element in het negerras alleen oorzaak is, dat deze mannen, die onlangs nog slaven waren, de functies kunnen vervullen van volksvertegenwoordiger. Zij staan volkomen gelijk met de Mulatten. Wat de toekomst daaromtrent zal opleveren in den gang van zaken, moet nog worden uitgemaakt. De geschiedenis leert, dat, als er twist ontstaat tusschen de rassen, het antagonisme tusschen zwarten en geelen even sterk is, als tusschen zwarten en blanken. De kiemen van dat antagonisme vertoonen zich ook reeds hier. De half blanke geeft zich dikwijls airs, zoowel als de heel blanke. De neger begint, evenals op Haïti, zich los te maken van den heel blanke, en als hij dat doel bereikt heeft, begint hij met den mulat, met even veel volharding. Als Zuid-

Carolina geafrikaniseerd werd, zou het spoedig blijken, dat het gouvernement zuiver zwart moest zijn, evenals op Haïti. Tot dusverre is de strijd echter alleen geweest, om de lokale blanke leiders kwijt te raken, en daar deze lui meestal fortuinzoekers van elders waren, zal wel niemand hun verlies betreuren.

Het is zulk een verdienstelijk werk hun den schop te geven, dat niemand er bij stilstaat wie hun opvolger zal moeten worden. Waar kleurlingen in plaats van blanken benoemd zijn, is die ruil goed geweest voor den Staat. Dit is inzonderheid het geval geweest bij de benoeming van den tegenwoordigen Staats-Thesaurier, die een kleurling is, wiens vader, een rijk ingezeten van Charleston, hem buitenslands eene beschaafde opvoeding liet geven. Maar daar de schatkist van Zuid-Carolina zoo geweldig geplunderd is door de dievenbende, die tot dusverre aan 't roer was, zou er niet veel meer te kapen zijn. Een wissel op den eersten den besten neger heeft evenveel waarde aan de beurs, als de beste obligatie op Zuid-Carolina. Onder zulke omstandigheden zou het zelfs voor geroutineerde fortuinzoekers een kunststuk wezen, om nog wat te halen uit het ambt van Staats-Thesaurier in Zuid-Carolina.

Drie van die gelukzoekers, die, zegt men, thans bulken van geld, wonen nog te Columbia. Zij, met eenige weinige nog overgebleven, schrapende wetgevende collega's, aan wie Sambo nog niet den schop

heeft gegeven, benevens den tegenwoordigen gouverneur, maakten de hoofdsieraden uit van dat bevoorrechte collegie. Dus kan men zeggen, dat Zuid-Carolina, over 't geheel, thans niet meer in handen is van gelukzoekende trekvogels van elders. Het is in handen van den eigen burger. De tegenwoordige Staatsambten zijn in handen van inboorlingen. De Gouverneur is een blanke uit Zuid-Carolina; de ondergouverneur, de president van den Senaat, de president van de wetgevende vergadering, de Thesaurier zijn allen min of meer kleurlingen, maar allen inboorlingen. Zuid-Carolina heeft dus zijne eigene zaken in handen. Het kwaad, voor zoover het ligt in 't gehalte zijner gezagvoerders, heeft zijnen oorsprong in het kiesstelsel. De Staat is het slachtoffer geworden van vermetele schurken van buiten af. Tegen hen behoeft de bevolking geen strijd meer te voeren; zij is er grootendeels van verlost. De hervormingen, die men zou willen ondernemen, zouden hoofdzakelijk onder de bevolking zelve moeten geschieden. De zwarte man in de wetgevende vergadering voelt zijne krachten, en meent, dat de tijd gekomen is, dat hij op zijn eigen beenen kan staan. Daarom werpt hij echter de voordeelen niet weg, die uit eene partij als partij voortvloeien; daarmede zal hij in 't vervolg zijn voordeel doen, om zijn doel te bereiken. Hij kent de kiezersvereenigingen en kiescollegies, en wat er omgaat; hij begrijpt heel goed hun invloed, en weet zoo goed als de blanke er partij van te

trekken. Er wordt wel eens beweerd, dat in de kiescollegies de zaken eigenlijk reeds zoo goed als afgedaan worden, en dat de blanke daar het overwicht heeft. Voor die bewering is geen grond, als men nagaat wat de wetgevende vergadering doet. Niet lang geleden was er eene zaak aanhangig, waarbij de negers zich afscheidden, en samen afstemden. Het was over eene concessie voor eenen zekeren spoorweg, waaraan groote behoefte bestaat, en waartegen niemand eerlijkerwijs zich kon opponeren. Maar sommige van de doortrapte negerleiders waren van gevoelen, dat de spoorwegmaatschappij voor die concessie betalen moest; dat die leden ten minste, die er niet tegen stemden voor hunne stem betaling konden vorderen. De negers staken de koppen bij elkander, en stemden tegen; zij hadden de meerderheid, en de concessie werd geweigerd. De negers grinnikten over hun werk, zooals zij gedaan zouden hebben, als zij op een katoenveld een konijn hadden gestrikt.

De oppositie was blijkbaar zoo gemeen, dat een blanke, wie hij ook ware, zich zou geschaamd hebben zich daarmede in te laten, ook geen enkele blanke stemde tegen. Dit is een voorbeeld uit vele, dat Sambo den leiband ontwassen is, en in de wetgevende vergadering zich zelf leidt.

V.

Sambo in zijn oordeel over de blanken. — Beverly Nash de neger. — Opinie van een gelukzoeker van elders, die geen zaken meer doet.

Gisteren voerde een knap uitziend blank lid der Wetg. Verg. het woord aldaar; hij sprak vloeiend en met eene heldere stem. Naast mij, en dicht bij den voorzitter, stond een ineengedrongen jongman, die een kleurling was met een vierde blank bloed. Hij had een rond hoofd, dikke lippen, wollig haar en groote oogen; hij was levendig en stond niet lang stil. Ik vroeg hem: wie aan 't woord was. »O", hernam hij, met minachting zijn hoofd schuddende, »dat is die grinnikbek uit ...... hij heeft juist »zooveel verstand als gij in uw pink." Ik gevoelde mij werkelijk gekrenkt als blanke. Hier was een nieuw gezichtspunt. Het was niet langer de blanke, die om de onbekwaamheid van den neger lachte. Het bord was flinkweg omgekeerd. Sambo verklaarde hier den blanke voor een sukkel. Dat heeft eene zekere beteekenis! »Zoo, zoo! vriend," zeide ik,

»gij kent dus die heeren; zeg mij eens uwe opinie over hen."

Hij antwoordde: »wij hebben ze hier van allerlei soort: goeden, middelmatigen en slechten."

»Zijn er geestelijke heeren onder?"

»Slechts weinige; niet zooveel als vroeger. Toen ik bij de laatste verkiezing het woord voerde, gaf ik het volk den raad geen geestelijken te kiezen. Zij gaven ons altijd veel te doen; het waren de ergste schurken in de wetg. verg. Nu zijn er minder in; wij gaan vooruit. Maar zie den zwartkop eens, die nu aan 't woord is. Is 't niet bespottelijk, dat men zulke menschen volksvertegenwoordigers maakt. Zij weten van niets, en weten zich niet eens betamelijk te gedragen. Daar zit nog zoo'n gek. Zie hem eens aan. Waarom laten ze zulke snuiters niet t'huis? Zij maken de kleurlingen te schande." Het was mijn ineengedrongen, diklippige, wolharige, kleinhoofdige, zwarte vriend, die deze belangrijke ophelderingen gaf. Het werd nog interessanter. »Hoe staat het met die zaak van Patterson?"

»Wij zullen er niet veel van gewaar worden met zekerheid, vóór dat er een onderzoek heeft plaats gehad. Onlangs zeide een lid, aan eene publieke tafel, terwijl er wel twintig leden bij waren: dat hij expres gekomen was, om zijn deel mee te krijgen; waar geld te halen was, moest een lid wel gek zijn, als hij zijn deel niet verlangde. Eenen tijdlang na Patterson's verkiezing was die man een

man in bonis. Hij deponeerde 250 dollars bij de bank, en had nog 150 dollars, die hij zeide te moetên gebruiken. Waar hij dat geld van daan haalde, weet niemand; al wat men weet is, dat hij hier kwam zonder iets." Toen voegde onze zwarte vriend met groote naïviteit er bij:

»Iedereen weet, dat de verkiezingen voor den Senaat de eenige finantieele aangelegenheid is geweest bij de wetg. verg. gedurende deze laatste zitting."

»Wie is die Whittemore, die daar even door de vergadering gekozen is tot lid van het collegie voor Landbouwaangelegenheden?" O! dat is die blanke geestelijke, lid van het Congres, die er uit geraakt is wegens knoeierij. Voor eene betrekking als deze is hij misschien goed genoeg, maar ik zou niet op hem gestemd hebben. Ik ben nog jong, en moet nog carrière maken in de politiek; ik moet een verslag opmaken; ik zou niet gaarne gelijk gesteld worden met lieden als Whittemore."

Dat was weer een oordeel van een braven Sambo over eenen blanke, die niet deugde. Dat deed mij goed. Whittemore is een blanke geestelijke. Onze vriend is een zwarte leek. Wij stemmen van harte in met zijne jeugdige, loffelijke voornemens. Wie weet, of hij er niet aan getrouw blijft? Laten wij het hopen. Het is noodig. Hij draagt een van de beste namen in Zuid-Carolina, en er is een sprankje braaf blank bloed in zijne aderen. Moge hij tijd

van leven hebben, om beide rassen tot eer te verstrekken!

Hij vervolgde: »Gij hebt wel eens gehoord van »Beverly Nash? Daar zit hij. Een volbloed zwarte, »zes voet lang. Hij ziet er flink uit met innemende »manieren. Hij was vroeger slaaf van W. C. Pres»ton, en later schoenpoetser in een van onze loge»menten. Hij is nu een degelijk burger, en een »voorganger in den Senaat en in den Staat. Hij »leidt ze allen. De advocaten, en de *Ridderschap*, »zoo als zij zich zelven noemen, hebben geleerd hem »met vrede te laten. Zij weten meer van wetten en »dergelijke dan hij; maar hij doorgrondt hen geheel, »en valt hen dan op het lijf met een grappigen zet, »of eene anecdote, en gij begrijpt licht, dat zijne »hoorders zijne zijde kiezen. Alle lachers zijn op »zijnen kant. Als hij iets op touw zet, krijgt hij het »er door, geloof mij! Niemand, mijnheer, waagt »zich aan Beverly Nash. Zij laten hem netjes met »vrede."

»Zij waren meest allen vroeger slaven, die negers in »de Wetg. verg.; zelfs de Voorzitter; slechts vijf of zes »van hen waren vrijen." — En gij?" »Neen, mijn»heer, ik ben nooit slaaf geweest. Ik ben opge»voed te Charleston. Mijne ouders, en mijne groot»ouders reeds, waren vrij."

»Zijn er troepen van de Unie te Columbia?" Ja, »maar wij hebben ze niet noodig. De Ku-klux heb»ben hier niemand kwaad gedaan. Wij kunnen ons

»zelven wel bewaken. Uit een finantieel oogpunt be-»schouwd staan de zaken hier slecht in den Staat, »maar dat komt terecht mettertijd. De stad heeft »veel geleden, maar zij komt er weer boven op. »Sherman's troepen hebben haar in brand gestoken; »dat is waar. Ik zelf verloor er een huis bij, en ik »had schadevergoeding moeten hebben; want als er »iemand onder de zon recht door zee gaat, doe ik »het. Het kostte mij 600 à 700 dollars en kon voor »het dubbele niet weer worden opgebouwd. Ik be-»hoorde schadevergoeding te hebben." Het was duidelijk dat onze levendige, zwarte vriend met zijne bemoeiingen nog wel iets anders in het oog had dan eene politieke carrière. Maar waarom ook niet? Wie zal het hem kwalijk nemen, dat hij begeerig het oog had op eene plaats in de volksvertegenwoordiging? Er waren vele zwarten in de Wetg. Verg., zeide hij, die voor geld veel deden; dat zou niemand ontkennen, maar op andere plaatsen waren er blanken in, die niet beter waren. Was het niet zoo? vroeg hij mij. Ik gaf er niet veel antwoord op.

Onder het heengaan knoopte ik een gesprek aan met eenen blanken man, die denzelfden weg ging. Op eene opmerking van mijnen kant gaf hij mij ten antwoord: »dat het eene schandelijke inbreuk was op de theorie en de praktijk van een vertegenwoordigend bestuur, dat men het lot van den Staat aan beschaafde blanken ontnomen had, en dat geheel en al in handen van onkundige negers had gebracht.

enkel, omdat er vier negers tegen drie blanken in den Staat waren.'' Ik voerde aan, dat het stelsel van cumulative stemming het problema misschien zou kunnen oplossen.

Als de blanken evenredig vertegenwoordigd waren, vroeg ik, zouden dan niet energie, talent en kloek beleid het overige doen? Hij had daar weinig verwachting van, zeide hij.. »De zwarte zou zijne voordeelen niet weer loslaten. Hij zou zelfs eer geneigd zijn nog verder te gaan; hij ging vooruit, en begon reeds boud van zich af te spreken. In plaats van aan de blanken een plaatsje in te ruimen, dacht hij er eerder aan den Staat geheel te Afrikaniseren. Hij gevoelde, dat hij alleen kon staan. Hij begon den blanke den nek toe te draaijen. Wat had hij met de airs van den blanke te maken? Deze wilde zich met hem niet encanailleren in 't maatschappelijke; wilde hem zijne dochters in geen geval ten huwelijk geven. Dat alles moest eerst veranderd worden. Gelijkheid in den Staat: ook gelijkheid in 't maatschappelijke. Als de blanke hem niet als broeder erkennen wilde, mocht hij heenloopen.''

»Waarom zou Sambo niet alleen kunnen loopen? Hij heeft geen witten wandelstok noodig. Het blanke beeld zal van den voorsteven weggenomen worden. Congo is alleen sterk genoeg. Alles liep daarop uit. Misschien zou het denkbeeld, hoe ondankbaar zulks zou zijn jegens zijne bevrijders en vroegere meesters, de zaak nog wat tegenhouden, maar op den duur

niet. Er zaten immers 101 republikeinen in de wetgevende vergadering; er waren maar 7 blanken onder. Leek dit niet veel naar eene Afrikanisatie? De Gouverneur was wel is waar een blanke, zeide hij, maar hij had zijn ambt gekregen door op negerbals te dansen, en de negerafgevaardigden te cajoleeren. De ondergouverneur was een kleurling, en de president van den Senaat, en de Voorzitter der Wetg. Verg., en de Staatsthesaurier en nagenoeg alle ambtenaren."

»Te Columbia was de helft der bevolking blank, maar het lid voor den Senaat was kleurling; de leden voor de Wetg. Verg. en voor den gemeenteraad waren bijna allen kleurlingen. Evenzoo de politieagenten en marktmeesters. Alle ambten waren door zwarten bezet. Blanken uit andere Staten herwaarts gekomen werden langzamerhand overal uitgeschoven." Zoo sprak hij.

De man was blijkbaar goed op de hoogte. Hij had er belang bij, want hij was zelf van elders op fortuin derwaarts gekomen, en bekleedde ook een ambt.

Dat slag van lieden heeft afgedaan in Zuid-Carolina. Dat voorziet de man, en is natuurlijk niet op zijn gemak. Hij heeft veel kwaad gedaan en veel gestolen in den Staat, en niemand zal treuren, als hij wordt weggejaagd.

VI.

De onbeschaafde neger als wetgever. — Wat hij is, èn wat hij kan. — Zijne onkunde en zijne slechtheid.

De oneerlijke handelingen in 't parlement van Zuid-Carolina zijn, zooals bekend is, slechts navolgingen van 't geen de blanken elders deden. De blanken hebben het voorbeeld gegeven, en de zwarten hebben dat voorbeeld maar al te goed gevolgd, en zich bevattelijke leerlingen getoond.

Het is verwonderlijk, hoe de neger zijn talent van navolgen ook in zijne nieuwe functie weet te pas te brengen; hoeveel gezond verstand en slimheid hij nu en dan daarin aan den dag legt. Daar men in dit opzicht niet veel van hem verwachtte, is hij zeer meegevallen; men moet hem echter ook weer niet voor knapper aanzien, dan hij werkelijk is. In die dwaling vervalt menigeen, die hem in zijne nieuwe betrekking ziet. Zijne voormalige maatschappelijke positie stelt hem zedelijk of verstandelijk zeker niet

eens op gelijke lijn met den onbeschaafden en onontwikkelden blanke, hoewel het verschil al niet heel groot is.

Men heeft wel eens beweerd, dat hij zich zeer grootmoedig had betoond in het niet om hals brengen van zijne meesters en hunne gezinnen, zoodra hij vrij was geworden. In het Zuiden vindt men dat overal werkelijk nog al mooi. Maar men moet niet vergeten, dat hij zelf nog niet zoo heel zeker was, of zijne banden wel voor goed los waren. Hij had lang eene ijzeren hand boven zich gevoeld; en hij wist, dat die hand nog ergens bestond; hij zag immers zijnen meester daarvoor vluchten en vallen. Sambo is bang om kwaad te doen, maar voornamelijk wegens de heilzame waarschuwing van de gevolgen, die het voor hem hebben kan. Daarom behoeft men zijne gematigdheid niet over het hoofd te zien. Wij moeten ons slechts niet door sentimenteele beschouwingen laten meeslepen.

De zwarte man staat, als hij diefachtig, onzedelijk, onbeschaafd en bedorven is, even laag als een blanke van dat zelfde gehalte. Zij geven elkander niets toe. De zwarte wilde staat even laag als de blanke wilde. Zoo hij niet even veel misdaden begaan heeft, als het vrije onbeschaafde volk in de vrije Staten, dan is dat toe te schrijven aan de meerdere tucht en het strengere toezicht, waaronder hij stond. Al geven wij toe, dat er veel goeds en verstandigs is bij de dichte drommen der zwarte bevolking van Zuid-

Carolina, al sympathiseren wij met de vreugd, die zij aan den dag legt over hare gelukkige bevrijding van eene wreedaardige slavernij en met hare hoop op eene betere toekomst, wij kunnen daarom de verbazende onkunde en onzedelijkheid, die onder haar heerscht, niet voorbijzien. Het is vreeselijk de aandruischende gevolgen te zien opkomen van de vrijmaking en emancipatie, en 't is nog maar een begin! Der zwarten onkunde is des te donkerder, om aan te zien, en het is niet te veel, als men zegt, dat, daar de neger in de slavernij eigenlijk geene *zedeleer* had, hij uit de slavernij nu ook geen *zedeleer* heeft meegebracht. Het voornaamste blad, dat te Columbia verschijnt, en de belangen van den neger voorstaat, noemt hem in den overhaasten ijver voor verplicht onderwijs: »een onwetend, bekrompen, slecht en nietswaardig beest." De uitgever, die alles aan het zwarten-bestuur te danken heeft, heeft zeker niet bedacht, dat hij zoodoende wat al te veel zijn vrienden opofferde in zijnen ijver voor 't onderwijs; maar wij zien er uit, hoe hij er over denkt; en toch zijn de negers te Columbia nog te rekenen onder de beste van den Staat, en op verre na niet zoo onkundig, als de negers in de zuiver zwarte counties der lagere streken.

Wanneer de afvaardigers zoo zijn, wat is er dan van de afgevaardigden te wachten?

Het bestaande parlement is reeds een antwoord. De zwarte constituenten van Charleston worden ver-

tegenwoordigd door mannen, die in een verbeterhuis of gevangenis te huis behooren. Het beste wat men er van zeggen kan is: dat de ergste dier vertegenwoordigers *niet* zwart zijn. Maar sommige counties in de lagere gewesten hebben vertegenwoordigers, die zwart zijn, en wier schurkachtigheid nauwelijks hare weerga heeft in eenigerlei vergadering van blanken.

De zwarten, van wie ik gezegd heb, dat zij eene spoorwegconcessie afstemden, omdat zij voor hunne stemmen niet betaald werden, waren toonbeelden van onbeschaamdheid en onzedelijke politiek. Zij waren niet zoo listig en geraffineerd misschien, als die eenige blanke, die hun bondgenoot was, maar die het stemmen ontdook uit vrees voor zijne lastgevers; maar zij toonden bij die gelegenheid, zooals bij andere gelegenheden, een totaal gemis aan zedelijk gevoel, en eene driestheid in 't najagen van hun eigen geldelijk voordeel, die nergens door eenig blanke is overtroffen. Zooals ik heb vermeld, de zwarten stemden bij die gelegenheid gezamenlijk tegen, zonder een enkelen blanke. Zij spanden samen om geld van de maatschappij, die de concessie vroeg, af te troggelen.

Die aaneengesloten donkerkleurige volksvertegenwoordigers, hoe onkundig ook in andere opzichten, gaven hier blijken van wel ervaren te zijn in de kunstgrepen der verdorvenheid. Zij wisten heel goed wat zij deden en wat zij wilden, en dat wisten zij ook, toen zij Patterson tot Senator maakten.

Dit is de zedelijke opvoeding, die de onkundige zwarten in den Staat krijgen door hunne betrekking als wetgevers. De eerste lessen werden, wel is waar, gegeven door blanken, die van buitenaf gekomen waren. Maar het succes, dat deze hadden in hunne schurkerijen, was een verleidelijk voorbeeld voor demagogen in den Staat zelven; zij hebben hunne leermeesters spoedig geëvenaard. Het talent van navolgen van de zwarten en hun totaal gemis aan zedelijk gevoel brengen hen nu reeds in het voorste gelid van de rooverbende, die den Senaat tot schande strekt, en wier plaats eigenlijk de galg is. Het is erg genoeg, wanneer in een Staat de fatsoenlijke, verstandige, welgestelde man is overgeleverd aan de heerschappij van zijne zwarte, armste schooijers, maar het is onlijdelijk, wanneer die schooijers tevens de ergste schurken zijn.

Korten tijd voor de verdaging van het parlement had het volgende plaats. Eenige van de meest bekende schavuiten hadden een paar jaar geleden concessie gekregen, om de stad Charleston van zuiver water te voorzien. Zij weigerden het werk uit te voeren, om zoodoende van de stad zelve eene tegemoetkoming te krijgen. De stad weigerde die, en wendde zich tot het parlement, om eene nieuwe concessie. Ieder was daar voor gestemd, uitgenomen die leden, die belang hadden bij de eerste concessie. De schurken wisten door te drijven, dat de concessie in den senaat afgestemd werd. Dit ge-

schiedde in dat lichaam door eenen zwarte, die rondweg verklaarde, dat hij de zaak zou tegenwerken. De Senaat was er voor, uitgezonderd drie of vier leden, die belang hadden bij de eerste concessie, en deze lieten zich leiden door den zwarte. Na een langdurigen strijd, waarin alle parlementaire listen werden te baat genomen, stelde dat zwarte lid eindelijk een amendement voor; namelijk, dat het *heet* water zou moeten zijn, en over dat dwaze amendement sprak hij verscheidene uren achtereen in eene avondzitting, en het liet zich aanzien, dat hij den ganschen nacht zou doorpraten. Zoo was eindelijk elks geduld ten einde, en eene groote meerderheid die er eigenlijk voor was, gaf den strijd op tegen den zwarten vrijbuiter met zijn heete water, en hij kreeg zijn zin. Wie zal nu nog zeggen, dat Sambo alleen niet knap genoeg is zonder die schurken van buitenaf?

VII.

Vernedering der blanke minderheid. — Vijandigheid der zwarten tegenover immigratie. — Wat de toekomst belooft.

Bij 't bespreken van den toestand van Zuid-Carolina komt men van zelf tot de vraag: welke de politieke gesteldheid is van Charleston, de voornaamste stad in den Staat? Een onderzoek toont aan, dat die stad enkel pro memorie meetelt; zij heeft geene vertegenwoordiging, noch invloed op de zaken; zij speelt daarin geenerlei rol. Het laatst overgebleven voorrecht, dat zij had van hare stemmen zelve te tellen is haar door de wetg. verg. ontnomen; blijkbaar omdat de meerderheid der ingezetenen den zwarte niet gunstig is. Dat lichaam heeft eene wet aangenomen, waarbij door den gouverneur de commissies en subcommissies worden aangewezen, die met de verkiezingen in de stad belast zijn, die de stembussen controleren en de stemmen tellen moeten, en die natuurlijk de kiezers bewerken. Met personen als die, welke thans die verkiezingen lei-

den, staat zulks gelijk met de algeheele omverwerping van het kiesrecht. Zelfs onder het tegenwoordige stelsel hebben de conservative partij en de gegoeden geenerlei vertegenwoordiger in de wetg. verg. Met hare 50,000 zielen, en 30,000.000 dollars aan eigendomswaarde, heeft de stad letterlijk niets te zeggen in den Staat. Hare stem gaat op in die van het county, dat alle representanten op een algemeen stembillet kiest. De meerderheid in de stad wordt dus overstemd door de numerieke meerderheid van de negers der moerassen dertig mijlen in het rond. Daarvan is 't gevolg, dat de achttien vertegenwoordigers van het county nagenoeg allen negers zijn, en de weinigen die het niet zijn, zijn blanken van het laagste en verachtelijkste soort. Maar alsof deze onbillijkheid nog niet genoeg ware voor Charleston, heeft het tegenwoordige parlement bovengenoemde wet aangenomen, waarbij aan de stad het recht ontnomen wordt, om zelve hare stembussen te controleren.

Natuurlijk wordt de vraag wel eens geopperd, of de beide rassen niet tot een vergelijk komen kunnen? Philanthropie en vaderlandsliefde beschouwen eene proefneming in dezen als zeer gewenscht, maar het karakter van het tegenwoordige geslacht is eene hinderpaal voor het welslagen. De natuurlijke afgunst, in plaats van door eerlijkheid en goede trouw te worden verminderd, zooals dat zou kunnen zijn, wordt aangeblazen door het gedrag der bovendrijvende

partij, en de klove wordt grooter. In plaats dat er eenige geneigdheid zou bestaan, om de bestaande onbillijkheid te verhelpen, is er eene neiging om ze nog onbillijker te maken. Een voorval heeft juist nu plaats gehad, dat, ofschoon op zich zelf van weinig beteekenis, toch aantoont, waar men heen wil. Een goede blanke republikein, die tot genoegen van iedereen, postmeester was te Charleston, is door het gouvernement te Washington verwijderd, en een zwarte is in zijne plaats benoemd.

Te dien opzichte zegt William Cullen Bryant, een man die eene eervolle plaats inneemt in de politieke wereld, zoowel als in de geletterde, en een echte steunpilaar van generaal Grant: »het is onze wensch, »dat hij den nieuw benoemden postmeester van Char»leston weder afzette, en den man herbenoeme, »dien hij onverstandig en tegen den wensch der in»gezetenen ontslagen heeft."

Met dezen opzet, om overal den blanke te verdringen, en de minderheid te vernederen, is het bijna onmogelijk zoodanige hervormingen te ondernemen, als de toestand vereischt. Een van de wegen, langs welke de minderheid heeft voorgesteld hun eenigen invloed in den Staat te hergeven, is de invoering van cumulative stemming zooals in Illinois; maar bij den thans heerschenden geest schijnt er geen uitzicht op te bestaan; van de debatten daarover gevoerd in eene vergadering van belastingschuldigen wordt niets verder gehoord.

Evenzoo staat het met de immigratie. De stoffelijke belangen van den Staat pleiten er sterk voor; maar de zwarten zijn er tegen, daar zij de politieke gevolgen vreezen. Uit een debat van onlangs in den Senaat kan men het opmaken. Er was een bill aanhangig strekkende, om nieuwe spoorwegondernemingen en onderscheidene opgenoemde fabrieken van belasting vrij te stellen. Een zwart lid voerde daarover het woord, en zeide onder anderen: dat hij zich op de hoogte had gesteld omtrent de klasse van menschen, aan wie die wet voordeel zou aanbrengen; dat zij eenvoudig bedoelde de zwarten te overbluffen en te verdringen door immigranten, die men bij gansche troepen in den Staat zocht te halen. Nu wilde hij ieder maar doen verstaan, dat de zwarten niet verkozen verdrongen te worden, en tot het uiterste zich er tegen verzetten zouden. Indien de immigranten kwamen, zouden de zwarten hen wel afwachten, zeide hij!

Daar kwam het nu voor den dag, zooals dikwijls bij andere gelegenheden, dat de naijver der zwarten bestendig in 't harnas is tegenover den blanke, en dat wat strekken kan, om hem aandeel te geven in 't bestuur, nooit door hen zal begunstigd worden. Om dat te voorkomen zullen zij zelfs de grootste onbillijkheden in stand houden, zooals in 't geval van Charleston.

De tegenwoordige gouverneur is vóór en tegelijker tijd tegen de immigratie; hij weet, dat zij in 't be-

lang van den Staat zou zijn, maar hij weet ook, dat de negers, bij welke hij zijnen steun vindt, er tegen zijn. In verband daarmede heeft hij, in zijne jongste jaarlijksche boodschap, zich vóór de immigratie verklaard, maar tegen het binnenhalen van vreemdelingen. Hij geeft toe: dat immigratie noodig is in abstractie, maar zegt, dat de Staat alleen uit de noordelijke staten immigranten zou willen opnemen; dat zouden naar zijn gevoelen uitmuntende landbouwers zijn. In één woord, hij is zeer dringend in het uitnoodigen van menschen, die hij weet, dat toch niet komen zullen, en keert den rug toe aan diegenen, die gaarne komen zouden.

De politiek van de zwarten, en van hunne blanke bondgenooten in Zuid-Carolina is duidelijk; zij willen den Staat in zijnen tegenwoordigen toestand houden, en met het oog op die counties, welke dicht met negers bevolkt zijn, meenen zij, dat het hun gelukken zal.

Maar als wij een dieperen blik slaan in de wetten, naar welke de menschheid steeds vooruitgaat, dan komen wij tot het geloof, ja, tot de zekerheid: dat onkunde en verdorvenheid op den duur niet opgewassen zijn tegen eerlijkheid en beschaving; en dat zelfs Zuid-Carolina, vernederd, vertrapt en in 't stof gebogen als het nu is, niet voor altijd de prooi zal blijven van de invloeden, die er thans den scepter zwaaijen. De ligging en de ressources van het land, en de volharding, die het kenmerk is van het An-

gelsaksische ras, doen de gegronde hoop voeden, dat de tegenwoordige abnormale toestand geen blijvende en toenemende teruggang tot barbaarschheid is. De Staat moet zijne banden verbreken. De energie van den Amerikaan, de eischen der moderne beschaving, de polsslagen van handel en nijverheid, het verkeer door spoorwegen en telegrafen, gepaard met de levenskrachten en bronnen, die er zijn, dat alles schijnt een waarborg te zijn voor eene betere toekomst. Ofschoon revolutiën niet achterwaarts brengen in den regel, zou toch hier eene revolutie eenen terugtred moeten doen, en een einde maken aan wat onbillijk en onnatuurlijk is. De blanken moeten op eenigerlei wijze het gewicht in de schaal hebben, dat hun toekomt, niet alleen naar het cijfer der stemgerechtigden, maar ook naar hun bezit, hunne ontwikkeling en hun ondernemingsgeest, die wijd meerdere aanspraken hebben. Zoolang de wereld staat, zullen deze aanspraken ten langen laatste tot haar recht komen. Staatsbesturen zelfs kunnen dat niet beletten. En het wordt tijd, dat het Gouvernement der Unie die zaak eens ter harte neme.

VIII.

De heerschappij van den neger in Zuid-Carolina. Wat zij is, wat zij bedoelt. Iets over zijne opvoeding.

De heerschappij, die in Zuid-Carolina den scepter zwaait, verdient niet den naam van Gouvernement. Het is de vestiging van een monsterachtig stelsel van dieverij. De mannen, die aan 't roer zijn geweest, en nog zijn, zijn het uitvaagsel der maatschappij. Het zijn de dieven en inbrekers van den Staat. Zij zijn wetgevende roovers van professie. Het zijn mannen, die de kunst bestudeerd hebben om legaal te stelen, en die die kunst in praktijk brengen. Zij verschillen overigens in geenerlei opzicht van de boeven, die de gevangenissen der wereld vullen. — Zij zijn slechts wat driester. Zij zijn wettelijke zakkerollers. Zij bestelen armen zoowel als rijken, bij de wet. Zij verklaren uwe goederen verbeurd, bij de wet. Zij doen die dingen, en niet eens, zooals tyrannen plegen te doen, onder voorwendsel van 't openbare welzijn, of van noodzakelijkheid. Zij doen ze enkel, om zich zelven persoonlijk te verrijken.

4

Hun eenige verachtelijke doel is, om zich als individuen vet te maken met den roof aan den Staat gepleegd. Als zij dat gedaan hebben, keeren zij zich om, en koopen straffeloosheid door hunne winsten te deelen met de onkundige armoedige en bedotte menigte, die hen gekozen heeft, en alzoo in de gelegenheid gesteld om zoo te rooven en te plunderen.

Zal men ons toevoegen, dat die dingen onvermijdelijk zijn; dat zij de gevolgen zijn van de theorie van ons Staatsbestuur, die toch eene gezonde is? Is zij niet juist het tegendeel? Als dat de wettige gevolgen zijn van die theorie, dan deugt die theorie niet, of de toepassing derzelve moet op eenige wijze veranderd of gewijzigd worden.

De wereld verwachtte wel gevolgen, maar gezonde, heilzame, rechtvaardige gevolgen. Iedere kloeke en verstandige maatschappij zal die vroeger of later op eenigerlei wijze verlangen. Zij zal niet voor altijd tyrannie, onderdrukking en vernedering verdragen. Het zijn de bedorvenheid der machthebbers, en de bestaande misbruiken van gezag, die omwentelingen teweeg brengen, koningrijken scheuren en keizerrijken omverwerpen.

Dat is waar geweest, is nu nog waar, en zal altijd waar blijven. Bedrog, ongerechtigheid en wanbestuur, onder welke vormen ook, hoog of laag, zullen altijd op middelen doen bedacht zijn, om ze te fnuiken, inzonderheid in onzen tijd. Zou iemand kunnen veronderstellen, dat een staat van zaken, als

thans in Zuid-Carolina, zou kunnen voortduren? Die veronderstelling zou onbekendheid met de geschiedenis, en met het karakter van den mensch, verraden. Al zijn ook de blanken van Zuid-Carolina, of een groot aantal van hen, die den oorlog beleefd hebben ontmoedigd en gedemoraliseerd door den uitslag; hoe is het in dezen gesteld met het opkomend geslacht, dat weldra hunne plaats zal innemen? Stroomt niet het heete zuidelijk bloed in hunne aderen? Zij hebben het vuur der jeugd. Zij hebben den prikkel der jeugdige eerzucht; zij hebben den trots hunner vaderen; zij hebben den aangeboren moed van het voorgeslacht. Heeft de toekomst niets voor hen te doen? Wij kunnen verzekerd zijn, dat de tegenwoordige omstandigheden de natuurlijke ontwikkeling, die haar karakter aan ras en bloed ontleent, niet smoren zullen. Slechts de gelegenheid is er nog niet, maar wij weten het: de stoutmoedige man, die wat wil, vindt ook de gelegenheid.

Nu ik op die gevaren der toekomst wijs, neem ik dezelfde conservative rol op mij, als toen ik de democraten der Noordelijke Staten en de dolzinnige slavenhouders waarschuwde tegen de vermetele poging, om de slavernij te schuiven naar de Vrije Territoriën. Toen sprak ik voor de rechten van den vrijen man, hetzelfde doe ik ook nu. Toen streed ik tegen onderdrukking; nu strijd ik eveneens tegen onderdrukking. De omstandigheden zijn verschillend, het wezen der zaak is anders; maar de grondbegin-

sels, waarnaar ik toen handelde, zijn dezelfde, als waarnaar ik thans handel. Het is het ware conservatisme dat bestaande of toekomstige gevaren weet te zien of te voorzien, en er tegen waakt. Het ware conservatisme stelde het euvel der slavernij in 't licht en trachtte de verspreiding te verhinderen. Nu is het een echt conservatisme, als men de vreeselijke gevolgen in 't licht stelt, van eene regering van onkunde, barbaarschheid en ondeugd, en zijne volle afkeuring uitspreekt over eenen staat van zaken, die even gevaarlijk en dreigend is voor den duurzamen vrede en den voorspoed van het land, als eenige vroegere in onze geschiedenis. Er zijn er die veronderstellen, dat een wezenlijk goed bestuur in Zuid-Carolina het niet lang zou kunnen uithouden, evenmin als in andere Staten, die in dezelfde positie zijn. Die dat denken, zouden toch zelven met schrik zien, als hun oordeel bewaarheid werd. Maar neen! de geschiedenis van Hongarije, van Polen, van Ierland is daar, om het tegendeel te bewijzen. Waar werkelijk ongerechtigheid den scepter zwaait, doet zij tegenstand ontstaan. Het geleden onrecht moge zelfs eenigszins in 't gevoel bestaan; het blijft toch even zeer onrecht. Het tegenwoordige gouvernement van Zuid-Carolina is niet alleen bedorven en onderdrukkend; het is een slag in 't aangezicht voor den Staat. Het weigert aan de blanken hunne rechten, omdat zij blanken zijn. De stad Charleston is er een voorbeeld van, zooals wij hebben meegedeeld. Het ne-

ger-gouvernement van den Staat weigert haar het recht hare eigene stembus te controleren, en hare eigene stemmen te tellen. Er is altijd na eenen gedempten opstand een tijd van kalmte. Maar als er onrecht op den zetel geraakt is, dan zal er een storm volgen. De geest van revolutie is aanstekelijk, en wat meer is, hij is erfelijk. In onzen tijd hebben wijze regenten zich eene les ten nutte kunnen maken: dat zij billijke redenen tot klachten moeten wegnemen. De eerste klachten hebben zich reeds doen hooren bij het Federale Gouvernement: van twee Staten der Unie komen zij als met trompetgeschal. Hebben de mannen, die tijdelijk het nationale roer in handen hebben, de noodige bekwaamheid en het noodige inzicht om in dezen te handelen?

Deze woorden zijn niet bestemd om kwaad bloed te zetten. Zij zijn duidelijk en rondborstig aan het adres van den verstandigen en welgezinden lezer. Zij spreken slechts tot het verstand. Treffen zij verder, dan komt dat, omdat zij waarheid en gerechtigheid voorstaan. Zij zijn slechts eene waarschuwende inlichting. Zij bedoelen slechts de publieke aandacht te vestigen op bestaande feiten en omstandigheden, die gewichtig en gevaarvol zijn voor geheel Amerika!

Dikwijls is de vraag geopperd: of opvoeding niet het red- en geneesmiddel is voor de diepe duisternis, die in Zuid-Carolina heerscht? Ja, inderdaad, indien zulks mogelijk ware. Maakt dan de opvoeding verplicht. Maar wat is opvoeding? Is zij het glad

opzeggen van 't alphabet, of van de tafel van vermenigvuldiging? Is het lezen- en schrijvenleeren? Dat is alles wat verplicht onderwijs, in zijn beste vormen, geven kan.

Maar hier moet een geheel ras worden opgeleid in de eerste beginselen van wat menschelijk is. Zij moeten aanleeren en afleeren.

De opvoeding, die noodig is, is de herschepping van een bestaand ras tot een geheel ander ras. Zij moeten leeren niet te liegen, niet te stelen, niet liederlijk te zijn. Hen opvoeden zou zijn eene zedelijke omkeering bij hen te weeg brengen.

Het fondament hunner opvoeding, die hen zou geschikt maken, om eenen staat te besturen, zal daarom nog niet gelegd zijn, omdat zij lezen en schrijven hebben geleerd. Het zijn juist die leden der Wetg. Verg. in Zuid-Carolina, die lezen en schrijven kunnen, die de ergste fielten zijn. Die soort van opvoeding geeft slechts een scherpen kant aan hunne zedelijke verstomptheid. Eene opvoeding, die zou zijn wat zij moest zijn ten opzichte van het thans levende negerras in Zuid-Carolina, moest hen tot andere menschen maken, moest de gewoonten, de gedachten, de gebreken en de praktijken van eeuwen heugende slavernij uitroeien, de zedelijke wedergeboorte teweegbrengen van een geslacht, dat sedert eeuwen verdierlijkt is. Dat is de reusachtige taak van die opvoeding in de gegeven omstandigheden.

Wij bedoelen niet, dat dit alles noodig zou zijn, om den kleurling aanspraak te geven op het Staats-

burgerschap; wij zeggen slechts ons gevoelen over verplichte opvoeding als een afdoend middel, om een einde te maken aan de wanorde, en de misdadige handelingen, die een republikeinsch gouvernement ontsieren en voor de toekomst bedreigen. Het zegt niets, of men aanvoert: dat elders ook onbeschaafd, bijgeloovig en diepgezonken volk gevonden wordt. Als zulk volk ooit geschiktheid had getoond, bij andere nationaliteiten, om de betere klassen der maatschappij te regeren, dan zou het alleszins der moeite waard zijn het te vermelden; maar die klasse heeft tot dusverre nog nooit in de geschiedenis daarvan bewijzen gegeven. Het feit, dat zij eeuw in eeuw uit, in vele landen bestaat zonder gouvernementen omver te werpen, bewijst niets, want zij zijn er onmondig geweest, en niet heeren en meesters gelijk thans in Zuid-Carolina.

Men begrijpe ons wel: wij willen niet de rechten van burgerschap weigeren; wij spreken slechts van gouvernementen, die hervorming vereischen, omdat zij uit onkundig en slecht volk bestaan.

Ook is er geene vergelijking te maken tusschen de exceptioneele omkoopbaarheid van Wetgevende lichamen in de Noordelijke Staten, en de verdorvenheid van het gouvernement in Zuid-Carolina. Zij spruiten niet uit dezelfde oorzaak voort. De eerste is spoedig te beteugelen door openbaarheid, en door een beroep op het gezond verstand en de zedelijkheid der kiezers; in het tweede geval is geenerlei beroep mogelijk.

Het is een grondelooze poel van onzedelijkheid.

IX.

Het moreel en intellectueel karakter van den neger.

Denkende koppen in het Zuiden, de heer Jefferson in de eerste plaats, hebben zich steeds ernstig bezig gehouden met het neger-problema. Te vergeefs tasten zij naar alle zijden; geene filosofie, geene theorie wijst hun den weg uit dien donkeren doolhof. In Afrika voert de neger heerschappij sedert tallooze eeuwen, en nog steeds is hij er een barbaar. Zal zijne heerschappij elders anders zijn? Welke grond bestaat er voor die veronderstelling? Het blanke element wijzigt hem wel, maar verbetert hem daarom nog niet.

De ondervinding leert, dat de zuivere neger nog de beste is. Vermenging doet meer kwaad dan goed. De halfbloed-neger is hartstochtelijker, valscher, slechter en zwakker. De Zwarte in Zuid-Carolina is even slecht, onbeschaafd en bijgeloovig als in Afrika. Wat er onder andere omstandigheden van hem had kunnen worden doet nu niets ter zake. De rassen behouden hun karakter door alle eeuwen heen; maar

gesteld ook eens, dat zijn aard in een verwijderde toekomst anders zal zijn geworden: de kwestie is thans wat hij nu is. De neger is eensklaps in ons staatkundig stelsel op eene in 't oog vallende hoogte geplaatst, en in die positie hebben wij te doen met zijne hoedanigheden, neigingen en gewoonten, en wanneer wij zijn karakter nagaan, hebben wij diep medelijden met zijne vroegere meesters. Voorzeker is de neger de man niet, voor wien onze politieke instellingen in 't leven geroepen werden, en het is eene ernstige vraag, of die wel ooit zullen blijken voor hem geschikt te zijn. De ondervinding moet het leeren, maar inmiddels hangt het zwarte barbarisme als eene dreigende wolk aan den Zuidelijken hemel.

De natie heeft de kwestie der slavernij stout weg aangepakt, en er even stout een einde aan gemaakt. Zij is verdwenen, en voor altijd. Niemand wenscht haar terug; zelfs niemand in Zuid-Carolina. De helderste koppen in het Zuiden komen er voor uit, dat de oorlog een zegen is geweest, omdat hij een einde heeft gemaakt aan de slavernij. Zonder de slavernij zouden de oorspronkelijke slavenhoudende Staten van het Zuiden thans onder de grootste en bloeiendste van Amerika te tellen zijn, zoo meenen zij. De neger is de onschuldige oorzaak geweest van hunnen tegenwoordigen berooiden toestand. De neger ligt als eene nachtmerrie op hen. Hunne levenskrachten kloppen onder ijzeren ribben, die hen knellen. Het is de man uit Afrika, die als een kolossus over hen heenstaat.

Hij kwam als een hulpeloos wezen; dat is hij nu niet meer; hij was de dienstknecht van Zuid-Carolina; hij is thans de meester.

Dat zijn de ontzettende feiten, die het belangrijk en noodig maken, dat de geheele natie eene opzettelijke studie make van den neger. Het is niet eene kwestie voor Zuid-Carolina alleen; het is eene zaak, waarbij geheel Amerika belang heeft; want het is eene kwestie van overwicht of niet van het eene ras over het andere. Al is het waar, dat het gouvernement in Zuid-Carolina thans in handen der zwarten is, is daarmede uitgemaakt: dat het gouvernement in dien of dien Staat niet uit blanken mag bestaan? Het is eene vraag waarop de staatsman peinzen mag; of de blanke lang nog lijdelijk zal aanzien, dat alle wetgevende macht bij het mindere ras berust? Of men van hem verwachten kan, dat hij geduldig het ergerlijk schouwspel zal aanzien dat onbeschaafde en verachtelijke zwarte deugnieten den baas spelen over den verstandigen, eerlijken en fatsoenlijken man?

In elken staat is een zedelijk element: dat is zijn geweten, het begrip van recht, de afkeer van al wat onrecht is. Daarin ligt de onverwinnelijke kracht van elke revolutie. Eens ontwaakt zijnde is die kracht niet te stuiten. Zij zet eenen staat in vuur en vlam, en 't vuur is door den knapsten staatsman niet te dooven. Het is het fanatisme van het rechtsgevoel, dat de starren zelfs in hunne banen eerbiedigen, waarvoor de Godheid partij trekt.

Wij hebben nog slechts ééne phase in de negerkwestie doorloopen: de afschaffing der slavernij. Het groote vraagstuk, om de juiste betrekkingen en verhoudingen tusschen de rassen in de negerstaten aan te wijzen, moet nog worden opgelost, en dat wordt eene taak, die op de natie afkomt als eene donkere wolk van zwarigheden. Het wordt dringend noodzakelijk bij den onzekeren stand van zaken uit te maken: of de groote massa der zwarte bevolking in het Zuiden niet verstandelijk en zedelijk ongeschikt is, om zich zelve een bestuur te geven, en of niet de loop der gebeurtenissen eene wijziging in de constitutie zal noodzakelijk maken — niet gegrond op ras of kleur, of vroegere toestanden, maar op andere grondslagen, die thans nog niet tot helderheid zijn gekomen.

Men verbeelde zich dien zedelijken toestand van eenen Staat, waarin eene groote meerderheid van stemhebbende burgers, dieven en liederlijk volk zijn; en dat is thans het geval in Zuid-Carolina. Zal men ons dan toeroepen: dat de beschaving der negentiende eeuw niets beters weet te vinden voor een van de oudste en fierste Staten van de Amerikaansche Unie? Zooals het zedelijk gesteld is, zoo is het ook wat het verstandelijke betreft. Die regeerders in eenen grooten Staat kunnen, over 't geheel genomen, niet lezen of schrijven. Zij zijn even onkundig en ontoerekenbaar, als de Bedouïnen in de woestijnen van Arabië, of als de zwervende Indianen in de prai-

riën, wanneer het geldt regenten te kiezen in New-York of Massachusetts.

Is dit zoogenaamde Self-government de waardige vrucht van eenen zevenjarigen oorlog, waarbij het beste bloed der natie gevloeid heeft? Is het dit wat de knapste en braafste mannen in den lande, door eene met zorg bewerkte constitutie, als rijpe vrucht van dien oorlog verzekerd hebben voor de toekomst; zóó dat recht en vrijheid voor altijd zou worden gehandhaafd in de Staten van de model Republiek Amerika? Welke regeeringsvorm van eenigen beschaafden Staat in de Oude Wereld zou, indien hij in Zuid-Carolina werd ingevoerd, zoo drukkend en ongeschikt zijn voor de 300 000 blanken, die er wonen, als het gouvernement, dat nu daar, onder den naam van republikeinsch, als een vloek op hen rust?

X.

Het Zuiden, zooals het is, en niet zooals het schijnt. — Wat recht en staatsbeleid eischen.

Op lange na niet alle Zuidelijken waren dwaas of slecht genoeg, om eene scheuring te willen brengen in de Unie ten gevalle van de slavenhoudende Staten. Het waren slechts een handvol leiders, die deze onzinnige poging waagden. Slechts een half dozijn mannen, die verder geenerlei figuur maakten in den opstand, of den oorlog, dreven het door; het waren: Toombs, Slidell, Rhett, Mason en Jeff. Davis. Zij waren de booze geesten, zonder welke de oorlog niet zou gevolgd zijn. De mannen, die de legers der Zuidelijken aanvoerden, als Lee, de Johnstons, Stonewall Jackson en Longstreet; en de nog hooger staanden in het burgerlijke, als voerende het bewind der rebellie, te weten: Hunter, Stephens en Benjamin, zouden nooit eenen voet verzet hebben, om eene scheiding te zoeken. Zij, en zelfs mannen als de

gouverneur Wise, werden medegesleept door den volksstroom, die door de radikalen van de partij der slavenhouders was in beweging gezet, en die zij zelven niet bij machte waren te stuiten. Wise was een van de felsten onder de slavenhouders, maar hij zelfs was niet voor eene afscheuring. Er was dus geene eenparigheid, zelfs bij de heerschende partij, die overwegenden invloed had gekregen door hare luide betuigingen van bijzondere toewijding aan de belangen van het Zuiden, en die zich in 't congres onderscheidde door haar herhaald en heftig uitvaren tegen hen, die hunnen afgod niet mede wilden aanbidden. Veel van wat zij deden en spraken was enkel vertooning met het oog op hunne eigene persoonlijke en politieke belangen. Zij speelden den rol van demagogen met de gewone bedoelingen van demagogen, en zonder ernstig voornemen, om de Unie te breken, of eenen bloedigen oorlog te weeg te brengen.

Zonder vrees voor tegenspraak beweren wij, dat gedurende de laatste tien jaren vóór den opstand geen tiende gedeelte van de leden uit de slavenstaten op eenigerlei wijze de scheiding zocht te bevorderen. De opgewonden speeches in 't belang van het slavenhouden, en tegen diegenen, die tegen alle uitbreiding der slavernij waren, werden meestal gehouden door hen, die te huis de volksgunst aan eenen mededinger moesten afwinnen. Zij deden het voor de leus. Sommige van die thans nog levende schreeuwers bekennen het zelven. Hunne eenige veront-

schuldiging, bij het kwaad dat zij stichtten, is: dat zij niet wisten wat zij deden. Zij vulden mede de magazijnen met het buskruid, dat door anderen tot ontploffing kwam. Zij hielpen »den brand steken in 't Zuidelijk hart" zooals het heette, en het denkbeeld hielpen zij verspreiden: dat het een ongehoorde inbreuk was op de rechten van het Zuiden zich te willen verzetten tegen het overbrengen der slavernij naar gewesten, waar zij niet bestond. Dat denkbeeld, door die dramatische demagogen verspreid, stelde een handvol, tot afscheiding gezinde leiders in staat, om de gemoederen, van het volk eensklaps aan 't koken te brengen, waardoor zij, zonder eene meerderheid achter zich, de afscheidings-conventies teweeg brachten, die weldra volgden.

Buiten de slavenhouders, die, zooals wij gezegd hebben, onder elkander niet eensgezind waren, stonden een aantal gematigde, conservative mannen, die geen part of deel hadden aan de agitatie. Het waren mannen, die, nu zij de slavernij als eene erfenis en een geboorterecht hadden opgenomen, er ook partij van wilden trekken. Zij rieden de agitatie af, en wenschten de zaak buiten politieke discussie te houden. Zij hadden gematigde opinies, zoowel wat de verspreiding, als de afschaffing der slavernij betreft. Zij hadden geene dolle plannen tot het vestigen van een groot slavenrijk; hun zedelijk gevoel was niet zoo verstompt, dat zij eene eindelooze voortduring der slavernij wenschten.

Zij beschouwden haar als een kwaad, maar een kwaad, dat men dulden moest, totdat er een andere uitweg geopend werd. Zij zagen, dat het eene kwestie was van een ontvlambaren aard, eene kwestie waarvan de eerzucht gemakkelijk partij kon trekken, eene kwestie, die voortdurend omzichtigheid vereischte, om tweespalt en strijd te voorkomen. Met vaderlandsliefde en overtuiging verzetten zij zich aan den eenen kant tegen overdreven afschaffingsijver, en aan den anderen kant tegen slavenhandel en slavernijverspreiding. Steeds behoorden eene massa degelijke burgers in het Zuiden tot die partij. Zij hielden vele van de beste mannen van het zuiden als hunne vertegenwoordigers in 't congres, jaren achtereen; totdat deze mannen ten laatste bezweken gelijk de dijken eener overstroomende rivier. Die mannen van het zuiden werden, als partij, door den vernielenden stroom der rebellie bedolven, maar zij werden niet tot eene andere overtuiging gebracht, noch geheel verdelgd. Zij en hunne zonen bestaan nog als eene groote, aangroeiende, machtige, oprechte phalanx van waardige burgers.

Het zijn de mannen, en de nakomelingen van de mannen, die vertegenwoordigers naar het congres zonden als John Bell van Tenessee, als Berrien van Georgia, als gouverneur Aiken, Edward Stanley en Willie P. Mangum van de beide Carolina's en tal van anderen even eerlijk en talentvol: mannen, op wier wijsheid en gematigdheid de natie roemen mocht.

Verder moet men niet uit het oog verliezen: dat, niettegenstaande de vinnigheid waarmede de eerste troepen der Zuidelijken in het veld streden, er toch bewijzen genoeg zijn, dat het hart van het volk niet meer bij den oorlog was, zoodra de eerste stroom van vrijwillige dienstneming, waardoor zich het begin van den strijd kenmerkte, voorbij was. Het denkbeeld, dat het slechts een pleiziertocht zou zijn, was ijverig ingeprent. De Ex-Senator Chesnut van Zuid-Carolina zeide openlijk in de afscheids-conventie: dat hij al het bloed, dat er vergoten zou worden, zou opdrinken. Maar toen men zag dat de oorlog ernst begon te worden, wenschte de massa niets liever dan het leger te verlaten. Zoodra hun diensttijd uit was, spoedden zij zich huiswaarts, en waren niet dan met militair geweld weer onder de wapens te krijgen. Alleen door despotieke autoriteit en gewetenloozen dwang konden de geconfedereerden hunne legers eenigszins voltallig houden, en niettegenstaande alle voorzorgen ging de desertie op zulk eene groote schaal, dat het bij wijlen niet veel scheelde, of het geheele leger zou ontbonden zijn. In een van de onhandige speeches, die de President Davis hield, bij eene tournee door Zuid-Carolina gedurende den oorlog, zeide hij het zelf. Het gansche Zuiden getuigt thans eenparig, dat, naarmate de oorlog zich uitbreidde, de troepen elk voorwendsel en elke gelegenheid te baat namen, om de gelederen vaarwel te zeggen, en hun gebreklijdend gezin weer te gaan

opzoeken. Een handjevol, zich zelf noemende, **R i d d e r s c h a p** bleef het vaandel getrouw, gedreven door persoonlijken trots en vrouwelijke overgevoeligheid, maar bij de massa bestond dat niet.

Alleen daardoor laat het zich nu verklaren, dat de legers van het Zuiden indertijd zoo plotseling in duigen stortten, nadat Lee uit Richmond verdreven was. Zij verdwenen als de nevel voor de morgenzon, terwijl hunne vrienden en bondgenooten, zoowel in Amerika als in Europa, met vertrouwen voorspelden, dat er eene nieuwe en heftige, wijd en zijd gevoerde, guerilla-strijd op handen was.

Die vrienden en bondgenooten wisten weinig van 't geen officieren en manschappen hadden doorgestaan en geleden in gevechten, waarbij zij geen belang hadden; hoe zij weggeloopen waren, en zich schuil gehouden hadden, hoe zij door bloedhonden waren achterhaald en opgespoord, en van hunne gezinnen waren weggesleurd onder de ergerlijkste en wreedaardigste omstandigheden. Onder zulk eene tyrannie wierpen zij maar al te bereidvaardig de wapens weg, en gaven gehoor aan de welkome roepstem des vredes. Die mannen hadden geen reden tot strijden of klagen. Zij waren immers nooit verdrukt geworden, dat wisten zij. Hun was nooit eenig recht geweigerd, persoonlijk, noch staatsburgerlijk, hetwelk de meest bevoorrechte burger in de republiek genoot. Waarom zouden zij vrijwillig eenen oorlog voortzetten tegen zulk een gouvernement? Hunne daden zijn het

antwoord op die vraag. Zij deden het niet. Zij staakten den krijg, en hieven nooit eene hand op, om dien weer voort te zetten. Daar blijkt uit hoe officieren en manschappen dachten over het zoogenaamde onrecht, waaraan het confederatie-gouvernement, zoo het heette, een einde zou maken.

Er is, naar ons oordeel, geen twijfel aan, of eene groote meerderheid van het volk in het Zuiden was op slinksche wijze, door een handvol eerzuchtige leiders, ontbloot van de allereerste beginselen van een gezond staatsbeleid, meegesleept in eenen oorlog, waartoe geene aanleiding bestond, en die zij zelven nooit met beradenheid zouden tegemoet gegaan zijn. Maar toen de oorlog eens begonnen was, waren zij in den val geloopen. Een despotiek militair gouvernement was nu hun meester. Daaraan moet al wat er uit volgde worden toegeschreven. Beschouwingen van dezen aard brengen ons tot de vraag: of het Zuiden onzer verbeelding, gezien door den rook en het vuur en het bloed van den burgeroorlog, niet een heel ander Zuiden is, dan het werkelijke Zuiden, dat meegesleept werd tot afscheiding, of het Zuiden, zooals het thans bestaat?

De oorlog, de gebeurtenissen van den oorlog hangen als een dik ondoorzichtig gordijn voor de oogen van het tegenwoordige geslacht in het Noorden; het verbergt voor het oog de geschiedenis van het verleden, van bestaande feiten; het verbergt den tegenwoordigen toestand; dat alles moet noodzakelijk

in rekening gebracht worden, zal men het problema kunnen doorgronden, waarvoor het Staatsbeleid der natie thans staat. Er bestaat in het Zuiden thans eene overgroote massa burgers, wier aangeboren waardigheid en deugd, bekwaamheden en wijsheid en elk degelijk element van Staatsburgerschap hun een onwedersprekelijk recht geeft op erkenning, op gerechtigheid en broederlijke achting. Het gevoel van menschelijkheid, dat ieder met zich omdraagt, vordert het. De banden van gemeenschappelijke afkomst, en gemeenschappelijk bestuur, eischen het. Het is niet meer dan wat wij verzekeren aan het laagste gespuis, dat jaarlijks in onze havens aanlandt. Elke edele gewaarwording drijft er toe. De inspraken van een wijs Staatsbeleid pleiten er voor. Niets staat zulk eene erkenning in den weg, dan eene blinde, baatzuchtige, vijandige partijschap, die even onverzoenlijk is in hare wraakzucht, als onbillijk in haar oordeel.

Het is noodig eene stem te doen hooren tot wegruiming van dien hatelijken hinderpaal. Het is tijd, dat vooroordeel en vijandschap worden ter zijde gesteld. Bij den vurigen wensch, om de natuurlijke rechten te verzekeren aan het eene ras, hebben wij de billijke aanspraken van het andere over 't hoofd gezien. Terwijl men onverschillig is omtrent het lijden van den schuldige, legt men de zware hand der ongerechtigheid op den onschuldige.

XI.

Troepen van de Vereenigde Staten in garnizoen in Carolina. — De Universiteit van Carolina te niet gegaan. — Een bastaard Gouvernement. — Hervormingen volstrekt noodig.

Onder de merkwaardige dingen, die te Columbia te zien zijn, behooren de troepen der Unie thans daar in garnizoen. Zij liggen in barakken aan de buitenzijde der stad, in een aangenaam gedeelte. De vlag wappert er steeds; de soldaten exerceren er, en 's avonds is er muziek. Onder de melodiën, die dikwijls gespeeld worden, behoort vooral het liedje, dat betrekking heeft op wijlen John Brown uit Ossawattomie. De herinnering vervat in dat lied, schijnt wel wat overbodig te zijn gedurende de zittingen van het tegenwoordige parlement in Zuid-Carolina; het schijnt echter niemand te hinderen.

De geliefkoosde uitspanning voor de leden van de Gig-Societeit te Columbia is: elken avond te rijden naar het paradeplein, en te luisteren naar de muziek, wat er ook moge gespeeld worden. Niemand van het publiek ergert zich, noch aan de muziek,

noch aan de militairen. Deze laatste zijn op een goeden voet met de burgers, en hunne tegenwoordigheid is eerder iets, waar men mede ingenomen is, dan het tegendeel. Zij worden niet beschouwd als een vernederend bewijs van over den Staat gestelde machten; het geld, dat zij onder de menschen brengen, en de muziek, die zij maken, worden beschouwd als ruimschoots op te wegen tegen de overgevoelige opvattingen, waartoe hun verblijf aanleiding zou kunnen geven.

Nabij het paradeplein staan de Universiteitsgebouwen. Vóór den oorlog woonden binnen die muren meer dan tweehonderd studenten. Hun jeugdig bloed raakte in beweging bij den eersten trommelslag, en zij liepen allen ten strijde. Zij zijn niet teruggekeerd. Wat slechts eene uitspanning scheen te zullen zijn, bleek eene ernstige inspanning te worden. De gebouwen zien er thans vervallen en verlaten uit; er zijn slechts eenige weinige studenten en een paar slecht bezoldigde professoren.

Overeenkomstig de voorgenomen gelijkstelling van de zwarten met de blanken werd in de laatste zitting de maatregel genomen: dat de bibliotheek zou worden opengesteld voor de kleurlingen der normaalschool, en dat een van de Universiteitsgebouwen te hunner beschikking zou worden gesteld. Overeenkomstig datzelfde plan werd er onlangs eene meerderheid van kleurlingen gekozen tot bestuurderen der hoogeschool; het was de kleur, en niet de ge-

schiktheid, die in dezen de keuze bepaalde. Dat neemt alle nut van de inrichting weg voor zoover de blanke jongelieden betreft, daar het jonge aristokratische bloed van den Staat de voorgenomen algeheele gelijkstelling niet zal kunnen dulden. Daar de zwarte bevolking geen voldoend getal studenten zal opleveren, zal de geheele zaak uitloopen op het te niet gaan der Universiteit. Dat is een geduchte slag toegebracht aan de belangen der opvoeding in den Staat, en een veelbeteekenende stap op den weg der Africanisatie.

Maar al kon de hoogeschool in de handen der blanken blijven, toch zoude zij niet bij machte zijn haren vorigen bloei te handhaven. Evenwel, zij zou de jongelingschap van den Staat met eenen meer intellectueelen band, aan hun vaderland verbonden hebben, hetwelk, in deze periode van overgang, groote diensten zou hebben kunnen bewijzen. Dat de zwarten haar in bezit genomen hebben, is eene vernedering der blanken, die geenerlei nut kan aanbrengen; want de voorrechten van hooger onderwijs gaan nu voor beide rassen verloren. Het is een aanval op de veroordeelen der blanken, uit geenerlei andere bron voortspruitende dan uit de begeerte om zich te doen gelden.

Liever dan het bestuur der hoogeschool aan blanken over te laten, offeren zij de geheele school op. De klasse van blanken, die geleerde inrichtingen in stand houdt, wil natuurlijk geene gedwongen associatie met

de nieuwe meesters in Zuid-Carolina, en men kan waarlijk ook niet zeggen, dat zij in dezen al te kieskeurig is.

In welke richting wij onze blikken ook slaan, er komen zulke bijzonderheden aan 't licht van dit, tegen alle gezond verstand in, bestaande gouvernement, dat men onwillekeurig komt tot zekere beschouwingen en vergelijkingen. Wij weten dat omwentelingen dikwijls een stel mannen van hunne zetels schoven, om er een stel anderen op te zetten, enkel omdat deze tot eene andere partij behoorden.

Zoo is het gegaan bij de omwentelingen in Engeland, in Frankrijk en andere landen. Zoo zijn de Stuarts, de Bourbons en andere dynastiën ten val gekomen. De wijsgeerige beoefenaar der geschiedenis stemt gewoonlijk niet zeer luide in met de klachten over hunnen val; maar ook hunne plaatsvervangers staan bij hem niet buiten den gewonen loop der dingen. Het is slechts aangeboren rang, die plaats heeft gemaakt voor plebeïsche energie en intelligentie; zooals in de natuur hoogere krachten op den duur de lagere overwinnen en beheerschen. Maar hier zijn eigen innerlijke krachten werkzaam; het zijn de van God geschonken krachten en talenten. Bovenal het geschiedt door eigen aandrift en inspanning. En nadat het feit tot stand gekomen was, heeft de beschaving er niet bij geleden. In de nieuwere geschiedenis ziet men geene voorbeelden, dat bij de omwentelingen en wisselingen, die plaats vonden, onkunde op den duur de plaats heeft ingenomen van

kennis, barbaarschheid die van beschaving, onvatbaarheid die van talenten, domheid die van verstand, ondeugd en bedorvenheid die van deugd en eerlijkheid. De overgangen, ofschoon soms zware beproevingen, voor individuën en dynastiën, zijn niet stuitend voor het oog der geschiedenis; zij zijn bevorderlijk geweest voor de belangen der beschaving, en zij treffen ons niet door bijzondere bewijzen van achteruitgang.

Dat is geheel anders met betrekking tot Zuid-Carolina. Hier heeft iets plaats gegrepen, waarvan in de nieuwere geschiedenis geen voorbeeld is; de veranderingen hier aanwezig zijn door inwendige krachten tot stand gebracht. Het resultaat is niet verkregen na eene worsteling van twee krachten, waarvan de sterkere de zwakkere heeft op zijde gedrongen, en hare plaats ingenomen. De sterke heeft den zwakke ten onder gebracht, en na het juk van eene onedele en onbevoegde menigte op de schouders gelegd te hebben van den vernederden vijand, is hij afgetrokken. Die menigte zwaait nu den scepter, niet uit kracht van verdienste, verstand, dapperheid of talenten, die de hunne zijn, maar uit kracht alleen van eene vreemde en geleënde autoriteit. De gehoorzaamheid wordt geëischt door eene macht buiten hen die de vernedering opleggen. Het is niet de heerschappij van eigen kracht, het is de druk van het federale gezag te Washington. Zonder dat zou de kracht der beschaving weder hare plaats innemen, en den tegenwoordigen onnatuurlijken staat van zaken omverwerpen.

De Staat draagt werkelijk een vreemd juk, maar niet opgelegd door eigen volk, of ontstaan in eigen boezem. Dit is de anomalie van zijne positie. Het is eene zoogenaamde democratie gesteund door uitwendige krachten. Met andere woorden: het is een Gouvernement, dat de verstandige publieke opinie in den Staat omver zou werpen, indien deze kon. Men moge het eene zelf-regeering, een republikeinsch, of een democratisch gouvernement noemen, in den waren zin is het geen van deze. Het is een Gouvernement, dat uit den aard der zaak nooit in eenige maatschappij uit zich zelve zou kunnen tot stand komen.

Het is geene autoriteit, die in den gewonen loop der dingen ontstaat. Het is eene misgeboorte ontstaan uit eene onnatuurlijke verbinding, die een gruwel is voor God en mensch; en waar ook de verantwoordelijkheid moge berusten, het is duidelijk dat zij niet berust bij het thans opkomende en handelende geslacht in het Zuiden; dat zal slechts, in de naaste toekomst, het slachtoffer zijn der verdrukking.

En dit is de klasse, wier rechtmatige rechten niet mogen voorbijgezien worden, wier beproevingen moeten worden geëindigd en verholpen door hen, die er de macht toe hebben, of de eene politieke en maatschappelijke schok zal op den anderen volgen, totdat wanorde en revolutie onvermijdelijk de gewone orde van zaken zal worden in onze republiek. Niet voor dat allen tot hun recht zijn gekomen, kunnen wij vrede en rust verwachten bij ons politiek systeem.

XII.

Redding mogelijk. — Wat het nationaal bestuur zou kunnen doen. — De Staat aan zich zelven overgelaten.

Het federale Gouvernement van Amèrika zou veel kunnen doen, als het zich de noodige moeite wilde geven in het fnuiken der schandelijke praktijken van de vertooning, die in Zuid-Carolina Gouvernement heet. Het deed iets door den gouverneur Orr tot Minister te St. Petersburg te benoemen. Het was ten minste een bewijs van sympathie met diegenen, die bij de laatste verkiezing eene poging waagden tot hervorming. Maar wezenlijke waarde had zulks niet. Inderdaad, door zulk een man 5000 mijlen ver weg te zenden, nam het eenen invloed weg, die te gelegener tijd de schavuiten eenigszins kon terughouden van nieuwe schandalen.

De eenige macht, waarvoor de schurken ontzag hebben, is het federale Gouvernement; want hunne operatiën moeten door de houding van dat Gouvernement eenen schijn van wettigheid krijgen.

Het wijst groote sommen aan voor nieuwe publieke

gebouwen in den Staat, zooals thans te Charleston en Columbia in aanbouw zijn. Het benoemt de ambtenaren der belasting, de postmeesters, de federale rechters, de procureurs en onderscheidene speciale agenten; het houdt militaire korpsen van de Unie in den Staat, en deze vinden overal een welkom onthaal wegens het geld, dat zij verteren. Door deze en dergelijke invloeden heeft het federale Gouvernement vrij wat te zeggen in den Staat. Dat het zijnen invloed tot dus verre weinig gebruikt heeft in 't belang van een goed bestuur is duidelijk. Het kon veel doen in het beteugelen der kwade praktijken, en in het verbeteren van het gehalte van het Gouvernement van den Staat. Dat heeft het niet gedaan. En toch schijnt het in zijn eigen belang te zijn. Waarom zou de republikeinsche partij in den lande, grootendeels samengesteld als zij is uit de beste en eerlijkste burgers, den smet moeten dulden van dieverijen en schurkestreken mede toe te laten, wier daders in de gevangenis behoorden te zitten?

Sommige van hen, die de zaken leiden, verschuilen zich achter het mom van republikeinschgezindheid, om hunne praktijken des te veiliger uit te voeren. Zuid-Carolina heeft thans in 't congres een Republikeinsch vertegenwoordiger, die eenmaal in de wetg. verg. van den Staat het formeele voorstel indiende, om alle vrije zwarten tot slaven te maken. Het heeft een Republikeinsch Gouverneur, die de Amerikaansche vlag van Fort Sumter onder den

voet haalde, en de vlag der geconfedereerden in de plaats stelde. Toen hij nog voorzitter der wetg. verg. was, danste hij, zegt men, op negerbals, en gaf bons uit op de schatkist, en daardoor maakte hij zich zoo verdienstelijk.

Zulke demagogen boezemen niet anders dan afschuw in. Zij onteeren het republikanisme, en wat erger is: zij verijdelen de verwachting van die philantropische mannen, die de vermogens en de betere hoedanigheden van den neger hadden gehoopt te zullen zien erkend na de stoute proefneming zijner plotselinge emancipatie.

Het dient tot niets, dat men, in 't belang van den kleurling, den juisten stand van zaken meent te moeten verbloemen. Indien wat nu mislukt is, tot een slechts gedeeltelijk welslagen had kunnen gebracht worden door inspanning en goede trouw, wat hebben zij dan niet verdiend, die de zaak bedorven hebben door de driestheid waarmede zij hun zak lapten?

Die zwarte aangezichten in de wetg. verg. begroeten met vreugde de rapporten in 't congres, waarbij ten gevolge van de onlangs gehouden enquêtes, kwade praktijken in dat lichaam voor den dag zijn gekomen.

De driewerf omgekochte negers verslinden die rapporten. Het is een van de nadeeligste zijden van die groote schandalen in het centrum der Unie, dat zij de knoeierijen in de buitengewesten bevorderen. Die terugslag is nog verderfelijker dan de rechtstreeksche gevolgen, die zij na zich slepen.

De delicten in hoogere sferen worden in lagere kringen als redenen tot verschooning en vergoelijking aangehaald. Als het middenpunt niet zuiver is, gaan er besmettelijke straaltjes van uit naar den omtrek. Het ontwapent de kritiek en neutraliseert den invloed eener rechtmatige verontwaardiging in den lande, als er niet meer ten volle te vertrouwen is op het eerwaardig lichaam der weinige uitverkoren vertegenwoordigers van de natie.

Eéne oneerlijke handelwijs in publieke zaken, die te Washington aan 't licht is gekomen, is de vader van honderd andere in Zuid-Carolina.

De dingen buiten Zuid-Carolina zijn zoo gesteld, dat de hoop op hulp van elders werkelijk er door verzwakt wordt. Het federale Gouvernement heeft reden om te zeggen: dat het de handen vol werk heeft meer in de nabijheid. En toch zou het veel kunnen doen, zooals wij gezegd hebben, en het behoorde zulks te doen. Als het begon met al wat partijdigheid en partijschapspolitiek is over boord te werpen, en de federale zaken in Zuid-Carolina op den voet der striktste eerlijkheid en rechtschapenheid te brengen, dan zou het daardoor alleen eenen dam hebben opgeworpen tegen den stroom der verdorvenheid, die den Staat overstelpt.

Maar de blanken moeten handelen, overgelâten als zij zijn aan zich zelven, zonder hulp van buiten, en op eenen weg, die buiten de politiek ligt; dat is het groote en moeielijke werk, dat zij zouden moe-

ten ondernemen, om den Staat te redden, als die nog te redden is. De oude, historisch merkwaardige, en belangrijke stad Charleston, met hare 50,000 inwoners en 30,000,000 dollars waarde aan eigendommen, zou niet zoo gemakkelijk wijken, al werd zij bedreigd. De verschillende andere, kleinere steden even zoo min, en de vele en rijke bronnen van landbouw en handel, die voor uitbreiding vatbaar zijn in den Staat, zijn even zoovele levende en in 't oog vallende protesten tegen lafhartig bezwijken in den tegenspoed. Men zou zich grootelijks bedriegen, als men van den mannelijken moed, en de energie der blanken geene andere verwachting had, dan dat zij den Staat voortdurend ten prooi zouden laten aan de tegenwoordige regeerders. Dat zou in strijd zijn met de eischen en aanspraken van 't Angelsaksische bloed; dat zou een getuigenis zijn van het diep verval van alle burgerdeugd: en dat ware het ergste van alles. Zoodanige beschouwingen zullen, hopen wij, voldoende zijn, om iederen blanke in Zuid-Carolina het kloek besluit te doen opvatten, om eene hervorming tot stand te helpen brengen, waardoor zijn Staat tot zijnen waardigen stand van vroeger terug zal keeren. Het gevoel, dat de blanken voor het oogenblik het meest terneerdrukt, ontstaat uit de groote meerderheid van stemgerechtigden, die kleurlingen zijn. Deze meerderheid wordt geschat op ongeveer 30,000. Maar die berekening berust op het feit, dat alle zwarten zonder onderscheid ter

stembus opkomen, en de blanken niet. De werkelijke meerderheid is niet meer dan 20,000, want de census der bevolking telt 400,000 zwarten en 300,000 blanken.

Maar eene vergelijking tusschen het cijfer der bevolking van 1860 en dat van 1870 brengt eenige bemoediging. De bevolking der zwarten vermeerderde gedurende dat tweetal jaren slechts met 3500: en zij heeft niet mede gestreden in het leger; de blanken, niettegenstaande allen deelnamen aan den oorlog en 12000 man daarbij verloren, behalve degenen die later aan de gevolgen bezweken, hielden, tot op 1600 na, hetzelfde cijfer. Op den basis van de algemeene wetten der bevolking is die uitkomst bemoedigend. Intusschen de aanwas der blanke bevolking zou grootelijks kunnen bevorderd worden, als men al het mogelijke aanwendde, om dat doel te bereiken. Daar de zaken evenwel zoo geheel in handen zijn van de zwarten, is het meer dan waarschijnlijk, dat er eenige zwarten van elders op Zuid-Carolina zullen afkomen. Maar de zwarten zijn overal bijna allen arm en stationnair; er vertoont zich bij hen wel is waar een trek naar de steden, maar naar de landbouwdistrikten niet. Daar zijn ook zwarten genoeg. De klasse, die daar welkom zou zijn, zijn immigranten met een weinig vermogen, die land kunnen koopen en voor eigen rekening landbouw drijven. En dezulken komen reeds, en bij aanmoediging zullen zij meer en meer komen. Hun ver-

mogen, hunne spaarzaamheid en hunne energie zullen eene gewichtige rol spelen in den strijd tegen het overwicht der zwarten. Waar de blanke in gezondheid en voorspoed leven kan, zooals hij overal in de hoogere streken van Zuid-Carolina kan, daar verheft hij zich spoedig boven het mindere ras. Zoo schijnt het herstel van het overwicht der blanken slechts tijd te vorderen, en door doeltreffende maatregelen kan die tijd merkelijk worden bekort.

XIII.

Immigratie als eerste behoefte voor den Staat. — De berooide toestand. — Het vooroordeel tegen immigratie van blanken. — Politieke verdraagzaamheid.

De beproevingen van Zuid-Carolina gedurende den oorlog zijn een van de meest tragische episoden in de geschiedenis. Wanneer zag de menschheid ooit te voren het schouwspel van een rijk, fier, beschaafd, zich zelf regeerend volk, plotseling verslagen, van zijne bezittingen beroofd, en onder den voet gebracht van hen, die eeuwen lang hunne slaven waren? Het was een harde slag voor het volk van Zuid-Carolina, toen zijne slaven, zonder eenige vergoeding, werden vrij verklaard. — Het was een plotselinge overgang, als er ooit in eenige maatschappij plaats greep, toen de meesters, en hunne gezinnen, opgevoed in weelde en werkeloosheid, eensklaps er toe gebracht werden, zonder opgedane ervaringen, zonder middelen van bestaan, zonder de noodige

leerschool, in armoede en ontberingen te leven, zoo goed en zoo kwaad zij konden.

Zij verloren al wat hunne bezitting uitmaakte, behalve den grond en de gebouwen, voor zoover zij door den oorlog gespaard waren. De banken waren geruïneerd. De spoorwegen vernield. De fabrieken stonden verlaten. Hunne schepen waren weggevaagd. Hun vee was geslagt en verbruikt. Bankpapier, schuldbekentenissen, hypotheken, effecten, geld zelfs had geen waarde. Zij hadden noch kleeding, noch voedsel. Alles was opgegaan in de roofzieke maag van het Confederatie-Gouvernement; groote fortuinen waren verdwenen, als papier in de vlammen. De vorm was nog eenigszins aanwezig, maar de waarde was asch. Nooit was eene beschaafde maatschappij in haar geheel zoo ontbloot en berooid. Bij dit alles kwam het verlies van 12 000 mannen, deel uitmakende van de 60 000 stemgerechtigden, de besten van den lande, de trots der familiën, de hoop van den Staat. Zij waren plotseling ten grave gedaald in de hitte van den strijd. Talrijke tafereelen zouden kunnen worden opgehangen van doorgestaan leed onder de oudste en rijkste familiën van den Staat, en elk tafereel zou eene tragedie zijn. Maar dat is niet alles. Toen de blanke burger zijne plotselinge totale armoede eerst recht begon in te zien, en het einde van den strijd daar was, wat zag hij toen? Dit: Zijne slaven waren als door een tooverslag vrije mannen geworden niet alleen, maar stemgerechtigde

en verkiesbare burgers. De vrijgeworden slaven hadden zelfs in drie vierde van de counties de meerderheid. Zij liepen terstond allen naar de stembus, brachten hunne stem uit op zich zelven, en werden met een weinig terechtwijzingen volksvertegenwoordigers, ja, Gouverneurs. Verstomd over dien ommekeer, versteld over dien slag aan hunnen trots en hun aanzien toegebracht, vroegen de blanken zich af: of het niet slechts een akelige droom was? Maar zij zagen de bajonnetten der Unie, die het feit bekrachtigden, en zij begrepen nu, dat het eene akelige werkelijkheid was.

De beschaafde en welopgevoede blanke was ten onder gebracht en machteloos, en de zwarte barbaar regeerde in zijne plaats. Hij heerscht thans in de volheid eener overweldigende meerderheid, en in alle opzichten met een onbeperkt gezag. De blanke minderheid in de Wetg. Verg. is niet talrijk genoeg zelfs, om de meerderheid in iets te stuiten, of eenigen invloed uit te oefenen. Het handjevol blanke vertegenwoordigers zit als stomme toeschouwers, en schijnt slechts daar te zijn, om te zien, hoe vast en knellend de vrij geworden slaven hunne vroegere meesters de hand op de keel houden. Dat is de groote politieke nieuwigheid onzer eeuw; het merkwaardigste feit van de geheele slavenoorlogsgeschiedenis; eene ontknoping, die de stoutste vinding van den treurspeldichter en de treffendste slagen van het noodlot achter zich laat.

De groote en gewichtige vraag voor Zuid-Carolina is deze: Wat kunnen de degelijke, grondbezittende, eerlijke blanke Staatsburgers doen in de gegeven omstandigheid, om aan het tegenwoordige infame bestuur een einde te maken? Ons antwoord zou zijn: laten zij hun oog vestigen allereerst op den grooten aanhoudenden stroom van immigranten, die jaarlijks, ten getale van 300 000, een nieuw vaderland komen zoeken in onze gewesten — eene schare, die wel is waar, haar eigen weg gaat, en bijna geheel onafhankelijk is, maar die, bij doeltreffende maatregelen, toch tot zekere hoogte te lokken en te leiden is. Tot dusverre heeft men nooit eenige poging in dit opzicht, en met dat doel, gedaan. Maar met zulk een ruim veld voor zich laat het zich aanzien, dat verstandige proefnemingen met goeden uitslag zouden worden bekroond. Dit is het eerste punt, dat men overwegen moet. De tweede stap is: dat men in Zuid-Carolina het vooroordeel tegen immigratie van blanken trachte weg te nemen.

Daar de Staat zooveel van vreemde gelukzoekers geleden heeft, is het niet te verwonderen, dat de geboren Caroliners met wantrouwen vreemdelingen aanzien. Maar juist de immigranten der toekomst kunnen en moeten hen schadeloos stellen voor de bedriegerijen en rooverijen der vreemdelingen. Er bestaat geen reden om te vreezen, dat zij niet op de hand van een rechtvaardig, zuinig en goed Gouvernement zouden zijn; want dat is in hun belang, zoowel als

in dat van den geboren blanken burger. Men moedige slechts immigranten van alle zijden aan te komen. Men zij niet noodeloos bevreesd voor de opinies der immigranten. Het is te veel de gewoonte geweest van den ouden Zuid-Caroliner het denkbeeld te koesteren, dat de Staat, met al zijne voorrechten, vrijheden en vooruitzichten, aan hem behoort, en aan hem alleen, en dat hij eene soort van surveillance moet uitoefenen over het karakter en de opinies van diegenen, die van buiten af mochten komen, om er deel aan te hebben. Men plag te zeggen, in de vroegere dagen van slavernij, en de naklank daarvan doet zich nog hooren, dat de Zuid-Caroliners allen welkom heeten, die tot hen overkomen, mits zij komen om industrie en welvaart te bevorderen, en zich niet met politiek te bemoeien. Maar wij zien allen, dat zulks thans niet meer te pas komt. Als Zuid-Carolina er weer boven op zal komen, en gelijken tred houden met den vooruitgang in andere Staten, dan moet dat plaats hebben door aanwinst van blanken, door aanwinst van kapitaal en ondernemingsgeest van buiten, en wie komt, moet volkomen dezelfde rechten en vrijheden genieten, en niet onder surveillance staan, zoomin als ergens elders. In deze dagen van werkzaamheid des geestes brengt de immigrant, onder zijne andere bezittingen en hoedanigheden, een tamelijken voorraad van opinies mede, en 't is ongerijmd, in welken Staat hij zich ook vestigen wil, van hem te vorderen, dat hij die aan de

grenzen zal laten liggen. In dit opzicht moet Zuid-Carolina geene uitzondering maken op andere Staten der Unie; zulke eene aanmatiging zou allerdwaast zijn. Als Zuid-Carolina zal vooruitgaan in bloei en welvaart, dan moet het zich blijmoedig schikken in de natuurlijke wet, die daarvoor overal geldende is.

Het hoofd- en voornaamste artikel van die wet is: algeheele persoonlijke vrijheid, volkomen onverantwoordelijkheid aan anderen omtrent zijn gedrag en zijne opinies, zoolang men geen inbreuk maakt op de bestaande wetten en voorschriften van het land.

Het is lang genoeg de leer geweest in de oude slavenstaten: dat iemand persoonlijk verantwoordelijk moet zijn voor het uitspreken van gevoelens, die in oppositie zijn met zekere bestaande maatschappelijke of politieke toestanden. De slavernij gaf aanleiding tot die onverdraagzaamheid, en zij bestaat nog in zekeren zin, hoewel de emancipatie er alle reden tot bestaan aan ontnomen heeft. In onze dagen moet in Zuid-Carolina, gelijk overal elders, ieder het recht hebben, om, in gepaste bewoordingen, onverholen zijne opinie te zeggen over alles zonder onderscheid, zonder zich daardoor eenigen last of onaangenaamheid op den hals te halen. Dat is eene nieuwigheid, die de Zuid-Caroliner van hoogeren of lageren stand, zonder langer uitstel, moet aanleeren.

Dat is de allereerste voorwaarde tot de wedergeboorte en de redding van zijnen Staat. Niets dan eene algeheele onderwerping aan die wet, die op

alle plaatsen geldt, waar welvaart en vooruitgang heerscht, is in staat haar het doel eener gewenschte redding nader te brengen, en te doen bereiken. Elke uitnoodiging, tot immigranten gericht, moet in dien geest gedaan, en in, daaromtrent duidelijke, bewoordingen worden uitgedrukt. Men moet niet verwachten, dat deze zich naar verouderde toestanden zullen schikken; zij moeten hun eigen weg kunnen gaan, al is die weg ook vreemd en nieuw voor anderen. Er is geene keuze meer voor de blanke bevolking en de grondbezitters in den Staat; zij moeten van harte deze gevoelens zijn toegedaan, of zich onderwerpen in hunne vernederende positie, aan een toenemend verval, en eerlang aan een volkomen ondergang. Het opkomend geslacht moet geene verouderde opinies willen overnemen. De oorlog heeft die onbruikbaar gemaakt. Zuid-Carolina moet dat alles wel inzien, en er is geen tijd te verliezen; de nood dringt. Het kan zich herstellen, maar ook alles verliezen. Zij, wier plicht en roeping het is in dezen hoogen nood te handelen, kunnen door hunne werkeloosheid en onverschilligheid den Staat, tot een blijvenden schandvlek voor onze beschaving, den ondergang tegemoet laten gaan; maar zij kunnen ook dien ramp afwenden, en den Staat eenen tijd van bloei en welvaart tegemoet voeren, die allen vroegeren voorspoed overtreft.

XIV.

Aanlokkelijkheden voor immigranten. — Goedkoope landerijen en gezond klimaat. — De voordeelen van katoenplantagies. — Een paradijs voor landbouwers. — Hoe het met vorige immigranten gegaan is.

Zuid-Carolina heeft groote aanlokkelijkheden voor landbouwdrijvende immigranten. Een zestal counties, (graafschappen of provincies) naar den zeekant gelegen zijn gedeeltelijk ongezond, maar twee derde van den Staat althans is gezond. Dat twee derde gedeelte bevat veel katoenplantingen, en alle graanlanderijen en grasgronden. Columbia ligt ten naastenbij midden in den Staat. Hier bewijst de statistiek, dat de grootste sterfte plaats heeft tusschen November en April, en dat de zomerhitte dus geene ziekten teweegbrengt. Deze regel gaat door den geheelen Staat ten noorden en ten westen van de stad Columbia, maar ten zuiden en ten oosten slechts halverwege tot de zee; toch zijn verscheidene steden, die aan zee gelegen zijn ook niet ongezond. Charleston heeft minder sterfte dan eenige stad van het noor-

den, alleen Portland, in den Staat Maine, uitgezonderd.

Bij deze over 't geheel gezonde ligging heeft de Staat het onschatbare voordeel voor den landbouwer van geen winter te hebben. Het ploegen kan geschieden, en geschiedt, in alle maanden van het jaar. De gemiddelde temperatuur te Columbia in de maand Februari 1873 was tusschen 48 en 60 graden.

In Nieuw-Engeland of het Noordwesten zou de thermometer in April niet beter staan, denk ik. Maar de boomen en gewassen, die te Columbia in de open lucht des winters groeien, en zulk eene buitengewoon groene tint geven aan het winterlandschap, leveren genoeg bewijs op voor de zachtheid van het klimaat. Hier groeien en bloeien des winters in de open lucht de Camelia Japonica, de Laurustinus, de Kaapjasmijn, de Engelsche en de Spaansche laurier, de Chineesche hagedoorn, en de Chineesche en Australische pijnboom, de bastaard-oranjeboom, de prachtige magnolia en vele andere gewassen. Geene van die planten verliezen des winters haar gebladerte, zij geven des zomers eene heerlijke schaduw. Columbia ligt in het hart van eenen uitgestrekten katoenbouw. Het katoen wordt daar bij voorkeur verbouwd, om het meerdere voordeel, hetwelk dit gewas oplevert; de grond is overigens voor den graanbouw zeer geschikt. De katoenbouw intusschen is zoo aantrekkelijk dat ieder, die in eene katoenstreek komt wonen, er weldra

mee ingenomen is, en geen katoenplanter zou met eenigen anderen landbouwer ruilen willen. Het verbouw kost weinig arbeid, dat werk heeft zelfs iets aantrekkelijks, en de grond wordt door de katoen niet meer uitgeput dan door andere gewassen. Streken, die voor den katoenbouw geschikt zijn, zijn evenwel niet tot gras- of hooilanden aan te leggen, omdat zij des zomers te heet zijn. Intusschen is er bij eenige zorg hier ook hooi te verbouwen, zegt men, en het hooi is in deze streken, om de meerdere moeite, zeer prijshoudend.

Het bouwland der voormalige plantagies is hier te koop voor uiterst lage prijzen. De landerijen gelden hier thans drie, vier, vijf, ja, tienmaal minder dan vóór den oorlog. Dat land is reeds geheel geschikt voor den landbouw, en kan, bij eene goede behandeling, met meer voordeel dan ooit te voren bewerkt worden. De planters werden bijna allen geheel of gedeeltelijk geruïneerd door den oorlog, en die er nog zijn, kunnen zich nog niet schikken in de veranderingen, die de emancipatie heeft na zich gesleept. Maar arbeiders en arbeidsters zijn er in overvloed, en er schijnen geene wezenlijke hinderpalen te zijn, die de herleving van den landbouw in den Staat in den weg staan op den nieuwen basis. De overgang brengt natuurlijk moeilijkheden mede, maar niet zoo groot, of een gewone ondernemingsgeest kan ze te boven komen.

Met de gemakkelijke gelegenheid om zulke zekere

en voordeelige oogsten te verkrijgen, als katoen en koren hier opleveren, schijnt het mij toe dat de aanlokkelijkheid hier voor den landbouwer veel grooter moet zijn dan in de Westelijke prairiënlanden. Indien men de prijscouranten inziet, zal men verbaasd staan hoeveel voordeeliger hier de prijzen thans staan voor den landbouwer: hooi zes dollars een ton, koren vijf en twintig cents een schepel, varkenvleesch vier dollars de honderd pond in het westen. Hier gold het koren den ganschen winter meer dan een dollar het schepel, en het hooi vijf en veertig tot vijftig dollars een ton, en andere dingen naar evenredigheid. Als men nu in aanmerking neemt dat het leven hier althans even gezond en vroolijk is, en de zachtere winters geene buitengewone uitgaven voor kleeding en brandstof vereischen, en de werkzaamheden het gansche jaar door kunnen voortgezet worden, dan zal men overtuigd zijn dat wij niet te veel gezegd hebben.

De gemiddelde prijs van Zuid-Carolina katoen is tegenwoordig aan alle spoorwegstations in den Staat ongeveer achttien cents het pond. Een acre land brengt gewoonlijk van drie tot vijfhonderd pond op. De oogst is even weinig wisselvallig, en de prijs even bestendig op den duur als die van andere produkten, en geen produkt is zoo gemakkelijk te behandelen, te vervoeren en te bewaren. Eene oogst van duizend dollars waarde kan in eene kleine ruimte geborgen en vervoerd worden. Eens gepakt in balen is de

katoen aan geen bederf onderhevig, en de planter kan dus zijnen tijd afwachten met den verkoop. Men klaagt wel eens, dat de landbouwers in de katoenstreken niets anders willen verbouwen. Dat is geen wonder. Hieromtrent echter moet ieder goed landbouwer zelf weten wat hij doet.

Een klein landbouwer, aan de buitenzijde van de stad Columbia, kocht onlangs tachtig acres land. Verleden jaar beplantte hij veertig acres met katoen. Hij kon een goeden voorraad stalmest, en ook werkvolk, uit de stad krijgen. De gezamenlijke kosten van productie waren negen cents per pond. Hij verkocht zijnen oogst op de plaats zelve tegen achttien of negentien cents per pond, zoodat hij een zuivere winst van nagenoeg vijftig dollars per baal had. De buitengewone winst, die hij maakte, verkreeg hij door een steeds voldoend getal werklieden uit de stad, die voor vijftig cents per dag, op eigen kost, werkten, en door de stalmest van de paarden van een heer in de stad. Maar die gelegenheden bestonden niet voor hem alleen. Zijn buurman, die hetzelfde had gedaan, had dezelfde resultaten. Beide waren voornemens dit jaar evenzoo te doen. Wel is waar iedere landbouwer zal niet terstond diezelfde gelegenheden vinden, maar naarmate hij ze vindt in de hoogere streken van Zuid-Carolina, zullen zijne resultaten er meer of minder nabij komen. Intusschen daar hetzelfde land verschillende soorten van granen en aardappelen kan voortbrengen in overvloed,

en zelfs gras, zullen er weinig streken zijn, die den landbouwer betere vooruitzichten opleveren. De ontdekking van onuitputtelijke lagen phosphaat in den omtrek van Charleston komen thans buitengewoon goed te pas, om nieuwe landbouwers in de gelegenheid te stellen hun land behoorlijk te bemesten. Het schijnt, dat die kunstbemesting voldoende is, om aan het oude katoenland zijne vorige vruchtbaarheid te hergeven.

De lieden uit het noorden, die na den oorlog naar het Zuiden stroomden, om in korten tijd fortuin te maken door den katoenbouw, troffen slecht weer en eene dalende markt. Zoodoende bereikten zij meestal hun doel niet. Niemand kan ook verwachten in zulke haastig op touw gezette ondernemingen te zullen slagen. In den regel zijn in den landbouw nergens ter wereld plotselinge fortuinen te behalen, zelfs niet voor den door en door ervaren landbouwer. Hoe konden menschen, die, slechts door winzucht gedreven, zonder de noodige kennis, er naar trachtten, terstond slagen? Het is de verdienstelijke zijde van den landbouw, dat de voordeelen, die hij oplevert, niet zoozeer groot, als wel zeker en bestendig zijn, en toenemen in evenredigheid van de bekwaamheden en de vlijt van den landbouwer. Het aangename van het bedrijf moet de voornaamste aantrekkelijkheid zijn. En als er een paradijs is voor een landbouwer, dan is het een vruchtbare grond, een gezond klimaat en eene heerlijke atmospheer, waar ijs en sneeuw

bijna onbekend zijn. Dat zijn voordeelen, die in Zuid-Carolina bestaan.

De Staat is thans op nieuw geopend voor immigranten ten gevolge van de toevallige omstandigheden, die het gevolg zijn van den oorlog. Nooit te voren waren die omstandigheden gunstiger voor den immigrant. In vroegere tijden hebben er twee immigraties, op eenigszins groote schaal, in den Staat plaats gehad. De eene na den slag bij Culloden in Schotland, in 1745, en de andere na den bedwongen opstand in Ierland in 1798. Zij bestonden uit Schotten en Ieren. Beide slaagden goed; de sporen zijn er nog van aanwezig; eenige van de aanzienlijkste familiën stammen er van af. Er is geene reden die het nog beter slagen eener derde immigratie zou verhinderen.

De vereenigde krachten van verstandige grondbezitters, die thans in berooide omstandigheden verkeeren, kunnen daarin zeker veel doen. Het ligt aan hen het juiste evenwicht tusschen de rassen te herstellen, en den ongehoorden politieken toestand te doen ophouden. De mogelijkheid daartoe, en de aanlokkelijkheid voor landbouwende immigranten, die wij in 't kort hebben aangewezen, doen de gegronde verwachting koesteren, dat Zuid-Carolina het standpunt van verstandige en eerlijke politiek te eeniger tijd weer zal innemen, en een tijdperk van stoffelijke welvaart zal tegemoet gaan, waarmede geen vroeger zal kunnen wedijveren.

XV.

Eenige losse opmerkingen.

Er wonen te Columbia nog vele oude familiën, maar hun vermogen is zeer verminderd; rijk zijn ze niet meer, en zij houden zich buiten den gang der zaken. De landhuizen, die sierlijk en net plachten te zijn, worden onoogelijk en vervallen; de bewoners leven voort op hunne voormalige grootheid, en van 't geen ze hebben kunnen redden uit de groote schipbreuk. Zij doen als de oude aristocratie in Frankrijk, welke van Napoleon III en het gemengde gezelschap op de Tuileriën zeide: »Wij kennen die »lui niet."

Het aloude aanzienlijke huis van Wade Hampton, gebouwd door het hoofd dier familie, het schoonste in Columbia, is onlangs uit de handen van het derde geslacht overgegaan in de handen van den nieuwen plebeïschen Gouverneur der stad een Israeliet, genaamd Mozes 1), die, met een nauwlettend oog zijn kans

1) Toen die Gouverneur onlangs in een hôtel te Charleston dineerde, zegt men, bleef er voortdurend een neger achter zijn

waarnemende, de oude aristocratie den rug toekeerde, en zich aansloot aan de nieuwe democratie, waarbij hij nu de eerste plaats inneemt. Het is een van die sprongen, die onze achting voor de waardigheid der menschelijke natuur zeer verhoogen.

Kolonel Preston, de eigenaar en bewoner van het huis, getrouwd met eene spruit der familie, is naar Virginia teruggekeerd, werwaarts de familie zijner echtgenoot, na hare grootheid in Zuid-Carolina te hebben zien instorten, zich begeven had.

Men rekent, dat 1100 huizen in Columbia werden verbrand tijdens den doortocht van Sherman's troepen; vele daarvan behoorden tot de aanzienlijkste huizen van de stad. De hoofdstraat, waar de meeste neringdoenden woonden, werd nagenoeg geheel verwoest, maar is thans voor een groot deel weer opgebouwd. Zulks is intusschen niet het geval met de overige wijken der stad, waar vele open plaatsen zijn. Het geld, dat uit de schatkist gestolen is, wordt inmiddels gebruikt tot het bouwen van deftige huizen in de hoofdstraat.

Onder degenen, die weinig verwachting hebben van de toekomst van Zuid-Carolina, zijn er eenigen, die eene verdeeling van den Staat zouden willen, waarbij het eene deel aan Georgia zou komen, en het an-

stoel staan, als om hem te bedienen. »Vrindje," zei de gouverneur eindelijk, »gij kunt wel gaan." »Neen, mijnheer," antwoordde de neger, »ik sta hier om op het zilver te passen."

V.

dere aan Noord-Carolina, ten einde alzoo een einde te maken aan 't overwicht der kleurlingen. Maar dit plan schijnt niet uitvoerbaar. Hoe kan een Staat als Staat worden uitgewischt zonder toestemming der bevolking? en de kleurlingen zouden niet licht toestemmen in zulk een wegzinken; hunne stem zou voor niemand waarschijnlijk in dezen te koop zijn, al kwamen ook alle Pattersons en Camerons van het land om den koop te sluiten. Sambo is zeer gesteld, om lid te zijn van eene commissie in de wetgevende vergadering. Het is vermakelijk een strijd bij te wonen om zoo'n lidmaatschap, als het voordeelig is. De wetg. verg. heeft dan ook de voordeelige commissie voor de spoorwegen uitgebreid tot niet minder dan achttien leden, zegt men. Dan zijn er ook reizende commissies. Eene reis van zulk eene commissie naar New-York, om over het bedrag van de schuld rapport op te maken, kostte den Staat 200,000 dollars, zoo wordt verzekerd. Wie in zulk eene commissie komt, is wel af. Maar de afgunst begint zich te doen gelden. Sommige nieuwe leden roepen den ouden halt! toe. Hun dunkt de ouden hebben al meer dan genoeg genoten. De Senaat was onlangs het tooneel van dergelijke harrewarrerijen, en de oude leden werden door de nieuwe niet weinig doorgehaald. De geheele wetg. verg. weet, dat de Staat gruwelijk bestolen is, maar voor hoeveel, en precies in elk geval door wie, dat ligt nog in 't duister. Men beklaagt zich gedurig dat niemand kan te weten

komen hoe groot eigenlijk de staatsschuld is; de meerderheid wordt omgekocht, om de zaak in 't duister te kunnen laten.

Men ziet in die vergadering lieden, die weinige jaren geleden geen duit bezaten en nu eigenaars en bewoners zijn van prachtige huizen; die voor hunne rekening de groote ijzeren brug over de rivier voor de stad hebben doen bouwen; die operagebouwen en magazijnen in de hoofdstraat doen verrijzen. Van anderen is niet alles zoo bekend, maar men gelooft, dat op weinigen na alle leden er meer of min in betrokken zijn.

Onlangs werd met opzet de kwestie van immigratie van blanken ter sprake gebracht door eenen stevig gebouwden zwarte, die er van houdt nu en dan eens te toonen wat hij durft zeggen. Hij voegde zijnen blanken collega's toe: zij zouden hunne blanke immigranten maar eens laten overkomen. Hij was er niet bang voor. Zij zouden de zwarten gereed vinden. De blanken in de vergadering hadden geen lust zich in discussies daarover te wagen. Zij zwegen als altijd, en waren blijkbaar niet op hun gemak.

Onder de kleurlingen, die leden zijn van 't parlement, zijn er die zoo blank zijn, dat niemand zou vermoeden dat er nog zwart bloed in hunne aderen stroomt. Deze lieden spreken dikwijls met veel gezond verstand en duidelijkheid; zij volgen wel eenigszins het deftige voorbeeld der blanke leden na,

maar maken zich nimmer belachelijk gelijk de Afrikaansche Amerikaan in den regel doet.

Er is eene neiging bij de vertegenwoordiging, om te bezuinigen bij de departementen, en in 't algemeen niet zulke hooge sommen toe te staan; bij de laatste verkiezingen hebben de candidaten dat moeten beloven. Maar de bezuinigingen hebben meer plaats in naam dan inderdaad; en de toegestane credieten zijn dit jaar hooger dan het vorige.

Men heeft wel eens gevraagd: of het voor de grondbezitters niet nog voordeeliger zou zijn aan elken zwarten volksvertegenwoordiger een huis met een stuk land te geven? zoodoende zou hij tevens gevoelen hoe aangenaam het is hooge belastingen te moeten opbrengen. Als de tijd voor het mandaat langer was, zou het de moeite waard zijn er eens over te denken.

Is het niet wat bar zoo over de leden van een parlement te spreken? Neen, want wat wij van hen zeggen, zeggen zij zelven van elkander. Zij verwijten elkander telkens onkunde, bedrog en omkoopbaarheid zonder omwegen, en zij voelen zich volstrekt daardoor niet beleedigd. De dieven zijn bij de laatste verkiezingen intusschen gedwongen te beloven dat zij den Staat niet langer bestelen zouden.

Maar gelijk een dronkaard, die, niettegenstaande zijne belofte van beterschap, telkens weer tot zijne oude kwaal vervalt, en zich dan verontschuldigt met te zeggen: dat hij de feestjes er niet onder begre-

pen heeft, zoo gaat het ook met deze roovende wetgevers: zij troggelen geld van ieder, die belang heeft bij hunne stem. Zij meenen het recht te hebben die aan den meestbiedende te verkoopen; vooral, als het een senatorschap geldt. Zij beseffen niet eens dat zoo iets omkooping is; dat is een eerlijk verdiend stuivertje-extra.

Met het oog op zulke schandelijkheden, en het weigeren van concessies voor nuttige en noodige werken in den Staat, enkel omdat de aanvragers de stemmen niet willen koopen, zeggen de fatsoenlijke blanke leden van 't parlement: dat zij zich schamen zouden over hunnen Staat, als die vertegenwoordiging het ware karakter droeg van Zuid-Carolina. Maar zooals de zaken staan, kunnen zij zich troosten met de gedachte: dat dit zoo niet is; dat de vertegenwoordiging slechts ongelukkigerwijs voor de meerderheid in handen geraakt is van boeven. Ieder fatsoenlijk burger ergert zich, maar werpt alle verantwoordelijkheid te dien opzichte van zich af.

De eenige hinderpaal voor het onmiddelijk overkomen van degelijke landbouwers van elders is juist dat schandelijke gouvernement. De schurken tarten de verontwaardiging van den Staat, dien zij geruïneerd hebben. Het eenige middel, dat kan te baat genomen worden, en waartegen zij niet bestand zullen blijken te zijn is: dat de gansche natie den vloek over hen uitspreke. Het wordt een nationale plicht:

»Die kerels naakt door 't land te jagen" (zooals een Amerikaansch lied zegt) den zoo diep gezonken Staat aan zich zelven terug te geven, voor de wereld in zijne eer te herstellen, en de liederlijke rooverbende, die er huishoudt, aan de welverdiende straf over te leveren.

XVI.

Wie Columbia in brand gestoken hebben? — Ondergang der aloude familiën. — Arm en rijk heeft alles verloren. — Sommige gevallen van persoonlijk lijden en verval.

Er is veel over getwist, wie eigenlijk Columbia in brand gestoken hebben? Twisten daarover is geheel overbodig, want de zaak is duidelijk. Wade Hampton verbrandde de brug, die op dat punt over de rivier lag, hij verbrandde alle spoorwegmagazijnen, en liet al het katoen, dat in de stad was, verbranden. Dit alles erkent hij zelf, maar hij zegt: dat hij omtrent het verbranden van het katoen tegenbevel gegeven heeft, en dat die bevelen zijn nagekomen. Zonder hem van liegen te verdenken, mag men dat toch betwijfelen; want onze hoofdofficieren zeggen, dat de stad en het katoen in brand stonden, toen zij er binnen trokken. De generaal Hampton beschoot doelloos de troepen van Sherman, die aan de overzijde der rivier op bivak lagen gedurende den

nacht. Dat schieten was enkel eene uitdrukking van spijt. Krijgskundige beteekenis had het niet. Toen Sherman's troepen dus de stad binnentrokken, waren zij verbitterd, en namen weerwraak door brandstichten. Sherman gaf geen bevel de stad in brand te steken; en Wade Hampton, die bevel voerde over de handvol geconfedereerden, zegt ook dat hij er geen bevel toe gaf. Shermans manschappen waren lastig, dat is waar; maar zij kwamen als vijand, en zij gedroegen zich als vijand, en niet altijd strikt naar de regels. De generaals der Geconfedereerden mogen intusschen ook wel zwijgen: hun volk deed hetzelfde. Zij ontruimden nooit eene plaats, zonder ze eerst in brand te steken; bij voorbeeld Charleston. Toen zij van daar oprukten, verbrandden zij niet alleen de huizen, maar zelfs de kostbare bruggen over de Ashleyrivier, en dat enkel uit balddadigheid, want zij benadeelden er alleen hun eigen volk mee. Die verwoesting had geenerlei krijgskundig doel, en bij tallooze gelegenheden ging het even zoo. Het voorbeeld was aanstekelijk, en werd gevolgd, ook als er geenerlei aanleiding toe bestond; zoo ging het te Columbia.

De vrouwen van het Zuiden, zoo als zij zich vaak in den oorlog deden kennen, waren geene voorwerpen van bewondering voor de nationale troepen. Zij gaven intusschen talrijke voorbeelden van gezond verstand en oordeel, welke eerst later aan het licht kwamen. Onder anderen eene veertigjarige weduwe.

Haar man was een welgesteld burger, die eene halve millioen bezat. Hij sneuvelde in 't begin van den oorlog reeds. Zijn broeder werd executeur. De weduwe verzocht hem dringend geenerlei vertrouwen te stellen in geldswaarde van de geconfedereerde staten. Zij verlangde, dat haar vermogen buiten bereik zou blijven van de calamiteiten, die zij voorzag. Hij lachte om hare zwarigheden, en voldeed niet aan haar verzoek. Hare fortuin ging met den stroom mede, en zij raakte haar halve millioen kwijt.

Wat zij inmiddels bespaard had, verwisselde zij in goud. Toen Sherman Savannah bereikte, keek zij op de kaart, en met hetzelfde gezonde oordeel, dat zij in den beginne getoond had, begreep zij, dat zijn marsch van daar op Columbia zou gaan. Hoewel Columbia vol vluchtenden uit Gharleston was, die er eene veilige schuilplaats meenden te vinden, ontdeed zij zich van een deel harer meubels, kocht voor het Confederatie-geld, dat zij nog had, een goeden voorraad allerlei levensmiddelen, bevrachtte een paar waggons met hare have en provisie, en vertrok per spoor naar de gebergten. Voor zij vertrok echter, wisselde zij hare Confederatiebanknoten voor goud, ofschoon zij slechts één dollar in goud kreeg voor zestig dollars in papier. De wisselaar gaf zijne verwondering te kennen, dat zij aldus wisselde; zij zeide hem, dat hij haar over eene maand voor honderd dollars in papier nog geen dollar in goud zou gegeven hebben, en eene maand later nog geen dol-

lar. in goud voor een schepelsmand vol banknoten. Sherman kwam, haar huis werd in brand gestoken, maar de eigenares zat in veiligheid elders. Dat is de korte geschiedenis van een van de aanzienlijkste en rijkste familiën in Zuid-Carolina, die er het best afgekomen zijn. Een klein overschot van een groot vermogen werd hier uit de algemeene verwoesting gered door de schranderheid en den moed van eene vrouw.

De meesten voorzagen de catastrophe niet. Men stelde alle vertrouwen in de confederatie-fondsen, zij hielden geen waarde, en toen de oorlog gedaan was, was alle voorraad van levensmiddelen en zelfs van kleedingstoffen verdwenen. Niets bleef over dan absolute armoede en naaktheid. Hongersnood volgde, en de geschiedenis van al wat er geleden is, zou moeilijk te beschrijven zijn. Rijke families aten niets anders dan roggenbrood, als zij dat krijgen konden, wat lang niet altijd het geval was, dan leefden zij van paardebonen. Men verhaalt, dat de dichter Timrod, die vurige liederen tot den opstand maakte, nog even bij tijds met zijn gezin van den hongerdood gered werd. Anderen waren niet zoo gelukkig.

Er waren vele rijke slavenhouders en grondbezitters in en om Columbia, die totaal geruïneerd werden. Er waren families onder, die elk 500 tot 1000 slaven hadden. Velen bezaten plantagies aan de boorden der Mississippi. Sommige van deze plantagies waren meer of minder bezwaard. Toen de slavernij werd

opgeheven, was met de aflossing der hypotheek alles weg, en menschen, die 100,000 dollars jaarlijksch inkomen hadden bij het begin van den oorlog, hadden geen cent meer, toen de oorlog geëindigd was. Een bejaard heer, van tachtig jaar, vroeger een rijk man, president van eene bank van ongeveer een millioen dollars kapitaal, kon nauwelijks zijn woonhuis uit den algemeenen ondergang redden. Gelukkig was hij een liefhebber van bloemen, en had eene groote trekkast in zijnen tuin. In zijnen armoedigen toestand nam hij zijne toevlucht tot de bloemen: hij kweekte ze aan, en verkocht ze; dat doet hij nog, en heeft zich op zijn hoogen ouderdom op die wijze eenen niet onaardigen uitweg geopend, waarbij hij tevreden leeft.

De oude heer Wade Hampton, wel bekend uit den bevrijdingsoorlog, die zijne sporen verdiende in den slag bij Eutaw—Springs, en aide-de-camp was van den generaal Washington, woonde indertijd te Columbia, en bezat er vele goederen. Hij en zijn geslacht waren de aanzienlijksten van het county. Zij telden de slaven bij duizendtallen, toen de oorlog begon, en hadden ook uitgestrekte plantagies in andere Staten. Die familie is nu verarmd en verstrooid. Het oude aanzienlijke familiegoed, met zijne tuinen en prachtige oranjeriën, met de zeldzaamste gewassen, waar men jaarlijks talrijke logeergasten hield, die in die weelde deelden, is, na zeventig jaren van grootheid, thans eene prooi geworden van vreemde speculanten, en alles staat eenzaam en vervallen.

In diezelfde streek woonde een heer, wiens inkomen vóór den oorlog geschat werd op 150,000 dollars 's jaars. Hij werd niet alleen het slachtoffer van den algemeenen ondergang, maar bijzondere omstandigheden vermeerderden nog zijn ongeluk. Hij heeft van zijne onnoemelijke fortuin geen cent gered. In zijne buurt lagen de goederen van eene andere rijke familie, die eene reeks van jaren in hoog aanzien stond. De slaven zijn weg. De familie is ook weg. Eén stamhouder is er nog over; hij heeft een kruidenierswinkeltje opgezet op een hoekje gronds van het vaderlijke erf: hij verkoopt koffie en thee bij 't pond aan de vroegere slaven van de familie, en daarvan leeft hij.

Deze voorbeelden zouden gemakkelijk met vele anderen kunnen vermeerderd worden, zooals lichtelijk is na te gaan, als men weet, dat uit den census van 1860 gebleken is: dat elke plantagie in Zuid-Carolina gemiddeld 1600 acres groot was.

Maar niet alleen de rijken verloren alles, ook de armen waren niet gelukkiger. Al bezaten zij weinig, dat weinige was hun alles. En dat verliezen was nog meer in armoede raken. Hierbij kwam voor hen nog eene erge teleurstelling. Zij hadden hunne boter verkocht tegen vijftig dollars het pond, en hunne kuikens voor zestig dollars het paar, zij meenden nu eens rijk te zullen worden, maar — de confederatiebanknoten, die zij in betaling ontvangen hadden, hielden geene waarde, en al hunne schoone vooruitzichten vervlogen in eens in rook.

XVII.

De fraudes van het Staatsgouvernement.

Voor zoover men kan nagaan, is er geenerlei soort van publieke fraude, die de mannen, welke in Zuid-Carolina sedert het einde van den oorlog het bestuur in handen hebben, niet kennen en in praktijk gebracht hebben.

Een eenvoudig verhaal van die dingen, waaromtrent geenerlei onzekerheid bestaat, is misschien de kortste en doeltreffendste wijze, om den lezer in staat te stellen een onpartijdig oordeel te vellen over de handelingen die geschied zijn.

Het volgende is ontleend aan het authentieke verslag bekend als het »Rapport van de vereenigde commissie belast met het onderzoek naar den staat van zaken in de Staten die aan den opstand deelnamen, zooals het werd ingediend aan de beide Kamers van het Congres 10 Februari 1872.''

Uit de massa getuigenissen, in dat rapport opgenomen, en uit de opinies van de minderheid, zoo-

wel als van de meerderheid, ontleenen wij wat op de zaken betrekking heeft, weglatende al wat blijkbaar een partijdig karakter draagt.

De voornaamste fraudes in Zuid-Carolina in praktijk gebracht kunnen onder verschillende hoofden gerangschikt worden, die wij afzonderlijk zullen behandelen. Zij zijn:

1. Die welke betrekking hebben op de vermeerdering van de staatsschuld.

2. Die welke in praktijk gebracht zijn bij het aankoopen van landerijen voor de vrijgelatenen.

3. Spoorwegfraudes.

4. Fraudes bij de verkiezingen.

5. Fraudes in praktijk gebracht bij de inlossing van de Zuid-Carolina-banknoten.

6. Fraudes bij den census.

7. Fraudes bij het ameubleren van het parlementshuis.

8. Fraudes in 't algemeen, en bij de wetgevende vergadering.

XVIII.

Fraudes betrekking hebbende op de vermeerdering van de staatsschuld.

Wij hebben boven gezegd in ronde cijfers dat de staatsschuld van Zuid-Carolina vermeerderd is van 5,000,000 dollars tot 15,000,000 dollars sedert het einde van den oorlog.

Er blijkt hierbij, gelijk in bijna alle andere punten, dat hoe vollediger het onderzoek was, hoe erger dingen aan 't licht kwamen. De schuld is aanmerkelijk meer dan 15,000,000 dollars, met geenerlei verantwoording waar het geld toe besteed is.

Daarin is men het eens, zooals uit de later volgende bijlagen blijken zal, dat de staatsschuld nog in 1867 in ronde getallen 5,400,000 dollars bedroeg. Maar in die bijlage nemen wij niet in rekening eene verbintenis van den Staat, toenmaals en ook nu nog, tot een bedrag van 3,000,000 dollars, als guarantie voor den Zuid-Carolinaspoorweg, en den Savannah-Charlestonspoorweg, welker maatschappijen geacht worden volkomen solvent te zijn. Deze laten wij der-

halve buiten rekening en raming. Ook nemen wij bij die berekening niet op de vroegere verbintenis van den Staat van zekere billetten van de bank van Zuid-Carolina, tot een bedrag van over de 1,250,000 dollars, die elders figureren zullen, en die sedert den oorlog zijn afgedaan door uitgifte van bepaalde obligaties ten bedrage van 1,590,000 dollars; het verschil tusschen die twee sommen is het sommetje, dat blijkbaar gestolen is door de lieden door wier handen die transactie gegaan is.

De gouverneur Scott werd geïnstalleerd in Juli 1868. De werkelijke staatsschuld, buiten de vermelde posten, was juist even voor dat tijdstip, zooals wij gezien hebben, iets minder dan 5,800,000 dollars.

Maar er was nog eenige loopende schuld voor intrest en onkosten, eene nalatenschap van de anomale periode, die aan Scotts benoeming voorafging. Tot welk bedrag die loopende schuld juist gestegen is, blijkt niet.

Al wat wij weten is, dat de eerste Vertegenwoordiging onder Scott's administratie in Augustus 1868 twee acten aannam, waarbij 1,600,000 dollars toegestaan werden tot betaling van intrest, en om te voorzien in de behoeften der schatkist, en in Februari 1869 weder 1,000,000 dollars tot dezelfde doeleinden. Deze sommen waren bestemd om de crisis te boven te komen. Maar ofschoon gezegd wordt, dat deze sommen de eenige geautoriseerde obligaties van den Staat zijn, uitgegeven tot algemeene doeleinden, werd

er een enorm bedrag aan obligaties besteld en gedrukt bij de American Banknote Company te New-York, in 't geheel voor 22,500,000 dollars, waarvoor de autoriteiten van den Staat verantwoordelijk zijn.

Als wij bij deze 22,500,000 dollars de vroegere verbintenissen voegen, krijgen wij een bedrag van staatsschuld van 27,900,000 dollars.

Of al die obligaties aan de markt zijn, is onbekend. Van tijd tot tijd zijn er in de wetg. verg. pogingen aangewend, om daaromtrent zekerheid te krijgen, maar telkens te vergeefs. In de vorige zitting, die gesloten werd in Maart 1873, werd er eene poging gedaan, om de wetgevende macht er toe te krijgen een bill aan te nemen, waarbij alle houders van staatsobligaties zouden worden verwittigd, dat zij die hadden te doen registreren, waardoor alsdan de som zou blijken, welke was uitgegeven, en kon worden vastgesteld. Maar zoo gedemoraliseerd was dat lichaam, dat het werd omgekocht tot het weigeren van het lezen van dien bill. Zoo werd die heilzame maatregel verijdeld door diegenen, die voordeelen hadden getrokken van de frauduleuse uitgifte van obligaties, en die niet gereed waren voor de gevolgen, die daaruit noodzakelijk voor hen moesten voortvloeien.

Buiten deze 27,900,000 dollars keurde de wetg. verg. van 1868—69 eene acte goed, waarbij de obligaties van den Blue—Ridge spoorweg door den Staat geguarandeerd werden ten bedrage van 4,000,000

8

dollars, en ook eene acte tot guarantie van den Greenville—Columbia spoorweg ten bedrage van ongeveer 2,000,000 dollars.

De namen van daarin betrokken partijen, en het karakter van deze beide transacties, zullen in een volgend hoofdstuk gevonden worden.

Sedert de periode van deze acten en de daaropgevolgde enquête, vermeld in de rapporten, heeft het Gouvernement van den Staat nog weder dergelijke verbintenissen aangegaan, waardoor het bedrag van de staatsschuld voortdurend stijgt. Men meent te weten, dat de voormalige Voorzitter (nu Gouverneur) in zijne vroegere betrekking, ongeveer 400,000 dollars in certificaten, betaalbaar bij de schatkist, heeft afgegeven. Ook is er autorisatie gegeven tot het openen van eene inschrijving op den Blue Ridge spoorweg van 1.800.000 dollars, die als betaalmiddel voor belasting zou worden aangenomen; de fondsen van de loopende dienst werden daardoor weggenomen, en de staatsschuld werd vermeerderd in eene vorm, die eene verhoogde belasting onvermijdelijk maakt.

Daar de operatie zuiver speculatief was, en geene andere bedoeling had dan een roof te begaan aan de schatkist zonder eenig plan om vroeger aangegane verbintenissen na te komen, is het natuurlijk dat er thans gegronde geruchten in omloop zijn, niet alleen dat de volle 1.800.000 dollars in obligaties zijn uitgegeven, maar dat er tot een bedrag van driemaal die som is uitgegeven in drie seriën. Maar al nemen

wij enkel de 6.000.000 dollars van de beide spoorwegen bovengenoemd op, dan krijgen wij eene raming van de staatsschuld van drie en dertig millioen negen honderd duizend (33.900.000) dollars.

Er loopen geruchten dat eenige van die obligaties, die de staatsschuld aldus zouden bezwaren, nooit uitgegeven zijn, maar bij de schatkist berusten en gedeeltelijk nog in handen zijn van de Bank-Note-Company. Bij de verschillende ramingen van de staatsschuld door de commissie van enquête uit de Volksvertegenwoordiging van den Staat, en door de commissie uit het Congres, waarover later zal gehandeld worden, is er nu eens meer dan eens minder geloof geslagen aan die geruchten.

De eenige zekere weg, naar onze opinie, om de schuld te bepalen is: het geheele bedrag te nemen van de obligatiën geleverd door de Bank-note-Company op order van het Scott-gouvernement, en dat te voegen bij de vroeger uitgegevene. Deze beide sommen maken samen 27.900.000 dollars. Het feit dat de partijen, betrokken in de bekende groote frauduleuse uitgifte, de Wetg. Verg. omgekocht hebben tot het weigeren van enquête omtrent den werkelijken stand van zaken, toont aan dat de erkende schuld van 16.371.000 dollars, opgegeven in het rapport van de commissie uit dat lichaam, een valsche voorstelling is. Als dat niet zoo ware, waarom zouden zij dan weigeren de opgaaf te doen bevestigen? Maar er is nog een andere weg om het verbazend bedrog omtrent de staatsschuld te bewijzen.

Sedert het onderzoek, waarvan sprake in de navolgende bladzijden, is er weder een fiscaal dienstjaar verloopen, en wij zijn in 't bezit van 't rapport van den Thesaurier en den Controleur over het laatstverloopen jaar, eindigende novembcr 1872.

Dit rapport toont in zijn balans dat de Staat aan werkelijke en loopende schuld in de boeken der schatkist genoteerd staat voor een bedrag van 26.621:000 dollars. Aan de Bank van Zuid Carolina komt daarvan 1.839.000 dollars te goed. Maar die balans toont tevens dat de Staat voor diversen te boek staat bij de Bank, als: voorgeschoten gelden, zinkend fonds, bankpapier enz. Bij het ramen van den staat van zaken willen wij voor het oogenblik al zijne rekeningen bij de Bank buiten 't spel laten.

Wij nemen als uitgemaakt aan dat daar geenerlei waarden aanwezig zijn, omdat de Staat nergens waarden heeft, aangezien alle ressources reeds lang zijn uitgeput.

Die schuld bij de bank er dan buiten latende, aannemende dat zij door het credit wordt gedekt, ofschoon het zeer wel mogelijk is dat deze voorstelling te gunstig zij, dan vinden wij het navolgende resultaat, als conclusie van het rapport van den Controleur:

Geheel bedrag van de Staatsschuld	26.621.917	doll.
Af voor de Bank . . .	1.839011	»
Totaal	24.782.906	»

Opleverende eene uitstaande schuld van vier en twintig millioen zevenhonderd drie en tachtig duizend dollars in ronde getallen.

Bij onderzoek naar de ressouces van den Staat, zooals blijkt uit de andere zijde van het Grootboek-folio in dit rapport, bevinden wij, dat het gezamenlijk bedrag van de aanwezige fondsen, als: bij de Ontvangers, bij de Betaalmeesters in de Counties, en andere ambtenaren, de nog niet geïnde belastingen, en alle andere ressources is: ten naastenbij 1.000.000 dollars. Zoodat de staatsschuld volgens de boeken der schatkist de ronde som van vier en twintig millioen dollars beloopt.

Wat het bedrag is van de niet opgegeven en niet erkende obligaties van den Staat, die nog niet bij de schatkist geboekt zijn, daarvan kan men niets te weten komen. Ook weten wij niet hoeveel van de obligaties der 22.500.000 dollars, gedrukt door de New-York Bank-Note-Company, nog moeten gevoegd worden bij het bedrag, dat volgens opgave reeds is uitgegeven. De geheimzinnige handelingen van de partijen betrokken in die uitgifte, en hunne vrees voor verificatie doen het gegronde vermoeden ontstaan, dat het bedrag der staatsschuld aanmerkelijk grooter zal blijken te zijn, zoodra alles bekend is.

Wij moeten hier opmerken dat in de bovenstaande berekening eene oorlogsschuld van ongeveer 2.500.000 dollars is begrepen, die vroeger of later van de rekening zal weg moeten vallen. Maar de oploopende

intrest, en het toenemend bedrag van de nog niet erkende obligaties, zal die plaats spoedig weer innemen.

Ook behoort hier vermeld te worden dat de schuld figurerende in de boeken van den Controleur niet bevat de geguarandeerde 6.000.000 dollars van de Blue Ridge- en de Columbia-Greenville-spoorwegen; deze behooren bij de 24.000.000 dollars gevoegd te worden, en er is geenerlei waarde voor.

De cijfers van het rapport van den Controleur toonen eene enorme vlottende schuld, en als het blijken mocht dat alle obligaties, die gedrukt zijn, op bedriegelijke wijze in omloop zijn gebracht, dan zal de staatsschuld verscheidene millioenen meer bedragen dan de hoogste som, die wij genoemd hebben.

Met deze voorafgaande uiteenzetting hebben wij de opname ingeleid van het getuigenis, de ophelderingen en de conclusies van de commissie uit het parlement van den Staat, en van de commissie uit het Congres, die de zaak in 1872 onderzochten.

Het navolgende is de verklaring van de Commissie van enquête van de Wetgevende Macht in Zuid-Carolina, benoemd door de Republikeinen:

»De werkelijke schuld derhalve (indien het strenge persoonlijke onderzoek van den Gouverneur nauw-

keurig is) bedraagt: . . . . . 29.158.914.—47 doll.

Van dit bedrag, zegt men, zijn 3.773.000 dollars aan nieuwe obligaties als waarborg in handen van den finantieelen agent, en daardoor zou er eene deductie tot dat bedrag op de geheele som gemaakt moeten worden; maar als waarborg maken zij daadwerkelijk deel uit van de schuld, totdat de leening waarvoor zij waarborg opleveren, is afgelost. Trek hier af de geautoriseerde obligaties, met inbegrip van het gedeponeerde 22.844.914.—47 doll.

En de frauduleuse uitgifte bedraagt . . . . 6.314.000.—00 doll.

De commissie verzekert de Algemeene Vergadering, dat zij vertrouwt met den meest mogelijken ijver en nauwkeurigheid haar onderzoek te hebben gedaan in verschillende finantieele departementen van den Staat, als anderszins. Zij heeft echter niet de overtuiging dat zij veilig zeggen kan, dat zij alles aan 't licht gebracht heeft wat in de administratie van de Staatsfondsen, en het crediet van den Staat, als frauduleus en misdadig is begaan of toegelaten. Er is nog eene onbekende vlottende schuld; de finantieele agent is nog onbetaald; hij moet zijne eerlijke

aanspraken, in evenredigheid van zijne trouwe diensten, nog indienen. En daar er met millioenen gespeeld is in de veelvuldige transacties van dezen ervaren en bevoegden financier, zal er met eene kleinigheid niet veel aan te doen zijn; een milde belooning moet hem toegewezen worden; en indien de electrotypische steendrukkerij niet reeds genoeg aan obligaties of fondsen heeft bijeenvergaard, om hem schadeloos te stellen, en andere onwettige vorderingen te voldoen, en als de bij hem gedeponeerde obligaties niet gelost worden, dan moeten er nog millioenen gevoegd worden bij de kolossale sommen, waarvoor wij aansprakelijk zijn, voor zoover gedrukte onwettigheden bestaanbaar zijn. De commissie, het oog vestigende op de ontdekking van zulke schandelijkheden — het werk van de tegenwoordige administratie, of liever van eenen kring van hoofdambtenaren van het Gouvernement van den Staat, zegt ronduit dat de Republikeinsche partij, die hen benoemd heeft, toonen moet dat zij zulke schelmerijen afkeurt; dat zij zulks onmiddelijk en eenparig doen moet — door legislative handelingen, zoowel als door elken anderen doeltreffenden maatregel — dat zij die personen in rechten vervolgen moet, die hun ambt zoo onwaardig vervuld hebben, en zoo in 't oogloopend en misdadig het vertrouwen geschonden, dat in hen gesteld was.

De millioenen, die in hunne handen gesteld zijn, kunnen slechts tot dieverij en oneerlijk winstbejag

gebezigd zijn. Het is vergeefsch, dat in 't openbaar verzekerd wordt dat de ontdekking van die schandelijkheden een louter verzinsel is. De Amerikaansche Bank-Note-Company geeft ons de cijfers; zij spreekt voor zich zelve; zij verklaart gedrukt te hebben aan verschillende obligaties met couponbladen, certificaten enz. tot een bedrag van 22.540.000 dollars.

Van dit bedrag is door de Amerikaansche Bank-Note-Company aan den Gouverneur gezonden 2.350.000 dollars; aan de Schatkist 17.490.000 dollars; aan den Controleur-Generaal 200.000 dollars, en er blijven in de handen van de Bank-Note-Company, beschikbaar, 2.500.000 dollars.

De bedrijvers van die enorme fraudes zeggen, om de ware bedoeling van die verbazende uitgifte te verbergen dat: »ofschoon zulk een bedrag van obligaties gedrukt was, niet alle waren uitgegeven noch geteekend; dat zij ook niet gedrukt waren met de bedoeling, om de Staatsschuld te vermeerderen, maar dat zij berusten bij de autoriteiten van den Staat."

Zulk eene verklaring, als eene onvermijdelijke bekentenis, is het sterkste bewijs van schuld; zij is te doorzichtig, om zelfs den lichtgeloovigste te overtuigen. »Wat was het doel van het drukken van deze obligaties, als men niet voornemens was ze te gebruiken?" heeft men gevraagd. Als er niets onbehoorlijks in gelegen is, waarom stelt men het crediet van den Staat in de waagschaal door niet voor den dag te komen met het bedrag, dat thans aan

de markt is? Waarom berust zulk een bedrag bij de autoriteiten van den Staat? Welk doel hebben zij met het onder zich houden van meer dan het bedrag der respectieve leeningen, waartoe de wet machtiging heeft gegeven?

Bestaat er een statuut, dat machtiging geeft tot het laten drukken en onder zich houden, naar goed vinden, van een onbepaald getal obligaties? Kunnen de acten der wetg. macht, strekkende tot aflossing van staatsschuld, of tot conversie zijner fondsen, verdraaid worden tot zulke prerogativen in de eerste hand? Is er noodzakelijkheid eenen overkompleeten voorraad obligaties te hebben? Ronduit moeten wij verklaren dat wij niet anders gelooven kunnen dan de vreeselijke waarheid die ons aanstaart: dat de obligaties, en geldswaarden, gedrukt door de American Bank-Note-Company de verbintenissen van den Staat uitdrukken, zoodat de goede trouw en het crediet van den staat er voor aansprakelijk zijn, hoe onwettig de zaak ook zij; dat de staatsschuld van Zuid-Corolina niet is, zooals de Controleur-Generaal in zijn rapport over het dienstjaar, eindigende 31 Oct. 1871, ze opgeeft, namelijk 7.665.708.98 dollars; of zooals de heer Trenbolm van de Conventie der belastingschuldigen die opgeeft, t. w. 9.869.108 dollars, of zooals de Gouverneur in zijne verklaring aan de commissie van 't Congres ze opgeeft, t. w. 9.528.964.10 dollars; of zooals de commissie van onderzoek, als boven, ze opgeeft, t. w. 9.865.908,98

dollars; maar dat zij na alle mogelijke deducties niet minder is dan 14,040,000 dollars, zonder opname van de tegenwoordige contingentschuld van den Staat, te weten: 6.787.608,20 dollars, door welke opname de schuld zou worden 20.787.608,20 dollars.

De commissie wil, ten gevalle van de betrokken personen, eens aannemen dat de door hen aangevoerde deducties, ten bedrage gezamelijk van 8.500,000 dollars aanneembaar zijn, dan zal men, deze van de vroeger opgemaakte 22.540,000 dollars aftrekkende, verkrijgen eene schuld van 14,040.000 dollars.

De commissie voegt er bij dat de Gouverneur, gedurende zijn verblijf te New-York, in zijne niet heel heldere oogenblikken liet doorschemeren dat die opgave wel nauwkeurig zou zijn.

Zij besluit haar rapport aldus:

»Sedert het voorgaande voor de pers gereed was, hebben de Staats-Thesaurier en de commissie van Staatsburgers tot onderzoek hun rapport ingediend, en de Gouverneur in zijne laatste boodschap in de Algemeene Verg. Nov. 1871, herhaalt hunne conclusies »ten einde het publiek gerust te stellen, en de grove overdrijvingen te weerspreken die ijverig in omloop zijn gebracht aangaande onze finantiën en de geheele administratie van den Staat." Aannemende al wat zij gezegd hebben, namelijk: dat er voor 13.026.000 dollars aan obligaties vernietigd, ingetrokken of in bewaring gedeponeerd zijn, of berustende bij de schatkist, dan is de geheele schuld, met de contin-

gentschuld, samen 21.708.914,47. Trek hier af de contingent spoorwegobligatiën ten bedrage van 6,787.608.20, dan is de ware schuld 14.921.306.37 dollars. Indien hier ook wordt afgetrokken de oude schuld, die aanwezig was, toen het tegenwoordige Gouvernement optrad, namelijk: 5.407.306.27 dollars, en de buitensporige, ongeoorloofde uitgifte van obligaties en schuldbrieven sedert hun wanbestuur, komt tot 9.514.000 dollars, welk bedrag juist voorkomt als te zijn afgeleverd aan den finantieelen agent te New-York. Eene uitgifte van nagenoeg 2.000,000 dollars meer dan de geheele schuld, oude en nieuwe, opgegeven in 't rapport van den Controleur-Generaal 31 Oct. 71, en slechts 355,108 dollars minder dan de geheele schuld, volgens opgave van den heer George Trenholm aan de conventie van belastingschuldigen, en slechts 14.964,10 dollars minder dan de Gouverneur Scott verklaarde aan de commissie van enquête uit het Congres in September ll. als te zijn de geheele uitgifte van staatsfondsen van Juni 1868 tot 20 Sept. 1871, na aftrek van de schuldbrieven uitgegeven tot dekking van kosten voor 's lands verdediging. Men zal zich herinneren dat de verschillende acten, waarbij machtiging gegeven werd tot het doen van leeningen, sedert het optreden van dit gouvernement, eene uitgifte toestaan van 3.000,000 dollars, en dat de acte voor de conversie van staatsschuld niet verondersteld werd machtiging te geven tot het vermeer-

deren der reeds bestaande wettige schuld, maar om bij de wet te voorzien in de conversie van alle loopende schuld tot ééne uniforme klasse van obligaties, waarbij de oude obligaties werden ingetrokken, zoodra de nieuwe waren uitgegeven. Dat heeft echter niet plaats gehad.

De handelende personen waren blijkbaar niet voornemens de verbintenissen van den Staat op den legalen standaard te houden, maar door de nieuwe conversie een grooter bedrag aan schuldbrieven daarneven te creëren, terwijl zij op leugenachtige wijze verklaarden dat de Staatsschuld niet vermeerderd was. De geconverteerde obligaties werden niet ingetrokken, maar in wezen gelaten, en beleend, en wel door den finantieelen agent, wiens instructiën of aanschrijvingen van geene andere zijde konden komen dan van het ministerie van finantien; als wij dus van de 9.514.000 dollars aan obligaties, gesteld in de handen van den finantieelen agent, aftrekken de wettige obligaties, namelijk: voor 3.200.000 dollars, dan vinden wij dat onwettig is uitgegeven een bedrag van 6.314.000 dollars.

Hier hebben wij dus het onwedersprekelijk bewijs dat alle finantieele beambten van den staat, zoowel als de Gouverneur zelf, in hunne officieele bescheiden den waren stand van zaken hebben verborgen, alsmede de uitgifte van schuldbrieven, en wij hebben de bekentenis van het uitvoerend bewind: »dat zij ook waren misleid, en dat al hunne opgaven betrekkelijk

de staatsschuld tot Sept ll. toe naar hun beste weten gedaan waren."

Maar het feit, dat zich thans voordoet, toont dat Zijne Excellentie in Sept. ll. zeer slecht was ingelicht, of dat het thans blijkende bedrag aan obligaties, voor zoover het zijne verklaring overschrijdt, sedert dien tijd ontstaan is. Daar er echter geenerlei schuldbrieven zonder zijne voorkennis kunnen uitgegeven worden, moet de conclusie zijn dat »terwijl hij de schuld op anderen schuift, voor zoo ver zij aansprakelijk zijn voor de gevolgen hunner handelingen, hij zijne eigene schuld niet gaarne geheel erkennen wil." Ook kan zijn »streng persoonlijk onderzoek ons niet overtuigen, dat de laatstgegeven voorstelling van den thesaurier, omtrent de werkelijke schuld van den staat, volledig en nauwkeurig is.

Het is nu uitgemaakt, wat zonder de speciale commissie van enquête, omtrent October ll., nooit aan 't licht zou gekomen zijn, dat de Gouverneur en de Thesaurier van den staat aan de American Bank Note Company orders gegeven hebben tot het drukken van verschillende schuldbrieven en obligaties, ten bedrage van 22.540,000 dollars, welke alle aan den Gouverneur, aan den Thesaurier en aan den Controleur Generaal zijn afgeleverd, uitgezonderd 2.500,000 dollars aan obligaties, waaromtrent de orders van de bevoegde ambtenaren werden afgewacht.

Tot conclusie: indien door 't geen is uitgekomen

thans de onschuldigen, die in de zaak betrokken zijn geraakt door hun ambt, gelijkelijk veracht worden, als de bedrijvers dier fraudes op groote schaal, dan mogen de ware schuldigen spoedig en zonder genade gestraft worden. Het bedrog, dat gepleegd is, vordert onverwijld rechtsuitspraak: noch positie noch rang moge eene strenge verantwoording doen uitstellen.

Laat de slag neerkomen op het hoofd van trouwelooze ambtenaren, hoe hooggeplaatst! Het crediet van den staat, zijne eer, zijne waardigheid voor de toekomst, alles wat eene republiek achtenswaardig moet maken — het misbruikte vertrouwen, de geschondene beloften — de bedriegerijen in naam dier republiek gepleegd door schaamtelooze eerroovers en plunderaars — dat alles roept om gerechtigheid.

Men late geen tijd voorbijgaan, waar de plicht gebiedt. De heerschende partij moet de verantwoordelijkheid inzien, die op hare schouders rust, en handelen tegenover booswichten, (al zijn het erkende leiders) zooals het recht zulks vordert, of zij moet aanzien dat de scepter van het gezag uit die handen worde weggerukt onder de verwenschingen van een beleedigd en verontwaardigd volk.

In het rapport van de Commissie uit de belastingschuldigen van den staat, ingediend in die Conventie van 12 Mei 1871 wordt het geheele bedrag vau de staatsschuld opgegeven als te zijn: 20.045.151—1 dollars uitgezonderd de oorlogsschuld.

De Rechter Poland uit de commissie van het congres spreekt van die schuld in het rapport op de volgende wijze:

»Het verschil van gevoelen in den staat omtrent het bedrag van de schuld verklaart de oppositie tegen het Gouvernement van diegenen, die klagen over de vermeerdering der schuld, en tevens de grieven tegen de ambtenaren, wier gedrag onverdedigbaar is, omdat zij zulk eene kwestie doen ontstaan„ en niet rond, duidelijk en eerlijk voor de zaak uitkomen.

De moeilijkheden, waarmede het gouvernement te doen heeft, ten gevolge van de hevige vijandschap, die bij iedere zijner handelingen teekenen van leven geeft, worden duidelijk, als men een onderzoek instelt aangaande het getuigenis, dat wordt afgelegd door diegenen, die klagen over eene vermeerdering van de staatsschuld. Bij voorbeeld in dat van den Rechter Carpenter, die in de vermeerdering van de staatsschuld, toegeschreven aan den Gouverneur Scott, ook opneemt 500.000 dollars schuld gemaakt gedurende het voorloopig gouvernement onder den heer Orr; verder de 1'000,000 dollars, om de rente van de vroegere staatsschuld, die gedurende den oorlog opgeloopen was, te betalen; en 1.259,000 dollars om de bankbrieven in te lossen, waarvoor het crediet van den Staat verpand was. Dit waren alle schulden, die bestonden vóór dat de Gouverneur Scott aan 't bewind kwam; maar zij worden gerekend onder den schuldenlast, waarmede de staat zou

bezwaard zijn gedurende zijn bewind. Ook moet in aanmerking genomen worden dat een gedeelte van de Bankbilletten gedurende den oorlog werden uitgegeven, en buiten rekening moesten blijven als zijnde wegens den oorlog uitgegeven; maar daar het bedrag daarvan niet bekend was, werden ze mede opgenomen onder degenen, die afgelost zouden worden. Dit gedeelte van de schuld mocht natuurlijk niet worden vereffend op den voet van het 14e amendement; maar dat was niet de grond waarop door de aanklagende partijen gewezen werd. Maar van den anderen kant verschillen de verklaringen afgelegd door den Gouverneur, den Thesaurier, den Controleur en den finantieelen agent zoozeer van die van andere personen, die vermeenen kennis te dragen van overuitgifte van obligaties, van beleening van andere, en van 't bedrag der staatsschuld in 't algemeen, dat het wezenlijk bedrag van de schuld een onuitgemaakt probleem schijnt te zijn, waarin de Gouverneur, de Thesaurier en de Staatsagent betrokken zijn, beschuldigd van oneerlijke en onwettige handelingen, en dat er zooveel onzekerheid is omtrent een punt, dat de boeken van den staat terstond moesten uitmaken bij 't minste onderzoek, dat het strijdvoeren over dat onderwerp op zich zelf reeds onteerend is voor die ambtenaren, en niet anders dan nadeelig kan zijn voor het crediet en de belangen van de Republiek. De commissie zegt verder:

»Wij lasschen hier verder ook in wat de Gouver-

neur Scott zegt aangaande de groote vermeerdering van staatsschuld, en de aanmerkingen daaromtrent van de commissie uit het Congres, opgenomen in 't rapport van den heer J. E. Stevenson, in zijne speciale Boodschap van 9 Januari 1872:

»Tegen het einde van 1868 bezocht ik New-York, om staatsobligaties te beleenen volgens de acten van 26 Augustus 1868. Ik werd daarin geassisteerd door de heeren H. H. Kimpton, F. A. Sawyer, lid van den Senaat der Vereenigde Staten, en den heer George S. Cameron. Ik vervoegde mij bij verscheidene gerenommeerde kantoren, om die negotiatie te sluiten; maar zij weigerden geld te schieten op onze staatsobligatiën, want die schuldbrieven waren door de oppositie (die sedert steeds dezelfde onheilspellende stem tegen het crediet van den Staat heeft doen hooren) bedreigd met niet erkend te zullen worden. Daar de personen, die deze bedreigingen deden, invloed uitoefenden op de pers van den staat, verspreidden zij onder de kapitalisten buitenaf het denkbeeld, dat zij door eene op handen zijnde reactie eerlang weder aan 't bewind zouden raken.

Daar de kapitalisten ondervonden hadden dat die personen, toen zij in 1862 aan 't roer waren, hunne schulden, waarvoor zij in het Noorden te boek stonden niet erkend hadden, zoo was het wantrouwen van die kapitalisten in onze fondsen zeer natuurlijk, en blijkbaar gegrond. Het bleek spoedig aan ieder, die met ons finantieel standpunt te New-York

bekend was, dat, om de geautoriseerde leening te kunnen sluiten, men niet moest vragen hoeveel wij op de obligaties wilden opnemen, maar hoeveel wij konden opnemen. Na veel moeite, en met het meest mogelijke overleg, slaagde ik er in geld te krijgen, door tusschenkomst van den heer Cameron, tegen viermaal de waarde. De obligatiën werden namelijk genomen tegen 75 percent beneden pari, of ad 25 cents per dollar. Deze leening echter werd slechts geëffectueerd tegen de buitensporige rente van 1½ percent per maand, of 18 percent 's jaars, eene rente, die slechts van het onsoliedste effect gevraagd wordt, om het groote risico, dat men bij die leeningen heeft, te dekken."

»Bij latere beleeningen werden de effecten tegen hoogeren koers aangenomen, maar de rente varieerde tusschen 15 en 20 percent, behalve de provisie, te betalen aan den finantieelen agent. Als dus 3.200.000 dollars aan geld den Staat 9.514.000 dollars aan obligaties gekost hebben, dan volgt daar nog niet uit dat het finantieel ministerie misdadig geconspireerd heeft tegen het crediet van den Staat, en nog minder dat eenig bijzonder lid van dat ministerie billijkerwijs kan worden overgeleverd aan de verwenschingen van het publiek, of gebrandmerkt door de beschuldiging van misdadig wanbeheer wegens de vermeende resultaten van de handelingen van dat collegie.

Het zal niet ongepast zijn hierbij te voegen dat

het gewapende geweld, dat in de laatste drie jaren in onzen Staat heeft plaats gehad, op onze effecten denzelfden invloed heeft gehad, als een werkelijke oorlog, door het verminderen van derzelver waarde, aangezien geld duurder is in oorlogstijd dan in vrede.''

»Degenen, die klagen over den lagen koers, tegen welken onze obligaten aan de markt zijn verhandeld, en dat drie en een halve millioen dollars courant niet minder dan negen millioen aan obligaties hebben gekost, hebben slechts kennis te nemen van hetgeen gezegd is voor het Hof der Vereenigde Staten, dat thans zitting houdt te Columbia, om eene gereede oplossing te vinden voor elke finantieele ramp, die ons volk getroffen heeft.''

De commissie voegt er bij: »Dit moge den aanwas der schuld verklaren, en het is wel waarschijnlijk dat er op geene betere voorwaarden geld te krijgen was; maar toch kunnen wij niet aannemen, dat het noodig en goed was zich aan zulke onteerende en nadeelige voorwaarden drie achtereenvolgende jaren te verbinden.

Ware het crediet van den Staat ongeschokt gebleven tot 1868 toe, dan zou het niet ongepast geweest zijn kleinere leeningen te sluiten, op welke voorwaarden dan ook, om dat crediet staande te houden; of eene hooge noodzakelijkheid kon zulke voorwaarden tijdelijk rechtvaardigen tot een beperkt bedrag; maar langs de straat, als een bedelaar rond te loopen, van den eenen makelaar naar den anderen

verwezen te worden drie jaar lang, om geld op te nemen, ten einde oude en in discrediet geraakte schuld te betalen met drie dollars in nieuwe obligaties voor elken te ontvangen dollar — dat schijnt ons onverdedigbaar. Het wordt niet gerechtvaardigd door te toonen dat het legaal was, noch door het feit, dat staatsburgers conspireerden tegen het crediet van den Staat, ten einde zoodoende het Gouvernement te ondermijnen.

De eigenlijke schuld in 1871 maakt een onderwerp uit van uiteenloopende gevoelens. De documenten voor ons liggende schijnen uit te maken, dat de staatsschuld op den 20n December 1871 beliep 15.768.306,27 dollars.

Hierin zijn begrepen de 3.773.000 dollars aan obligaties, als collateraal voor eene vlottende schuld, geraamd op 900.000 dollars. De oude schuld was in 1868 geweest 6.454.306,27. Sedert zijn er obligaties uitgegeven, en overgemaakt aan den financieelen agent, ten bedrage van 9.514.000 dollars. Totaal 15,968,306,27. Er zijn obligaties gehouden ter amortisatie 200,000 dollars, deze afgetrokken, blijft er 15.768.306,27 dollars.

Nu afgetrokken, zooals sommigen willen, de 3.773.000 dollars, als collateraal gedeponeerd voor de vlottende schuld, die bedraagt 990.000 dollars en deze er in de plaats bijgevoegd, dan krijgt men eene schuld van 12.895.306,27 dollars. Indien de Staat bij machte ware hare verplichtingen na te

komen, dan zou er redelijkerwijs tegen deze deductie niets in te brengen zijn, maar deze obligaten, dat weet men nu, zijn verpand te New-York tegen een vierde van de waarde, om deze vlottende schuld te dekken, die tegen die koersberekening nagenoeg er mede gelijk stond; men weet nu, dat het crediet van den Staat reeds lang zoo gedrukt is, dat zijne obligaties aan de genade van woekeraars zijn overgeleverd; dat zijn finantieele agent gewoon is geworden, als zijnde daartoe geautoriseerd, om de staatsfondsen tegen zulke voorwaarden te verpanden; en dat deze meermalen de prooi zijn geworden van de geldschieters, omdat er geene middelen voorhanden waren, om ze te lossen. Derhalve nemen wij die 3.773.000 dollars maar weer op in onze raming van de staatsschuld."

»Er berusten schuldbrieven bij de schatkist, bekend als de *sterling loan* ten bedrage van 6.000.000 dollars; van deze zijn voor 3.500.000 dollars gereed, en voor 2.500.000 dollars liggen nog ongeteekend. Sommigen willen, dat ook deze bij het bedrag van de uitstaande schuld zullen gevoegd worden.

Dat zou ongerijmd zijn, indien de hoofdambtenaren, die ze onder hunne berusting hebben, mannen waren van beproefde trouw. Zeker geen financier zou willen, dat obligaties van de Unie, die gedrukt, maar nog ongeteekend of wel gereed, maar nog niet uitgegeven waren, berustende als het eigendom van het Gouvernement in de kelders van de schat-

kist, zouden gerekend worden tot het bedrag der nationale schuld. Maar wanneer staatsbeambten de waarheid verzwegen hebben, en valsche of hoogst foutieve opgave gedaan hebben, hebbende gespeculeerd op het afnemende crediet van den Staat, en rijk geworden zijnde, terwijl de Staat bankbreukig is geworden — wanneer die beambten, beschuldigd op gronden, die veel schijn van waarheid hebben, van omgekocht te zijn, niet trachten, (terwijl hun de gelegenheid wordt aangeboden) zich te rechtvaardigen — dan mogen verstandige lieden de veiligheid dier fondsen in die handen in twijfel trekken. Het gevaar is grooter voor de obligaties, die gereed zijn, dan voor de ongeteekende, aangezien een enkel beambte er een zou kunnen plaatsen, en tengevolge daarvan een ander het ook moest doen. Indien wij derhalve de 3.500.000 dollars aan gereed liggende obligaties er maar bijvoegen, dan is de schuld 19.268.306—27 dollars. Indien de obligaties, die nog niet gereed zijn, hier ook worden bijgevoegd, ten bedrage van 2.500.000 dollars, dan zou het totaal zijn 21.768.306,27 dollars. De zaak, alzoo van verschillende zijden bezien hebbende, achten wij het noodig te doen opmerken: dat, hoeveel grond er moge bestaan voor de vrees voor uitgifte van nu nog onuitgegeven obligaties, deze in elk geval niet tot het verledene of tegenwoordige, maar tot de toekomst behooren, niet tot het bedrag van nu, maar van hetgeen later kan worden, en vóórdat wij ons

oordeel daarnaar richten, moeten wij ons oog vestigen op 't geen tegenwoordig plaats vindt in Zuid-Carolina en de gevolgen daarvan."

De rechter Carpenter, door de commissie ondervraagd omtrent de staatsschuld, zeide:

»*Vraag.* Wat is uw gevoelen aangaande het bedrag van de staatsobligatiën van Zuid-Carolina, die zouden zijn beleend?

Antw. Mijne opinie is: dat alle obligaties, waartoe machtiging gegeven is, ook zijn uitgegeven; voor zoover mij bekend, zijn zij alle aan de markt gebracht of beleend. Zij zijn als volgt: Bij acte van 26 Augustus 1868, tot aflossing van schuldbrieven op de schatkist 500.000 dollars; bij acte van denzelfden datum, tot betaling van verschenen intrest, 1.000.000 dollars; bij acte van 15 September 1868 voor bankbrieven van den Staat Zuid-Carolina 1.258.450 dollars — dat bedrag is hooger dan ik dacht; bij acte van 17 Februari 1869, om te voorzien in de behoeften van de schatkist, 1.000.000 dollars; bij acte van 27 Maart 1869 voor de commissie tot aankoop van land voor vrijgelatenen 200.000 dollars; en bij acte van 1 Maart 1870 tot datzelfde doel 500.000 dollars, makende samen 4.458.550 dollars. Ik ben van gevoelen, dat dit de vermeerdering is van de werkelijke staatsschuld, sedert het bewind van den Gouverneur Scott, en deze obligaties zijn naar mijn gevoelen allen verkocht of met hypotheek bezwaard. Wat betreft de acte tot voorziening in

de behoeften van de schatkist, deze is zeer eigenaardig in hare bewoordingen; niet eigenaardig misschien met betrekking tot zekere statuten van de Unie, maar eigenaardig met betrekking tot de statuten van Zuid-Carolina, of van eenigen anderen Staat, voor zoo ver mij bekend. De Staat had dat jaar eene ontvangst aan belastingen van 1.100.000 dollars, eene som tweemaal zoo groot, als ooit noodig was om het gansche raderwerk van het Gouvernement van Zuid-Carolina te bekostigen, en meer dan tweemaal zooveel, als die kosten bedroegen ten tijde van het bewind van den Gouverneur Orr. Met die som in kas werd dus die acte goedgekeurd tot voorziening in de behoeften van de schatkist. Die acte luidt nagenoeg aldus: De Gouverneur wordt gemachtigd eene leening te doen van 1.000.000 dollars, ter voorziening in de behoeften van de schatkist; en verder werd hij gemachtigd de staatsobligaties te verkoopen tot dat doel, tegen eenen koers overgelaten aan hem, aan den Controleur-Generaal, en den Thesaurier-Generaal, of ze te beleenen zonder bepaling van koers. Hoeveel obligaties nu onder die acte zijn uitgegeven (welke acte zooals u blijken zal, hem autoriseert tot de uitgifte van 2.000.000 dollars in plaats van 1.000.000 dollars) weet ik niet, en niemand weet dat, behalve de Gouverneur, de Controleur-Generaal en de Thesaurier-Generaal. Zij erkennen voor 1.000.000 dollars te hebben uitgegeven, hoeveel meer zij hebben uitgegeven weet ik niet.

Vraag. Maar zij mochten uitgeven zooveel obligatiën, als naar hun oordeel 1.000.000 dollars zouden opbrengen?

Antw. Ja, mijnheer, zij mochten uitgeven of beleenen zooveel obligatiën, als waardoor een bedrag van 1.000.000 dollars in de schatkist zou komen. De acte autoriseerde hen daartoe.

Vraag. Zelfs als er voor 2.000.000 dollars of 2.500.000 dollars aan obligatiën toe noodig zou zijn?

Antw. Juist. Ik geloof, dat die opgave nog in een ander opzicht onnauwkeurig is; ik geloof niet, dat zij op den 1n October 1867 de volle schuld noemde. Zij zegt 5.408.215,23 dollars. Ik ben van meening, dat zij ongeveer 500.000 dollars meer bedroeg. Ik heb mij zeer nauwkeurig daaromtrent geïnformeerd eenigen tijd geleden, en het stond mij toen volkomen helder voor den geest. Mijne conclusie uit de rapporten, en al wat ik kon machtig worden, was: dat de schuld van den Staat op den 1n October 1867 ongeveer 6.000.000 dollars was. Maar aangenomen de verklaring van den Controleur-Generaal, dat de schuld toen bedroeg 5.407.215,23 dollars, dan moet er naar mijn gevoelen bijgevoegd worden de 4.458.550 dollars, tot welker uitgifte aan obligatiën het Gouvernement Scott door de wetgevende macht geautoriseerd was, en dan moet er bijgevoegd worden de 4.000.000 doll. guarantie voor den Blue-Ridge-spoorweg, en in de derde plaats de 2.000.000 dollars voor den Greenville-Columbia-spoorweg.

Vraag. Daar het hier de plaats is, waar die zaak t'huis behoort, verzoek ik u zoo kort mogelijk te zeggen, waarom gij meent, dat die sommen moeten b ij g e v o e g d worden, als schuld, en of die niet even goed schuld zijn, als elk ander deel der staatsschuld?

Antw. Misschien is het beter, dat ik met mijne verklaring voortga, zoodat alles dan bijeengevoegd kan worden.

Vraag. Ook goed, ga dan voort, en geef uwe verklaring naar uw goedvinden in haar geheel.

Antw. Dan behoort er ook nog bijgevoegd te worden ongeveer 1.000.000 dollars, (het juiste bedrag weet ik niet zeker) voor den Spartanburg en Union-spoorweg en voor den Laurensburg spoorweg. De reden, waarom ik de guarantie van den Greenville-Columbia-spoorweg opneem onder de staatsschuld, ten bedrage van 2.000.000 dollars, is, omdat de Staat eene hypotheek op dien weg gehad hebbende die heeft losgelaten, en de partijen, die thans eigenaars zijn van den weg, er eene eerste hypotheek op genomen hebben, en de weg in een slechten toestand is, en niet zóó zou kunnen verkocht worden dat de beide sommen er uit kwamen. In 't kort, de Staat zal nooit een cent van dien weg halen; hij heeft de obligaties geguarandeerd, en die komen op hem neer.

Vraag. Naar uw oordeel zal de andere hypotheek, en de te betalen kosten van aanleg, meer bedragen, dan de weg waard is, zoodat er voor den Staat niets over zal schieten?

Antw. Daar twijfel ik niet aan wat de Laurensburg-spoorweg betreft, de Staat is daarvoor borg gebleven ten bedrage van ongeveer 375.000 à 400.000 dollars met de achterstallige intrest gedurende acht à tien jaren; die weg is reeds failliet gegaan en in handen van andere eigenaars.

Vraag. Hoe staat het met de 4.000.000 dollars obligaties van den Blue-Ridge-spoorweg?

Antw. De Spartanburg-spoorweg staat daarmede in verband; die maatschappij staat onder nul, ofschoon zij nog niet failliet is. Op dien weg en op den Laurensburger-spoorweg heeft de Staat geenerlei verband. Wat den Blue-Ridge-spoorweg betreft, slechts negen en twintig mijlen van dien weg is gelegd. Bij de 4.000,000 dollars door den Staat geguarandeerd zal nog wel 4.000,000 à 5.000,000 dollars moeten gevoegd worden, om dien weg te voltooien, en eer hij geheel klaar zal zijn, kan hij natuurlijk niets afwerpen. Met andere woorden: de staatsobligaties zijn uitgegeven, om de plaats in te nemen van het oorspronkelijk kapitaal, en door zulk een land als dat, zou dat fonds in elk geval geheel opgaan; en als hij aangelegd werd, met obligaties in plaats van kapitaal, zouden zij ook opgeofferd worden. De Staat zijn verband losgelaten hebbende, en eene andere hypotheek op den weg toegelaten hebbende, zullen zij, zoo voort gaande, genoodzaakt zijn den weg voor de gansche waarde die hij heeft, zoo hij verkocht werd, te bezwaren.

Vraag. Beschouwt gij dat dus als eene volstrekte schuld van den Staat?

Antw. Ik beschouw de geguarandeerde obligaties van den Greenville-Columbia-spoorweg, van den Spartanburg-spoorweg, en van den Laurensburg-spoorweg als staatsschuld, zoo goed als eenige andere staatsobligaties.

Vraag. En geen er van zijn opgenomen in deze opgave van de staatsschuld?

Antw. Geen enkele dollar er van. De Staat is nog borg voor verschillende andere spoorwegen, die ik niet genoemd heb, omdat ik geloof, dat deze in staat zijn te betalen, en zelven hunne schuld zullen betalen.

Vraag. Hoeveel bedragen die andere verbintenissen?

Antw. Ongeveer 3.500.000 à 4.000.000 dollars.

Vraag. De Staat heeft de risico van 't geen er met die wegen gebeurt, en de verliezen, waarvoor die maatschappijen bloot staan; ofschoon gij denkt, dat hij daaromtrent gerust kan zijn, is dat toch niet zeker?

Antw. Ik beschouw die maatschappijen als volkomen solvent en in staat om te betalen. Ik geloof niet, dat de Staat in de noodzakelijkheid zal komen, het zij om de intrest, het zij het kapitaal dier obligaties te betalen.

Vraag. Kunt gij eene raming opgeven van het wezenlijk bedrag der tegenwoordige staatsschuld?

Antw. Als men deze cijfers samentelt, kon men zeer spoedig uitrekenen wat de schuld is, waarvoor de Staat tot den laatsten dollar aansprakelijk blijft. — (uitrekenende) 't Is ongeveer 17.450,000 dollars."

XIX.

Over de fraudes bij het besteden van 700.000 dollars, toegestaan door de Wetg. Verg tot den aankoop van land voor de vrijgelaten slaven.

Na de verkiezing van den Gouverneur Scott, in 1868, kwam het onderwerp ter sprake land te koopen, en dat in kleine stukken onder de zwarten te verdeelen. Dat idée was menschlievend en prijzenswaardig. Tot uitvoering van hetzelve stond de Wetg. Verg. in Maart 1869, 200.000 dollars toe, en in Maart 1870, nogmaals 500.000 dollars; samen dus 700.000 dollars.

De partijen, betrokken in het besteden van dat geld, begonnen terstond den Staat te bestelen, en tegelijkertijd dus de vrijgelatenen. Zij kochten land, dat geenerlei waarde had als bouwland, en, in verstandhouding met de verkoopers, kochten zij het zeer goedkoop, en rekenden het den Staat hoog aan; door die zwendelarij bedrogen zij den Staat, die de gelden had toegestaan, en de negers, die land hoopten te krijgen. De bijzonderheden omtrent die

knoeierij kan men vinden in de extracten die volgen.

De heer Cardozo, voormalig Secretaris van Staat, en thans staatsthesaurier, spreekt in zijn laatste jaarlijksch rapport over de landcommissie aldus:

»Overeenkomstig eene acte van de Algemeene Vergadering, goedgekeurd den 15 Februari 1872, die de landcommissie afschafte, en de taak van dat collegie aan den Secretaris van Staat opdroeg, gaf de heer H. E. Haijne, den 1 Maart daaraanvolgende, mij de rapporten over van de landcommissie, en ik nam terstond die werkzaamheden op mij.

De Heer Haijne deed gedurende den korten tijd van zijne waarneming van die betrekking, niettegenstaande het gebrek aan geld, veel om de rapporten van de commissie te rangschikken, en daardoor bracht hij te uwer kennisse wat zijne voorgangers opzettelijk schenen te willen verbergen, namelijk: de beschikking over de gelden, toegestaan tot aankoop van land door hen die geen land hadden.

Maar ik vond, dat er nog veel te doen overbleef, want tot dus verre hadden de menschen, voor wie dat land gekocht was, nog weinig of geen voordeel er van getrokken. Er kwamen berichten tot mij uit betrouwbare bronnen: dat vele stroken lands tot ontzettend hooge prijzen waren gekocht, en velen die anders iets daarvan hadden willen koopen, waren niet in staat, of niet genegen, om twee of driemaal de waarde van het land te betalen; al waren de voorwaarden overigens aannemelijk.

Ten einde bekend te raken met den waren stand van zaken, de kwaliteit van het land en de menschen, die verlangden te koopen, belastte ik den heer J. E. Green, ambtenaar bij den Senaat iedere strook lands, waarvan de Staat eigenaar was geworden, in persoon te gaan zien, en mij rapport te maken van zijn bevinden. Door den onvermoeiden ijver van dezen heer zijn honderden families voorzien van woningen, en de landcommissie kan ten minste, in zeker opzicht, niet meer, met gelijken grond als vroeger, worden gezegd geheel zonder vrucht te zijn ingesteld.

Ik werd benoemd tot lid van den Raad van Advies, toen de wet werd aangenomen in Maart 1869. Ik sympathiseerde van ganscher harte met het doel van de wet, namelijk: woningen aan arme lieden te verschaffen. Ik trachtte mijn plicht getrouw te vervullen, maar uithoofde van de handelingen van den president der landcommissie, den heer C. P. Leslie, nam ik mijn ontslag in October 1869, en wilde met den Raad niet meer te maken hebben, totdat de heer R. C. de Large tot lid der commissie werd benoemd. Het scheen echter bijna onmogelijk het kwaad te herstellen dat de heer Leslie en consorten hadden gedaan ten opzichte van de weldadige onderneming door uwe vergadering tot stand gebracht. Ik vertrouw dat er niettemin nog veel goeds uit kan voortvloeien."

Uit de tabel behoorende bij het rapport van den heer Cardozo blijken bijzonderheden aangaande het

gekochte land, en komen tevens voorbeelden aan 't licht van tegenstrijdigheden in de gedane rekening en verantwoording: iets dat in de finantieele aangelegenheden van Zuid-Carolina niet vreemd is.

»In 't geheel is er besteed 577.517 dollars en daarvoor staan te boek 112.404 acres land.

»Uit het rapport van den heer Kimpton, finantieel agent van den Staat (zie rapporten en resoluties 1871-72 blad 522) blijkt, dat hij heeft betaald uit het fonds voor de landcommissie op traittes enz. getrokken op hem door den staatsthesaurier 712.71,19 dollars. Verder blijkt uit de rapporten van den thesaurier, dat hij voor de landcommissie heeft uitbetaald 90.058,25 dollars, uitmakende een totaal van uitgaven van 802.137,44 dollars," dus 224.620,44 dollars meer dan verantwoord is.

»Volgens mijne opvatting van de wet had het geheele bedrag van de toegestane 700.000 dollars moeten besteed worden tot aankoop van land, en alle onkosten voor opzichters, voor woningen enz. hadden moeten betaald worden uit het civile conttingent-fonds van den Staat; en waartoe dan ook die 224.620,44 dollars mogen besteed zijn, anders dan tot aankoop van land, zij zijn niet besteed overeenkomstig de wet voor de landcommissie."

Deze landerijen werden geïnspecteerd door agenten van den Staat en het navolgende zijn extracten uit hunne rapporten.

10

BEAUFORT.

»De landcommissie bezit drie stroken lands in dit county. De eerste, het Rice-Hope-Tract, is zeer schraal, als zijnde voor 't meerendeel uitgeputte rijstvelden. Er woont nog niemand op. Het land werd gekocht tegen een meer dan exorbitant hoogen prijs."

CHARLESTON.

»De landcommissie bezit hier vijf en zeventig duizend acres land voor 't meerendeel ver van alle communicatie per spoor of te water. Niet dan met de grootste moeite en kosten kon mijn agent deze landen bereiken, en de kwaliteit, de waarde en de geschiktheid tot het doel, waarvoor zij gekocht zijn, opnemen.

De Indiaansche Grove-Tract is gelegen in St. John's Berkley, en is verdeeld in acht en twintig stukken. Een groot gedeelte van dit land, bekend als de House-tract, is geheel zonder waarde. De Wadboo-Barony is schraal, weinig beter dan het eerstgenoemde, waarvan vijf stukken verkocht zijn en bewoond.

De Cattle-Bluff-Tract werd gekocht van John Tuten, is gelegen aan de Ashley in het kerspel St. Andrew, en is verdeeld in veertien stukken, waarvan er dertien bewoond zijn. Dit land is ook schraal, en slecht van timmerhout voorzien.

De Anendaw Tract (ook een van de aankoopen

van Schley) grenst ten noorden aan Wythewood, en bevat 12.800 acres. De voorloopige opneming van die strook is geschied, en 1000 acres zijn afgedeeld in stukken, om bewoond te worden. Nog ongeveer 2000 acres zijn geschikt voor bebouwing; de rest is een onafzienbaar moeras, en geheel zonder waarde.

CHESTERFIELD.

Columbia S. Cz 14 September 1872

den heer F. L. Cardozo.

Secretaris van Staat.

Mijnheer,

Dit is het rapport omtrent het land van den Staat in Chesterfield County. Het ligt drie en dertig mijlen ten noordoosten van Cheraw. Het is niets dan zand van 't eene einde tot het andere, en al kocht iemand het voor één dollar per acre, dan zou hij nog met geen mogelijkheid rekening kunnen maken.

(get.) J. E. Green, Agent.

Deze strook bestaat uit 6918 acres, en heeft gekost 44418 dollars.

COLLETON.

Van eene strook lands van 3200 acres in het county Colleton wordt gezegd:

»Dit land kon, op tijd verkocht, geen vijf-

tig cents per acre doen. Het is aan de landcommissie verkocht voor 19.500 dollars."

De Gilbert Plantagie, gekocht van L. D. Cummings, is gelegen op zes mijlen van het station Ross, aan den Zuid-Carolina-spoorweg. Het land is uiterst schraal; van de drie en vijftig stukken zijn er slechts negen tot bouwplaatsen gemaakt. Er zijn veel moerassen en poelen; het is beter geschikt tot visscherij dan tot bouwland.

De Four-Hole strook, gekocht van W. B. Brown, is zeer schraal, half onder water, heeft geen waarde; is niet bewoond.

De Mc. Intyre strook, gekocht van George F. Mc. Intyre, is zeer schraal; niet bewoond.

PICKENS.

Er zijn in dit county zes stroken land gekocht door den Staat. Zij beginnen op ongeveer drie mijlen van het Court-house, en loopen langs de Six-Mile-Creek. Deze landen zijn uiterst schraal; tot één dollar per acre zelfs wil niemand ze koopen. Die 1502 acres kosten den Staat 5256.50 dollars.

MARION.

De Staat heeft twee stroken lands in dit county gekocht: de Britton Neck-Tract, gekocht van J. H. Jenks, is op veertig mijlen van het Court-house ge-

legen, tusschen de beide armen van de Pedee-rivier. Deze strook is volstrekt zonder waarde, en zal zonder twijfel niet beter worden, zoolang de rivier geene betere uitwatering heeft naar zee."

Natuurlijk waren er ook voorbeelden, dat de commissie tot een behoorlijken koop gedrongen werd door vrienden van de vrijgelatenen.

Van deze vermelden wij opzettelijk twee gevallen. Een van deze toont, dat, waar het land goed was, het wederom aan iets anders haperde.

EDGEFIELD.

»De Staat heeft in dit county zes stroken land gekocht. De kwaliteit van het land is uitmuntend. De zes stroken zijn afgedeeld in vier en zestig stukken, die verkocht zijn en bewoond worden. De Staat zal bij den verkoop niets verliezen. De menschen hebben hunne intrest prompt betaald. De heer John Woolley, agent onder Leslie, heeft van die nieuw gevestigde lieden eene aanmerkelijke som reeds ontvangen, maar is tot dus verre nog in gebreke gebleven het mij over te geven, hoewel ik hem zulks herhaalde malen gevraagd heb."

CHARLESTON-COUNTY.

»De Rushland-plantagie, aan den Staat verkocht door C. T. Chase, ligt op John's-eiland. Zij is ver-

deeld in drie en veertig gelijke stukken, welke alle thans bewoond zijn. In den geheelen Staat is geen ijveriger en spaarzamer slag van landbouwers te vinden. Verscheidene hebben de kooppenningen reeds ten volle afgedaan, en hebben de koopacten in handen. Groote lof komt toe aan mejuffrouw M. A. Sharp, die op het eiland woont, wegens hare belangstelling in deze nieuw gevestigde landbouwers, van welke er velen, die zich bijzonder goed hielden, door haren raad en hulp in een g o e d doen zijn geraakt."

Hieronder laten wij volgen het getuigenis van den Rechter Carpenter over dit onderwerp, afgevraagd door de commissie uit het Congres:

Vraag. Gij zegt, dat er 700.000 dollars door de Wetgevende Macht zijn toegestaan tot aankoop van land voor menschen, die geen land bezaten, en huizen voor degenen, die zonder woningen waren. Tot welk bedrag zijn die 700.000 uitgegeven en waartoe?

Antw. Een bepaald antwoord, mijnheer, kan ik op die vraag niet geven. Ik weet niet hoeveel van dat geld is besteed tot aankoop van land; een groot gedeelte is zeker daartoe niet gebruikt.

Vraag. Hoe is het naar uw beste weten met die zaak gesteld?

Antw. Te oordeelen naar alles wat mij gezegd is in de verschillende counties, en naar mijne eigene kennis van hetgeen de landcommissie gedaan heeft, geloof ik niet, dat het land, waarvoor de Staat 700.000 dollars heeft opgeofferd, voor een zevende-

gedeelte van die som zou kunnen verkocht worden, als het al kon verkocht worden. De aankoop van Schley, die nog al groot was, bedroeg 122000 dollars; ik geloof, dat die strook lands bestond uit ongeveer 30000 acres, aan de Ashley gelegen. Het is een aaneengelegen moeras, geheel zonder waarde, uitgezonderd het timmerhout, dat hier en daar staat, maar dat timmerhout heeft toch geen waarde, omdat er geen middelen zijn, om het te houwen en te vervoeren. Dat zou althans veel werk en veel geld kosten. Het land was al maanden geleden in het Noorden te koop aangekondigd tegen den koopprijs van 15000 dollars, maar er was geen kooper komen opdagen. Er is geen county in den Staat, waar de landcommissie niet beet genomen werd. Ik ben in 't bezit geweest van eene opgave uit alle counties hoe de landen gelegen waren; de gewone praktijk van den lokalen landagent der landcommissie was: land te koopen tegen een zekeren prijs, en dat land aan de commissie in rekening te brengen tegen eenen anderen prijs. De weleerwaarde heer Donaldson, een Staatssenator van Chesterfield-County, kocht daar eene strook lands; de som waarvoor hij het kocht, en die waarvoor hij het in rekening bracht, verschillen zeker 20000 à 30000 dollars in zijn voordeel; ik heb het land gezien, ik ben er over gegaan; het had zeer weinig waarde.

Vraag. Het werd aan den Staat zooveel hooger in rekening gebracht, zegt gij?

Antw. Ja mijnheer. Een ander Senaatslid, de heer Lunney, kocht eene strook land in Darlington-county, en bracht den Staat het dubbele bedrag van den koopprijs in rekening. Ik geloof zelfs, dat hij het geld ontving, maar aan den Staat geenerlei bewijs overlegde. In den laatsten tijd ging dat zóó bij de commissie: als iemand land te koop aanbood aan de commissie, dan gaf hij eenen driedubbelen koopprijs op: één voor zichzelven, één voor den onderhandelaar, en één voor de commissie zelve. Zoover ging het ten laatste geloof ik; in het eerst was het niet zoo erg.

Vraag. Het ging dus hoe langer hoe erger, naarmate zij met de zaken bekend werden?

Antw. Ja, mijnheer, of naarmate het fonds op zijn einde raakte, werden zij hongeriger. Met andere woorden: als gij een stuk land hadt, dat 5000 dollars waard was, en gij wildet dat aan de land-commissie verkoopen, en ik was de agent van de commissie, dan werd de zaak zoo geschikt, dat gij 15000 dollars er voor vroegt; te weten: 5000 dollars voor u zelven, 3000 dollars voor mij, en de overige 5000 dollars voor de commissie.

Vraag. Gij zijt van gevoelen, dat het land aan den Staat geen zevende gedeelte zou opbrengen van den prijs, dien het in 't geheel gekost heeft?

Antw. Ik geloof, dat er voor het land werkelijk meer dan 700.000 dollars betaald is, want ik denk, dat het in zeer vele gevallen eene zaak van per-

soonlijke begunstiging was hooge prijzen voor land te betalen, en dat zij die werkelijk betaalden. Maar ik geloof niet, dat voor die 700.000 dollars honderd menschen in Zuid-Carolina land hebben gekregen, en dat thans bebouwen. Het land is meerendeels nog in handen van den Staat; het is meerendeels ongeschikt tot landbouw: hetzij oud uitgeput land, hetzij nieuwe grond, maar die moerassig is. Het is een vruchtbaar veld geweest voor speculatie, daar twijfelt niemand aan, geloof ik. Ik heb het nooit hooren tegenspreken. Verleden zomer werd er overal zoo over gesproken. De aanhangers en vrienden van den Gouverneur Scott zeiden even zoo goed als mijne vrienden, dat er veel omkooping en schurkerij had plaats gehad bij het besteden van dat fonds."

De heer Siebels, ondervraagd zijnde naar de kwade praktijken van de beambten in Zuid-Carolina, zeide:

»Daar is bijvoorbeeld de 700.000 dollars toegestaan aan de landcommissie, om land te koopen voor menschen, die geen land hebben. De bedoeling was, dat dat geld zou besteed worden, om land aan te koopen, dat in verschillende streken van den Staat te koop werd aangeboden; dat het land door de autoriteiten van den Staat zou gekocht en betaald worden, en daarna bij kleine stukken uitverkocht aan de vrijgelatenen, die geen land hadden, op lang crediet. Er werd een land-agent benoemd, een zekere heer C. P. Leslie uit New-York. Het werd aan

hem opgedragen sub-agenten te benoemen in de verschillende counties. Alle aankoopen moesten onderworpen worden aan de beslissing van eenen Raad van advies, waarvan de Gouverneur Scott voorzitter was, en de Procureur-Generaal Chamberlain legaal adviseur, en waarvan de Secretaris van Staat en de Thesaurier van den Staat leden zouden zijn; de geheele raad zou bestaan uit vijf leden. — Boeken zijn er nooit gehouden; er is geenerlei bewijs welke uitgestrektheden land gekocht zijn; niemand kan zeggen hoeveel land g e k o c h t, noch hoeveel land er v e r k o c h t is. Al wat wij, na veel onderzoek, vernomen hebben is: dat er land gekocht is tegen vijftig cents per acre, en dat datzelfde land den Staat is aangerekend voor acht en tien dollars per acre. En in één enkel geval is er eene strook lands gekocht, nabij Charleston, op de kaart genaamd Hell-hole moeras, voor zeven en vijftig cents per acre, of de heele strook voor 26100 dollars, en den Staat aangerekend voor 120000 dollars. Een lid van den Raad gaf een wissel af tot dat bedrag op den finantieelen agent van den Staat, een zekeren heer Kimpton te New-York.

Vraag. Welk lid van dat collegie was dat?

Antw. Men zegt, dat het de heer Parker was, Thesaurier van den Staat. Het feit werd niet tegengesproken; de beschuldiging werd openlijk gedaan in onze Vergadering tot onderzoek en hervorming; ik zelf heb die beschuldiging gedaan, toen

ik daar het woord voerde en niemand is er tegen opgekomen."

Door den heer Stevenson:

Vraag. Had Parker als Thesaurier van den Staat macht, om eenen wissel af te geven tot dat bedrag?

Antw. Ja, mijnheer.

Door den heer van Trump:

Vraag. Hoe was de naam van den Senator, met wien gij gesproken hebt?

Antw. Beverly Nash.

Door den heer Beck:

Vraag. Ik heb u twee of drie vragen te doen over bijzondere gevallen. Voor zooveel gij weet, hoeveel van die 700.000 dollars is er op eene eerlijke manier uitgegeven voor woningen voor de negers?

Antw. Ik heb mij zeer nauwkeurig geïnformeerd, want wij zochten die aangelegenheid bij de verkiezingen als een middel tegen hen te gebruiken. In alle Counties heb ik mij geinformeerd aangaande de aankoopen van land, maar ik heb geen enkel voorbeeld hooren noemen, waarbij te goeder trouw gehandeld was.

Vraag. Voor zoover u bekend is zijn dus die 700.000 dollars voor 't grootste gedeelte door de ambtenaren gestolen?

Antw. Ja, mijnheer, ik geloof niet, dat er 100,000 dollars behoorlijk besteed zijn."

De heer Saber, een voornaam rechtsgeleerde uit

Newberry in Zuid-Carolina, ondervraagd, zijnde over die zaak, zeide:

Vraag. Zeg wat gij weet van het besteden van het schoolfonds, de spoorwegmaatschappijen enz.

Antw. »De landcommissie, daar is veel over geklaagd; zij werd in 't leven geroepen door eene parlementsacte met het doel, om land te koopen voor menschen, die geen land hadden, en huizen voor hen, die zonder woning waren; eerst werd er 500,000 dollars toegestaan voor dat doel. Een man, genaamd C. P. Leslie, werd benoemd tot land-agent voor den Staat, en belast met het aankoopen van land, om dat weer aan behoeftige lieden uit te verkoopen in kleine stukken van vijf en twintig, veertig of vijftig acres. Naderhand werden er nog 200.000 dollars, of 250.000 dollars, toegestaan — 200.000 dollars geloof ik. Al dat geld is uitgegeven, en zeer weinig lieden zijn er door gebaat. Het algemeen gevoelen is, dat er in die commissie geweldig den schelm gespeeld is. Bij voorbeeld er wordt gezegd, dat uitgestrektheden lands door den agent tegen zeer lage prijzen gekocht zijn, en tegen zeer hooge in rekening gebracht. Er is één geval waarbij verhaald wordt, dat er eene uitgestrektheid grond in het distrikt Charleston gekocht is voor 30.000 dollars, en in rekening gebracht voor 120.000 dollars, terwijl de grond volstrekt geene waarde had. Dat is in 't openbaar gezegd, en de partijen, die er in betrokken waren, hebben het niet tegengesproken."

De attentie van den Generaal Butler viel op de fraudes, in praktijk gebracht door de landcommissie, en het volgende bleek:

Vraag. Gij spraakt van het feit, dat de eigenaars ook zeer slecht gehandeld hadden. Is het niet eene waarheid, dat de bedriegerijen jegens den Staat, waarop gij doelt, om land, dat men voor vijf dollars koopt, tegen tien in rekening te brengen, niet kon geschieden zonder medewerking van de verkoopers?

Antw. Natuurlijk niet.

Vraag. Waren het niet meerendeels Zuid-Caroliners, die verkoopers waren van het land?

Antw. Ja, mijnheer.

Vraag. Zoodat werkelijk, indien de schurkerij bestaat in zulk eene mate als gezegd wordt, zij zulks toch goed gevonden hebben, hetzij dat zij er bij profiteerden of niet?

Antw. Dat is duidelijk, en mij dunkt zij hebben slecht gehandeld: zoo zijn de menschen! Ik geloof niet, dat een strikt eerlijk man het doen zou. Indien ik 10.000 acres land te verkoopen had, en een Senator kwàm bij mij en zeide: »Ik wil dat land van u koopen, als gij mij 500 dollars geeft" dan zou ik met hem doen, als met een muilezel, dien men eens wil laten voordraven."

Over dit onderwerp geeft de commissie uit de Wetg. Verg. de navolgende aanmerkingen:

De landcommissie. — Deze reusachtige dwaas-

heid, waarover meer gezegd en toch minder bekend is dan van eenigen anderen tak van het Gouvernement van den Staat, is zonder twijfel een van de kostbaarste proefnemingen geweest, die grooter nadeelen en grooter teleurstellingen heeft opgeleverd dan eenige andere, die door den Staat was wettig verklaard, of in bescherming genomen. Meermalen is in de Wetg. Verg. daar veel over te doen geweest, om er iets van gewaar te worden, en zijn rapporten over hare werking voor leugenachtig verklaard. Zij was een uitspruitsel van eene ordinantie der Constitutioneele Conventie, gegeven om aan zekeren persoon voor het oog een ambt te geven, en de gelegenheid, om met de fondsen van den Staat vrij om te springen.

In geen opzicht is naar den geest van de ordinantie bovengenoemd, of de acte, die machtiging gaf tot het creëren van de landcommissie, gehandeld: zooals uit de volgende extracten blijken zal; maar van den anderen kant zijn de ambten, de uitvoering van 't geen waartoe zij macht had, het aankoopen van land, het betalen daarvoor, de verkoop van landcommissie-obligaties, allen dienstig gemaakt, om een zeker van te voren georganiseerd resultaat te verkrijgen, namelijk: in de eerste plaats het voordeel van de leden van den Raad van advies, en van de leden der landcommissie en hunne handlangers.

Bij het nazien der boeken van den Staats-Thesaurier, die getuigen tegen de landcommissie, was er weinig te vinden omtrent hare operaties;

slechts een klein bedrag van 't geen zij besteed had, was geboekt. Er scheen een opzettelijk stilzwijgen bewaard te worden over de geheele zaak; en ware men niet verder gegaan met het onderzoek, dan op de kantoren van den Thesaurier of den Controleur, dan zou men er niet meer van vernomen hebben dan 't geen reeds gerapporteerd was, namelijk: dat er aan het einde van het dienstjaar, eindigende 31 October 1870, nog geen 90000 dollars waren uitgegeven door de landcommissie. Men vermoedde, dat er geen volledig rapport was ingediend, en de daarop volgende onderzoekingen in de boeken van den finantieelen agent rechtvaardigden deze vermoedens: want daaruit bleek, dat van de benoeming af van den eersten landagent tot den 31 Oct. 1870, volgens de posten in die boeken, door hem was uitbetaald voor de landcommissie in comptant geld 562.063,40 dollars, welke, gevoegd bij bovengenoemd bedrag, samen de som van 746.724,07 dollars maakt, voor zoover bekend is.

Het meerendeel van de zaken der landcommissie werden nu waargenomen door den finantieelen agent te New-York; door hem werd rekening gehouden, zooals uit eene kopie daarvan blijken zal. Om de woorden te gebruiken van dien agent, in antwoord op de vraag der commissie van enquête: »op welke wijze zijn de zaken tusschen u en den Thesaurier behandeld?" zeide hij: »In plaats van op mij te trekken, kreeg ik aanschrijving van den Thesaurier,

dat ik den Staat, moest crediteeren, als hebbende het geld van hem ontvangen, en dat ik er de landcommissie voor moest debiteeren." Volgens deze handelwijs was het natuurlijk niet noodig eenigen post in te schrijven op de boeken van den Thesaurier, of zelfs van de landcommissie. Als een voorbeeld in het geval van den aankoop van het moeras Hell-Hole: Parker geeft wissels af op Kimpton aan de order van Z. B. Oakes, ten bedrage van 120.752 dollars. Deze wissels zijn de verantwoording van Kimpton. Parker betaalt het geld te Columbia; de wissel op Kimpton is het bewijs voor de betaling van geld; de Staat wordt gecrediteerd in de boeken van Kimpton voor hetzelfde bedrag in comptanten, en de landcommissie tevens gedebiteerd voor het bedrag, en de geheele zaak is in orde, want de finantieele agent is niet gewoon bijzonderheden in zijne rapporten op te nemen; ook vallen de leden van den Raad van advies, of Raad van finanties de algemeene vergadering, of het publiek, niet lastig met hunne wenken of bevindingen.

De verklaring zal telkens op nieuw moeten worden afgelegd, dat de landcommissie en hare werkzaamheden eene *onteerende* en *geweldige zwendelarij* is geweest; de eenige troost of voldoening, die het volk van den Staat kan krijgen is, dat: aangezien al het geld, door de wet toegestaan, besteed is *tot bereiking van het doel van de landcommissie*, er nu verder geene gelden kunnen

worden toegestaan. Dat er wettige middelen moeten ingesteld en toegepast worden, om deze frauduleuse zaken aan 't licht te brengen, en de eerlooze bedrijvers terecht te stellen, daarover zal men het wel eens zijn; hoe eerder hoe beter moet dat werk ondernomen worden, des te minder zullen de schuldigen aan de eischen der gerechtigheid kunnen ontsnappen."

En de Rechter Poland spreekt als volgt:

»Er werd eene Commissie georganiseerd, om land te koopen met het doel, om woningen te bezorgen aan behoeftige werklieden tegen lage rente en gemakkelijke termen van afbetaling, en 700.000 dollars waren met dat oogmerk toegestaan. De strekking van den maatregel, bij den toenmaals verarmden toestand van den Staat, werd in de beide Kamers bestreden en ook verdedigd. Het oogmerk, als het eerlijk werd uitgevoerd, was prijzenswaardig, maar de administratie, aan wie het werd toevertrouwd, heeft, zooals reeds uit de extracten gebleken is, eene groote hebzucht ondervonden van den kant der eigenaars van land, dat te koop stond; en eene groote bereidvaardigheid tevens, om in de koopacten hoogere sommen als koopprijs op te nemen, dan hun werden uitbetaald — terwijl het verschil werd gedeeld en de Staat bestolen. Daarenboven werd er tegen die hooge prijzen land gekocht, dat ongeschikt was tot het doel, en alzoo werd grootendeels het weldadige doel niet bereikt."

De heer J. E. Stevenson schijnt in het navolgende

extract uit zijn Rapport een goeden dunk te hebben van de buitengewone waarde van de landerijen. Waar hij zijne informaties heeft ingewonnen blijkt niet. Hij erkent echter, dat moeten wij er bijvoegen, dat het Rapport van den Secretaris van Staat toen nog niet verschenen was. De Heer Stevenson zegt: »Er werd eene wet aangenomen, den 27 Maart 1869, en later den 1 Maart 1870 geamendeerd, instellende eene Land-Commissie, om land te koopen, dat zou worden uitverkocht tot bouwhoeven.

Tengevolge van die wet zijn er obligaten uitgegeven ten bedrage van 700.000 dollars. — 547.329,85 dollars daarvan zijn besteed, en 104.078 acres land zijn gekocht, kostende door elkander 5.25 dollar per acre, dat waarschijnlijk beneden de innerlijke waarde was, hoewel boven den publieken koopprijs, waarvoor datzelfde land, of zelfs land van beter kwaliteit, zou te krijgen geweest zijn.

Er is, voor zoover wij weten, nooit iets gezegd ten nadeele van de wet op zich zelve, en behoorlijk uitgevoerd, zou zij weldadig zijn gebleken voor het volk, en voordeelig voor den Staat; maar zij is misbruikt, en de documenten voor ons liggende, en de getuigschriften, afgelegd voor de Vereenigde Commissie, strekken tot bewijs, dat er kwade praktijken hebben plaats gehad. Er werden landerijen gekocht, die voor het doel niet geschikt waren; er werden gefingeerde prijzen aan den Staat opgegeven, terwijl de eigenaars minder ontvingen, en het ver-

schil gedeeld werd tusschen de verkoopers en de beambten of tusschenpersonen. De namen zelfs van Staatsbeambten, die in geene betrekking staan tot de Commissie, en van leden van de Wetg. Verg., worden bij deze handelingen genoemd. Die praktijken hebben het volk beroofd van weldaden, en den Staat van voordeel en vertier, en hebben het systeem in discrediet gebracht. De Gouverneur is van gevoelen, dat de Commissie moet worden opgeheven."

De Gouverneur Scott zegt, in zijne speciale Boodschap' van 9 Januari 1872, over dit onderwerp het navolgende:

Vele van de aankoopen van land zijn zeer ongunstig beoordeeld, en daar er ernstige aantijgingen van onregelmatigheden in de administratie aan het kantoor van den Land-agent in omloop zijn, heb ik mij in de maand Mei 1870 gewend tot een eminent rechtsgeleerde in deze stad, den Kolonel J. D. Pope, om de besproken frauduleuse handelingen van den landagent in rechten voor het Hof te brengen. De Kolonel Pope zegt in eene geschreven verklaring, die hij mij overlegde, dat hij na een streng onderzoek overtuigd was geworden, dat er groote onregelmatigheden hadden plaats gehad ten nadeele van den Staat, maar dat de wettige bewijzen van de kwade praktijken alleen konden geleverd worden door degenen, die het land verkochten, en door anderen, die belang hadden bij het sluiten van die koopen, en dat deze waarschijnlijk niet als getuigen zullen optreden.

XX.

De fraudes in praktijk gebracht ten nadeele van den Staat met betrekking tot den Columbia-Greenville, en den Blue-Ridge spoorweg.

De Staat had vele aandeelen in den Columbia-Greenville spoorweg, en had er hypotheek op wegens voorschotten ten bedrage van 2.000.000 dollars. Die weg ging over in de handen van John Patterson, nu Senator van Zuid-Carolina; van Parker den vorigen Staatsthesaurier, en van Neagle, den vorigen Staats-Controleur, en consorten. De handige wijze, waarop dat geschiedde, willen wij meedeelen. Het resultaat daarvan was: dat de Staat zijne aandeelen en zijne hypotheek verloor, en dit verlies was de winst van de heeren, die eigenaars werden van den weg. De waarde wordt gerekend op 433.000 dollars volgens opgave van den Staats-Controleur in 1869.

Wij hebben elders gesproken van de maatschappij van den Blue-Ridge spoorweg, als eene maatschappij, opgericht met het doel, om eenen spoorweg aan te

leggen naar Kentucky en Tenessee door het zuidelijk gedeelte van den Blue-Ridge (Blaauwe Bergen) waar die bergen den Staat Zuid-Carolina doorloopen. De onderneming is mislukt, en de maatschappij is failliet gegaan. Dat lichaam is intusschen dienstbaar gemaakt als een middel om den Staat op te lichten. De maatschappij verkreeg in September 1868 van de Wetg. Verg., dat hare obligaties werden geguarandeerd tot een bedrag van 4.000.000 dollars op zekere voorwaarden, die in 't belang van den Staat werden vastgesteld.

Door eene acte, goedgekeurd in Maart 1871, werden die voorwaarden alle te niet gedaan, en de Staat had geenerlei vat meer op de maatschappij; alleen de aansprakelijkheid voor de 4.000.000 bleef bestaan.

De verklaringen en getuigenissen, die volgen, hebben op die zaak betrekking.

Maar, om het geval in zijn geheel te vermelden, moet gezegd worden, dat er sedert nog tot eene uitgifte van Blue-Ridge spoorweg-obligaties, ten bedrage van 1.800.000 dollars autorisatie gegeven is door het Wetgevend lichaam, en dat zij tot betaalmiddel voor belasting gemaakt zijn. Deze vernuftige uitvinding heeft aan de Ontvangers van den Staat overal veelvuldige gelegenheid gegeven tot koopen en verkoopen; zij konden de obligaties aanmerkelijk beneden pari koopen, en ze bij de schatkist storten tegen pari.

De geheele operatie was zuivere winst voor beide partijen, maar ten koste van die belastingschuldigen, die niet met obligaties betaalden : zij moeten, zonder eenige winst, met den Staat, boeten voor de geheele uitgifte.

Die uitvinding bleek zoo voordeelig te zijn, en zoo gemakkelijk in praktijk te brengen, dat er geruchten loopen, dat later nog twee zulke uitgiften hebben plaats gehad.

Het Hooge Gerechtshof verklaarde in zijne laatste zitting (Februari 1873) de oorspronkelijke uitgifte als frauduleus, maar die verklaring geeft geen vat op de operateurs van die fraudes; zij hebben reeds lang gezorgd buiten schot te raken. En de belastingschuldigen hebben aan die verklaring ook niet veel.

Op deze wijze zijn er eenige nieuwe millioenen, hoeveel is nog onbekend, gevoegd bij de Staatsschuld, en op zoodanige wijze, dat de belastingschuldigen de gevolgen weldra zullen ondervinden.

Een gedeelte van het geld, dat bij die operatie gewonnen is, is sedert gebruikt tot omkooping van de Wetgevende Vergadering in andere gevallen, en om de personeele geldelijke belangen te bevorderen van de uitvoerders dier schelmerijen. De lieden, die dat gedaan hebben, hebben zich tot heden toe niet opgehangen, en zijn ook niet op den loop gegaan, maar zij zijn thans aan 't roer van de zaken in Zuid-Carolina, en genieten den verschuldigden eerbied.

De Rechter Carpenter gaf voor de Commissie uit het Congres de navolgende verklaring:

»De leden der Wetg. Verg., die met het oog op die kuiperijen gekozen waren, namen toen zittingen volgden terstond denzelfden weg als hunne voorgangers. Omkooping was aan de orde van den dag, om iets gedaan te krijgen. Tweemaal hadden zij eene schoone gelegenheid met spoorwegen, die aangelegd zouden worden, tot groote ergernis van de belastingschuldigen, die alles betalen moeten, en van allen die eenig zedelijk gevoel hebben.

De eerste Wetgevende Vergadering keurde eene acte goed, waarbij 4.000,000 dollars in obligaties voor den Blue-Ridge spoorweg werden geguarandeerd, terwijl de Staat hypothecair verband kreeg op den weg, de eigendommen der maatschappij enz. Dezelfde vergadering keurde eene acte goed, waarbij 2.000,000 dollars in obligaties werden geguarandeerd voor den Greenville en Columbia-spoorweg, een weg, die reeds in gebruik gesteld was.

Verleden winter keurde de Wetg. Verg. eene acte goed, waarbij die beide spoorwegen van hun verband jegens den Staat werden vrijgemaakt, en gemachtigd, om eene andere hypothecaire inschrijving op hunnen weg te openen.

Vraag. Alzoo het verband van den Staat verviel?

Antw. Alzoo verviel het verband van den Staat op beide die spoorwegen ten bedrage van 6.000,000 dollars. Van den Blue-Ridge-weg was nog slechts negen en twintig of dertig mijlen gelegd. De raming van de ingenieurs is: dat er ongeveer 4 à 5 millioen

dollars zullen noodig zijn, behalve de 4 millioen dollars door den Staat geguarandeerd, om den weg te voltooien. Hij loopt door eene bergachtige streek, van Anderson in Zuid-Carolina tot Knoxville in Tenessee. Dat zal op den Staat neerkomen, want het is onmogelijk, dat de weg anders kan voltooid worden. De Staat heeft verscheidene jaren achtereen de intrest betaald. Dat is in 't algemeen de gesteldheid van het wetgevend lichaam in Zuid-Carolina.

Vraag. Aan wie behoort thans de Greenville en Columbia-spoorweg en de Blue-Ridge-spoorweg, inzonderheid de eerste. Op welke wijze is die overdracht geschied, en welke acte is er goedgekeurd (als zulks ten minste in 't geheel heeft plaats gehad), om de nieuwe eigenaars de behulpzame hand te bieden?

Antw. Om met betrekking tot den Blue-Ridgeweg de kortste vraag het eerst te beantwoorden: de meeste aandeelen behooren aan den Staat Zuid-Carolina, en aan de stad Charleston. In den Raad van Bestuur zijn beide vertegenwoordigd, ter benoeming van beambten enz., respectivelijk door den Gouverneur Scott en den Mayor Pillsbury. Er zijn weinig obligaties buitenaf. De Staat heeft 400.000 dollars gewaarborgd, en het verband op den weg losgelaten. Dit is hoofdzakelijk wat er van wege de Wetgeving gebeurd is met den Blue-Ridge-weg, uitgezonderd één staaltje, dat verleden winter plaats had. Maar daarover kan ik gevoegelijker spreken, als er

sprake is van den Greenville en Columbia-spoorweg. De Greenville-weg is thans het eigendom van Kolonel John Patterson, die vroeger in Pensylvanie woonde; en van den Gouverneur Scott, wiens aandeel thans in handen is van Joseph Crews, of van zijn zwager Waterman, in 't geheel drie gedeelten; van Parker den Staats-Thesaurier, van Neagle Controleur van den Staat en van Cardozo, Secretaris van Staat. Ik geloof, dat de heer Tomlinson er ook belang bij heeft. Hij was vroeger auditeur van den Staat; zeker ben ik daar niet van; maar hij is er in betrokken geweest en ik geloof dat hij er nog in is. Timothy Hurley en anderen hebben ook aandeelen, allen ken ik ze evenwel niet.

Vraag. Wie is die Timothy Hurley?

Antw. Hij is lid van de Wetg. Verg. in Zuid-Carolina. Vroeger was hij een ijverig leider van verkiezingen. Zij kregen den weg in handen door opkooping, door tusschenkomst van eenigen uit de Directie van den Greenville en Columbia weg; zij hebben alles opgekocht wat in de hoogere streek te koopen was. Die aandeelen gingen in de eerste plaats in handen van drie personen uit Pensylvanie: den Kolonel Mc.Clure, den Kolonel Patterson en eenen zekeren heer Taylor; onder zekere schikking met den Gouverneur Orr, die mede in de directie zat; van den heer Hammett, die President was en den heer Reed, die zaakwaarnemer van den weg was. Een groot aantal obligaties zijn in het land opgekocht, en

aan die heeren bezorgd. Toen hebben zij het geheele bedrag in gedeelten van 20.000 dollars verdeeld; twaalf gedeelten bedroegen 240.000 dollars. Toen schreven zij in voor een heel gedeelte, of een half, of een vierde, zooals zij goed vonden. Dat gaf hun echter nog niet genoeg invloed. Hooger bedrag konden zij aan de markt niet koopen. Er werd veel over gesproken; er was veel opgewondenheid over. Toen ging er een bill door in de Wetg. Verg. in 't belang van die compagnieschap. Die bill autoriseerde den Gouverneur, den Controleur, den Thesaurier, den Procureur-Generaal, den President van de finantieele Commissie in den Senaat, en den President van de Commissie tot de middelen in de Wetg. Verg., om het geheele bedrag van de obligaties, die het eigendom waren van den Staat Zuid-Carolina, in 't openbaar, of ondershands, te verkoopen met of zonder aankondiging, zooals zij goed vonden. Het doel van de acte was: hen in de gelegenheid te stellen zelven die obligaties te koopen, waarschijnlijk ten bedrage van 300.000 à 400'000 dollars. Daardoor kregen zij overwicht. De bill ging door op de gewone wijze, zoo werd gezegd destijds, en daartegen is nooit iets ingebracht. De obligaties werden verkocht aan eenige personen in New York, vrienden van den heer Kimpton. Ik ken ze niet. De aandeelen werden verkocht tegen 2.75 dollars, elk aandeel van 50 dollars, terwijl zij 4 dollars betaalden voor al wat zij krijgen konden uit New Berry,

zooals Kolonel Fair mij verhaald heeft. Zij verkochten de aandeelen in New-York, en later werden ze overgedaan aan de partijen, die ook de anderen in handen hadden, en zij zijn nu hun eigendom.

Vraag. Gij spraakt van ondersteuning van den kant der Wetg. Verg. Heeft die plaats gehad sedert zij eigenaars van den weg zijn geworden?

Antw. Neen mijnheer, dat is geschied vóór zij eigenaars van den weg waren. Het was na die acte dat het hypothecair verband er af raakte.

Vraag. Werd de hypotheek van den Staat losgemaakt?

Antw. Ja mijnheer, nadat zij eigenaars van den weg zijn geworden. Dat was in den vorigen winter, meer dan een jaar nadat zij het grootste getal aandeelen onder zich hadden. Natuurlijk er zijn nog anderen, die obligaties hebben, en die ze niet weg gedaan hebben.

Vraag. Die ondersteuning van den Staat bedroeg 2.000,000 dollars?

Antw. Ongeveer 2.000,000 dollars. Ik geloof, dat de Controleur-Generaal in zijn laatste rapport zegt, dat onder die acte obligaties zijn uitgegeven tot een bedrag van 1.500,000 dollars. Dat is de eenige bron, waaruit ik weet hoeveel er is uitgegeven; maar de acte autoriseert ongeveer 2.000,000 dollars.

Vraag. Welke vergoeding kreeg de Staat van den Gouverneur, en zijne compagnieschap, voor het

loslaten van hun eerste verband van 2.000,000 dollars?

Antw. De Staat ontving geenerlei vergoeding, maar welke vergoeding de leden der Wet. Verg. kregen, dat kan ik niet zeggen.

Vraag. Dus dat losmaken van het hypothecair verband, ten bedrage van 2.000,000 dollars, is eene gift aan degenen, die den weg in handen hebben?

Antw. Dat is mijne opinie."

Het rapport van de Commissie van onderzoek, genaamd van de Republican State, spreekt hier breedvoerig over, en haar rapport wordt aangehaald door de minderheid van de Commissie uit het congres. Zij zeggen:

»En ten einde de handen vrij te hebben, om onmiddellijk en geheel en al vrij te kunnen handelen met deze obligaties, waaromtrent zij gebonden waren door eenige voorwaarden vastgesteld bij de acte van uitgifte, voegden de aanraders en doordrijvers van die acte van Maart 1871 het 6e artikel er bij, dat zegt: de volgende clausule in artikel 2 van de acte van den 15 Sept. 1868, om machtiging tot verderen onderstand te verleenen aan den Blue-Ridge-spoorweg in Zuid-Carolina; luidende aldus: »en hiermede is ingetrokken het navolgende: dat de obligaties niet zullen te gelde gemaakt worden, tenzij op de uitdrukkelijke voorwaarden, dat op adres aan het Congres van de Vereenigde Staten, of aan partikuliere kapitalisten, het bedrag van 3.000,000 dollars

courant, of zooveel als daarvan noodig zal zijn, zal worden geschoten in ruil of tegen vestenis op gezegde obligaties."

Die intrekking neemt alle beletsels weg, om met de obligaties te handelen naar goedvinden; wanneer men nu bedenkt, dat zoovele Staatsbeambten, en ook de finantieele agent, zooveel belang hadden bij het tot stand komen van de vereeniging der Blue-Ridge spoorwegmaatschappij en der Greenville en Columbia-maatschappij, en dat zij de directie en de controle over die obligaties hebben, is het niet te veel gezegd, wanneer men voorspelt, dat deze aan de markt zullen komen, zoodra de noodzakelijkheid daar is; dus behoort men ze onder de contingentschuld te rekenen, zooal niet tot de effective schuld. En daar de Staat door diezelfde acte zijne eerste hypotheek op de eigendommen en rechten van den Blue-Ridge en den Greenville-Columbia-spoorweg heeft opgegeven, en deze spoorwegmaatschappijen daarop zijn vereenigd, zijn die rechten van den Staat als eene bruidschat bij 't huwelijk overgegaan op de obligatiehouders, en als eene eerste vergoeding bij die vereffening is het te verwachten, dat de Staat zich er in schikken zal, zoo er verder nog maar eens een beroep gedaan wordt op zijn geld en goeden naam, ten einde de fondsenhouders voor alle schade te vrijwaren.

En verder, daar de 21698 aandeelen van den Staat in de Greenville en Columbia-maatschappij, die in

1869 volgens het rapport van den Controleur-Generaal geschat werden op 433,960 dollars, nu verkocht zijn, volgens rapport van den heer J. H. Rainey Secretaris van de Commissie tot het Zinkend-fonds, voor 59.669,50 tegen 2.75 dollars per aandeel; ten einde het beheer van den weg in handen te brengen van de twaalf geassocieerde intrekkers en vereenigers, kan er niets gebeuren, waardoor zou verhinderd worden, dat de obligaties tot de laatste toe aan de markt gebracht worden; geguarandeerd als zij zijn door den Staat."

Het rapport van de conventie der belastingschuldigen, gehouden te Columbia, zegt van die transacties het navolgende:

»Maar de Greenville en Columbia-spoorweg heeft ook zijne geschiedenis. Zekere lieden, welbekend bij deze conventie, handelende als agenten voor eene compagnieschap van speculanten, hadden door bedrog en misleiding de obligaties opgekocht van privaat personen tegen lage prijzen. De Gouverneur, geautoriseerd door de Wetgevende Vergadering, verkocht daarop de obligaties van den Staat aan diezelfde compagnieschap, de Ring genoemd, in welken ring de hooge Staatsambtenaren als de grootste juweelen prijken." Ik ben gemachtigd te zeggen: dat, om geld te krijgen, ten einde die obligaties te koopen, zij op Staatsfondsen hypotheek namen.

Aldus is de Greenville-Columbia-spoorwegmaatschappij overgegaan in de handen van bijzondere per-

sonen, die nooit een cent uit hun zak er voor betaalden, en steeds een troep verachtelijk volk waren."

En verder:

»Dat na een zorgvuldig onderzoek van de acte van het Wetgevend Lichaam, wij maar tot ééne conclusie kunnen komen, namelijk: dat, om eene of andere reden, onbekend aan uwe Commissie, de Wetg. Macht het verband van den Staat op den Blue-Ridge-spoorweg en den Greenville en Columbia-spoorweg aan particulieren heeft overgedaan. Zulk omspringen van hooge ambtenaren met eigendommen en fondsen, wier bewaring hun heilig moest zijn, is niets anders dan het resultaat van oneerlijkheid; daartoe kan geene wet macht geven, en het behoort te niet gedaan te worden."

De Majoor Harley, ook van die Conventie, spreekt als volgt:

»Het is bekend mijnheer de President, dat gedurende de zitting van de laatste Wetg. Verg. maatregelen zijn voorgesteld in de beide Kamers, ten doel hebbende eene bevoordeeling van den Greenville en Columbia-spoorweg-ring (het is nu een ring) en tevens tot ontbinding van de Blue-Ridge-maatschappij. Ik wensch hierbij inzonderheid te wijzen op het voorstel van den heer Whittemore: om het verband van den Staat van de 4.000,000 dollars aan obligaties van den Blue-Ridge-spoorweg vrij te geven. De aanneming van dat voorstel zou een doodslag voor die maatschappij op zich zelve geweest zijn. Het is

misschien de waarheid, dat deze maatschappij, om zich te redden, zich ingelaten heeft met dien bedorven hoop: den Greenville en Columbia-Ring, de uitdenkers en doordrijvers van de verbazende schurkerijen, die van de vereeniging zijn uitgegaan. Zal men mij antwoorden, dat de Directie en de beambten van de Blue-Ridge-maatschappij, onder zulke omstandigheden, lichtelijk hunne toevlucht tot oneerlijkheid en omkooperij konden nemen? Dat moge de zaak verklaren, zij maakt ze volstrekt niet beter.

Om dit doel te bereiken, dat plan van frauduleuse en schelmachtige handelingen ten uitvoer te brengen, hebben zij zoolang geknoeid, tot zij die acte in de vergadering er door kregen, die deze enquete heeft uitgelokt. Heeren van deze Conventie, eenigen van u zijn sedert jaren bekend met de wetgevende handelingen in Zuid-Carolina. Ik zie rondom mij eenige mannen, die wetten gemaakt hebben voor de gemeenebest met Cheves, Hayne Mc. Duffie, Calhoun en verscheidene anderen, wier namen gemeenzaam zijn aan onze thans zoo troostelooze haardsteden; ik zeg tot u, leest deze acte, en ik durf zeggen, dat gij ze voor het merkwaardigste stuk zult verklaren, dat gij ooit als zoodanig onder uwe oogen zult gehad hebben. De beide maatschappijen dringen den Staat achter zich, en vertegenwoordigen de vele zegeningen en de groote voordeelen, die den Staat te wachten staan tengevolge van hunne vereeniging; en zij verlangen van de wetgeving dat,

met het oog op de vele openbare voordeelen, die daaruit zullen voortvloeien, hun eenige gunsten worden toegestaan. Wat zij wenschten heb ik reeds gezegd. — Laat ik hier even bijvoegen, dat hun nederig verzoek was: dat de Staat zijn verband op hunne respective spoorwegen, ten bedrage van 6.000.000 dollars, zou stellen in handen van de veel jongere rechten hebbende partikuliere personen. Deze acte is opgesteld, goedgekeurd en bekrachtigd. Al wat die corporaties vragen is haar toegestaan, niet echter om het tot stand komen van de vereeniging, maar (om de woorden van de acte te bezigen) i n a f w a c h t i n g van de voorgestelde vereeniging zijn hun die groote voorrechten toegestaan.

Mijnheer de President een opvallende trek in deze transacties is het aandeel, dat geboren Caroliners er in gehad hebben; het zij mij vergund een woord daarover te zeggen tot besluit. Ik zeg, mijnheer, en ik zeg het met diep leedwezen, dat eenige van onze eigene burgers, die de Staat in eere gesteld heeft, maar wier eerwaardigheid besmet is door de atmospheer van verdorvenheid, die zij inademen, in deze zwendelarij betrokken zijn. Ik kan niet begrijpen hoe die mannen, ten volle bekend als zij zijn met het karakter van den neger, en met de omstandigheden, welke tot voor korten tijd den toen nog slaaf zijnden neger omringden, — bewust als zij zijn, dat de neger, hoewel tot mannelijken leeftijd gekomen, toch, naar zijne ontwikkeling, nog een kind

is, en dat hij zedelijk nooit op hooger standpunt komt, van zich hebben kunnen verkrijgen zich met hen in te laten, toen zij door kracht van wet eensklaps tot politieke macht werden, en, misbruik makende van hunne hebzucht en inhaligheid, hen tot de werktuigen hebben gemaakt, waarmede zij de rooverijen gepleegd hebben aan hunne verarmde blanke broeders. De struikroover spaart den idioot; de zeeroover heeft medelijden met den onnoozele; maar deze onze eigen medeburgers achten idioten noch onnoozele lieden beneden zich, wanneer het geldt hunne plannen van roof en plundering ten uitvoer te leggen.

Eene Wetgevende macht, samengesteld hoofdzakelijk uit onze vroegere slaven, is omgekocht geworden door deze mannen — om wat te doen? Om hun het voorrecht te geven, bij de wet, om diegenen te plunderen, die nog eigendommen hebben in den Staat, hoewel zij reeds bijna insolvent zijn ten gevolge van den zwaren druk der belastingen, waaronder zij zwoegen.

XXI.

Over de fraudes, en de geweldenarijen, gepleegd bij de verkiezingen.

Eene van de groote redenen tot mismoedigheid bij het streven der blanken, om de negerheerschappij in Zuid-Carolina het hoofd te bieden, is geweest: de fraudes gepleegd bij de stembus, zij zijn zoo groot, en zoo onbeschaamd geweest, dat het stemmen een kluchtspel begon te worden. De partij, die de meerderheid had, rekende gewonnen al wien zij gekozen wenschte te hebben, zonder zich te bekreunen om de stembus.

Het volgende getuigenis toont een ergeren staat van zaken in Zuid-Carolina in dit opzicht, dan ooit te voren gezien werd, sedert het stemmen is uitgedacht. Het toont, dat mannen, die gekozen waren door eene meerderheid van duizenden, kortweg werden op zijde geschoven, en hunne tegenstanders als door eene overstelpende meerderheid verkozen verklaard. Het resultaat is geweest, dat bij de laatste

verkiezing ieder zich van stemmen onthouden heeft, die niet tot de bovendrijvende partij behoorde.

Over dit onderwerp zegt de Rechter Poland in zijn rapport het volgende.

»De kieswet van den Staat is er volkomen op berekend, om fraudes teweeg te brengen wegens de gemakkelijkheid om ze te begaan en te verbergen, en in verzoeking gebracht door die gemakkelijkheid kan er niet aan getwijfeld worden, dat zij bij vele gelegenheden begaan werden."

De Heer van Trump, uit de commissie van het Congres, rapporteert als volgt:

»Den 10n Maart 1869 werd er eene acte goedgekeurd getiteld: Eene acte organiserende en regelende de Militie van den Staat Zuid-Carolina. Het is eene wet als alle andere, en moest dus natuurlijk van toepassing zijn op alle burgers van den Staat, blanke zoowel als kleurlingen. Maar de bedoeling van de wet zal het best blijken uit de toepassing er van het zelfde jaar reeds na de aanneming, die blijkbaar dienen moest, om op de verkiezingen van dat jaar invloed uit te oefenen, daar de Gouverneur zelf wenschte herkozen te worden. Het volgende is het 14e artikel van die wet:

Art. 14. De georganiseerde militie van dezen Staat zal den naam dragen van Nationale Garde van den Staat Zuid-Carolina en zal bestaan uit zoodanige divisies, brigades, regimenten en bataillons,

en bovendien uit zoodanige batterijen artillerie, en escadrons kavalerie, als de Opperbevelhebber dienstig zal oordeelen, en niets hierin vervat zal zoo worden opgevat, dat het kan ingrijpen in de macht van den Opperbevelhebber (in geval van oorlog of opstand, of van dreigend gevaar daarvan) om lichtingen van militie te doen, nieuwe regimenten, bataillons, brigades of divisies te vormen naarmate hij zal goedvinden: mitsgaders: dat er geene militaire organisaties of formaties zullen mogen geschieden met het doel om wapeningen, exercitiën of militaire manoeuvres te doen plaats hebben, waartoe deze wet en de Opperbevelhebber geen autorisatie geven; en alle overtredingen of nalatigheid aangaande dit artikel zal gestraft worden met dwangarbeid gedurende den tijd van één tot drie jaar, volgens vonnis uit te spreken door een bevoegd hof." Dat Statuut kwam eerst tot uitvoering in het voorjaar van 1870. Op dat tijdstip waren de knoeierijen van het Staats-Gouvernement in alle departementen zoo talrijk en zoo bekend geworden bij het volk, dat er eene poging gedaan werd, om de elementen der oppositie te vereenigen in wat bekend is onder den naam van Reformbeweging. Men dacht, hoewel later bleek ten onrechte, dat indien de Conservativen en de ontevreden republikeinen zich vereenigden, er eenige kans tot slagen zou zijn. Zulk eene Vereeniging kwam tot stand, en zij nam den naam aan van Reformpartij met den Rechter Carpenter, een Re-

publikein, aan haar hoofd als candidaat, tegenover Scott, tot Gouverneur. Scott liet de negerbevolking oproepen en organiseren en veertien volle regimenten werden aldus in de verschillende counties georganiseerd."

Met betrekking tot de verkiezing zelve wordt de navolgende verklaring afgelegd:

De Heer Corbin Distrikts-procureur voor Zuid-Carolina van de Vereenigde Staten, een Republikein, zegt:

Vraag. Welke kuiperijen hebben er plaats bij de verkiezingen?

Antw. Bij de laatste verkiezingen hadden er zeer ellendige kuiperijen plaats. Verlangt gij, dat ik bijzonderheden omtrent de wet zal meedeelen?

Vraag. Ja Mijnheer.

Antw. De voorlaatste Vergadering nam eene algemeene wet aan.

De Heer Poland: Is er niet een kortere weg, om tot de wet te komen dan door den getuige zijne herinneringen daaromtrent af te vragen?

De Heer Blair: Ik wenschte van den getuige te vernemen hoe de wet werkte.

De Getuige: Het raderwerk was in 't kort aldus: de Gouverneur benoemde drie Commissieleden voor ieder county; deze drie Commissieleden benoemden stemopnemers in de verschillende gedeelten van het county, en moesten die stemopnemers voorzien van stembussen gesloten en verzegeld, en voorzien

van eene opening, om de billetten in te werpen. De stemopnemers moesten de stemming doen plaats hebben op den dag der verkiezing, eene stemlijst houden, en die lijst met de bus aan de Commissie overgeven, die de stemmen moest tellen; dat moest geschieden binnen drie dagen na de verkiezing; zij moesten die lijsten en stembussen binnen drie dagen inleveren.

Door den Heer Blair:

Vraag. Aan de Commissie?

Antw. Ja, Mijnheer; en dan moest de Commissie, volgens de wet, binnen tien dagen het resultaat der stemming opmaken en overgeven aan het stembureau van den Staat, en dat stembureau moest het eindresultaat opmaken en overleggen.

Vraag. De Generaal Scott, die de commissie leden benoemde, was zelf kandidaat voor de verkiezing van een Gouverneur niet waar?

Antw. Zeker.

Vraag. Dus had hij het in zijne macht, om al diegenen te benoemen in den Staat, die met verkiezingen te doen hadden, voor zoover stemmen opnemen en tellen betreft?

Antw. Allen behalve de stemopnemers; hij benoemde alleen de Commissie.

Vraag. Maar de Commissie benoemde de stemopnemers.

Antw. Zeker.

Vraag. Daardoor had hij toch de controle direct

of indirect over al de personen in den Staat, die te doen hadden met het tellen der stemmen, door welke hij al of niet zou herkozen worden? Dat was het geval naar ik begrijp.

Antw. Ja, Mijnheer; dat is zeker. Maar het groote bezwaar onder die kieswet ontstond uit de oneerlijkheid van de stemopnemers of van de Commissieleden; dat is te zeggen: daar waar de fraudes plaats hadden: indien ze plaats gehad hebben.

Vraag. Ligt dat niet aan de wet zelve? Geeft die daartoe niet de gelegenheid?

Antw. Natuurlijk; ieder kan in zijne betrekking schelmstukken en fraudes begaan. Indien ieder beambte eerlijk te werk ware gegaan, zou het opnemen der stemmen even nauwkeurig hebben plaats gehad onder deze wet, als onder eenige andere. Maar ziehier de gelegenheden, die er waren: de stemopnemers hadden de stembussen in hunne distrikten ver van de hoofdplaats, en toen zij de stembriefjes in hunne bussen hadden, verzegelden zij die naar behooren. Sommigen moesten ze dertig, veertig, vijftig mijlen ver, naar de hoofdplaats brengen, om ze aan de Commissie over te geven. Als het hun inviel den bodem er uit te slaan en andere stembriefjes er in te doen, of die, welke er in waren, te veranderen, dan hadden zij er de gelegenheid toe. En nadat de stembussen in handen der Commissie waren, had deze dezelfde gelegenheid, omdat de stembussen tien dagen onder hunne berusting bleven. Eenige

zeer in 't oog loopende fraudes werden zeker begaan in de lagere counties. Bij de laatste zitting van het Hof overtuigde ik die stemopnemers in het county Beaufort, dat zij er stembriefjes hadden uitgenomen, die er door de kiezers waren ingedaan bij de verkiezing, en dat zij er andere voor in de plaats hadden gelegd, en ook, dat zij de namen van sommige kandidaten hadden uitgeschrapt op de ingeworpen stembriefjes, en andere namen er voor in de plaats hadden gesteld. Na een eerste gerechtelijk onderzoek, dat drie weken duurde, kon hun niets bewezen worden, maar bij een tweede overtuigden wij hen op alle punten."

De Heer E. W. Siebels, van Columbia, gaf voor de Commissie de volgende verklaring.

Vraag. Hadden er in uwen Staat bij de laatste verkiezingen niet vele fraudes plaats?

Antw. Ja, Mijnheer, sommige menschen kwamen een dozijn keeren om te stemmen; — vrouwen en kinderen stemden ook. Vrouwen stemden voor hunne mannen of broeders, die ziek waren, zooals zij zeiden. Nadat wij eenige leden gekozen hadden voor de Wetgevende Vergadering, stemden zij ze er glad weer uit. Sommige van onze kandidaten kregen eene meerderheid van meer dan honderd stemmen; toch verklaarde de Vergadering dat die plaatsen waren opengevallen. Zij handelden geheel naar hunne eigene verkiezing. Dit zijn feiten, die iedereen weet. Ik geloof dat vele van die gevallen be-

sproken zijn in de discussies van Bowen en De Large, die te Charleston hebben plaats gehad. Ja Mijnheer, de stembussen werden geopend en de stembriefjes verwisseld. Zij begingen fraudes op allerlei manieren. Ik ken een heer, wiens oom op hem stemde; en men vond het stembriefje, waarop de oom eigenhandig den naam van den neef had gezet, en dien naam hadden zij uitgeschrapt. Ik ben zeker dat, als er maar eenige eerlijke verkiezing had plaats gehad, wij de leden van de Reform-partij zouden verkozen hebben, of van de Democratische partij in veertien counties, en meer misschien. Wij meenden er goed mee te staan in zestien counties van de een en dertig."

De Rechter Carpenter getuigde het volgende:

Vraag: Ik geloof dat door u gezegd is, dat de negers, die op u wilden stemmen, of op den Reform-kandidaat, mishandeld zijn geworden, bedreigd en vervolgd door hunne broeders kleurlingen. Was dat overal in den Staat het geval?

Antw. Dat geloof ik wel. Verscheidene kleurlingen hebben het mij gezegd in elk der counties, waar ik geweest ben. Zooals ik vroeger gezegd heb, ik heb sommigen hooren zeggen, dat er bevel gegeven was elken kleurling dood te schieten, die voor den Reform-kandidaat zou stemmen. Ik geloof niet dat zulke orders gegeven waren, maar het was zoo het zeggen.

Vraag. Geloofden de menschen het?

Antw. Zeker geloofden het de kleurlingen.

Vraag. En lieten het er om?

Antw. En lieten het er om.

Vraag. Waren de stemopnemers zoo verdeeld, dat gij eenige kans hadt bij het tellen der stemmen, of waren zij algemeen vrienden van den Gouverneur?

Antw. Het waren allen vrienden van den Gouverneur Scott, zonder eenige uitzondering voor zoover ik weet; dat is, de commissieleden en de stemopnemers waren zijne vrienden zonder eenige uitzondering; behalve daar waar niemand van hunne partij te vinden was, die lezen en schrijven kon, dan moesten zij wel reformers tot stemopnemers kiezen. Nu en dan kwam het wel voor dat er geen kleurling was, die lezen en schrijven kon, en dan moest een reformer de stemlijst schrijven.

Vraag. Wegens de noodzakelijkheid?

Antw. Ja, Mijnheer, ik geloof niet, dat er in den geheelen Staat iemand tot commissielid of tot stemopnemer benoemd is, anders dan uit noodzakelijkheid.

Vraag. Als bij die verkiezingen de fraudes zoo groot waren als gij veronderstelt, in welk opzicht verhinderden de wetten van den Staat, om er zich over te beklagen, en de wettigheid daarvan te betwisten?

Antw. In de wetten van den Staat zijn geenerlei strafbepalingen gemaakt tegen overtredingen van de kieswet. De eenige weg, om ze in rechten te

vervolgen was bij de Gerechtshoven der Vereenigde Staten onder de federale statuten.

Vraag. Onder de statuten bekend als de dwangwet?

Antw. Ja Mijnheer; dat was de wet, waar onder die mannen in het county Beaufort werden vervolgd, maar er waren niet gemakkelijk bewijzen te leveren. De kieswet verplichtte de stemopnemers niet de stembriefjes te bewaren, en zij bewaarden ze niet. Zij verklaarden dat A. zoo en zooveel stemmen had voor het Congres; dat B. er zoo en zooveel had; dat C. zoo en zooveel stemmen had voor het Gouverneurschap enz. en vervolgens vernietigden zij de stembriefjes. Zij vernietigden alles, waardoor zij zouden kunnen worden nagegaan. De manier waarop deze lieden van fraude overtuigd werden, in Beaufort, was dat men mannen liet overkomen uit de kiesdistrikten, die een eed aflegden ten opzichte van de stem, die zij hadden uitgebracht. Om de heele zaak nader op te helderen: uit een van de kiesdistrikten kwamen een en veertig mannen, die zwoeren op zekeren kandidaat gestemd te hebben, en de commissie had slechts zes stemmen opgegeven; en zoo ging het ook in andere kiesdistrikten. Dat was een bewijs, dat de stembriefjes uit de stembussen waren genomen en andere er voor in de plaats gelegd. De wet, als het eene wet kan genoemd worden (ik noem het eene listige kunstgreep) werd zoo ingericht, dat zij de gelegenheid gaf om alle sporen

van hunne misdadige handelingen te vernietigen. De eenige verklaring, waaraan men zich houden moest was die van de commissieleden, die, zooals ik gezegd heb, bijna altijd kandidaten waren voor de eene of andere betrekking.

Vraag. Kon de aan 't roer zijnde partij onder die wet gehandhaafd worden, om 't even welke meerderheid zij tegen zich had?

Antw. Al ware er eene meerderheid van veertig duizend stemmen geweest, dan zou het nog evenzoo gegaan zijn, want de wet was er op gemaakt.

Vraag. Gij hebt het distrikt van den Heer Wallace als voorbeeld genoemd. Welke feiten weet gij als bewijzen, dat in zijn distrikt de telling valsch was?

Antw. Ik heb dat distrikt nauwkeurig nageteld. In de eerste plaats heeft het eene groote meerderheid van blanke stemgerechtigden?

Vraag. Waar ligt dat distrikt?

Antw. Het is Chester, York, Laurens en die streek. Ik heb een aantal verstandige lieden van beide partijen gesproken; ik heb van beide partijen informaties ingewonnen omtrent de bijzondere counties. Ik heb met de kleurlingen het gansche distrikt door langdurige gesprekken gehad, en ik heb uitgerekend, dat de meerderheid voor den generaal Mc. Kissick in dat distrikt ongeveer zes of zevenduizend zou zijn. Ik grondde mijne conclusie op twee feiten: ten eerste op het karakter der bevolking, en ten tweede op

de stemming der gemoederen; men was belangstellend en actief overal zonder uitzondering. Ik heb gedurende de geheele reis niemand ontmoet, noch zwarten, noch blanken, die eenig idee had, dat Wallace zou verkozen worden; ik geloof dat niemand meer verwonderd was dan zijne eigen aanhangers, toen er bevonden werd, dat hij eene meerderheid van drie duizend à vier duizend stemmen had. Hij was juist te voren geslagen door Simpson met eene meerderheid van vijf duizend. Simpson raakte er uit, en Wallace nam zijne plaats in. Hij moest een lans breken met Mc. Kissick, die een zeer populair woordvoerder is in die streek, en het volk is in 't geheel niet ingenomen met Wallace; maar het lag in het plan van de ambtenaren van den Staat hunne zetels te behouden, om 't even op welke wijze het volk zou stemmen.

Vraag. Welke debatten van de beide partijen hadden er plaats bij de kiezers-vergaderingen?

Antw. Zeer weinige; volstrekt geene debatten met den Gouverneur Scott. Ik geloof dat ik ongeveer vier algemeene discussies had op verschillende plaatsen, met kandidaten van de andere partij tot Staatsambten en voor het Congres; maar niet met den Gouverneur, want hij kwam nooit bij die vergaderingen. In het vierde Congresdistrikt, vertegenwoordigd in uwe vergadering door den Heer Wallace, werd deze door de commissie als verkozen verklaard met eene meerderheid van drie of vier duizend stemmen,

geloof ik. Welnu, na eene nauwkeurige optelling, en de informaties van mannen van alle partijen, moest hij althans met eene meerderheid van zes à zeven duizend stemmen geslagen zijn. In het county Chesterfield, waar de blanke bevolking verreweg de meerderheid heeft, waar de Reformsenator met eene vrij groote meerderheid gekozen is, werden door de commissie twee leden als verkozen verklaard voor het Lager-Huis; deze waren vrienden van den Gouverneur Scott, en het Huis heeft hen toegelaten. Alle Republikeinsche bladen in den Staat noemden het een schandaal; die mannen hadden nooit kunnen gekozen zijn en waren niet gekozen.

De Charleston Republican en de Republikeinsche courant van Columbia gispten daarover het Huis op vinnige wijze, vooral de Charleston Republican. Ik kan niet zeggen wat de opinie van het volk was omtrent het ware resultaat der kiezersvergaderingen; maar de algemeene opinie in den Staat was, na de verkiezing, dat er met de stembussen overal geknoeid was, en dat de wil van het volk geheel buiten rekening was gelaten. In Laurens was Crews commissielid, en tevens kandidaat tot de Wetg. Verg.; de beide andere leden der Commissie waren: de een Owens genaamd, is Senator, een zeer zwak man, geheel onder de plak van Crews, en de andere een neger ook onder zijne directie; in dat county gaven zij voor Scott en Wallace eene meerderheid op van een duizendtal stemmen.

Ik ben er zoo zeker van dat i k eene meerderheid had van een duizendtal stemmen in dat county, als ik er zeker van ben dat ik hier sta.

Vraag. Hoe stonden de stemmen ten opzichte van u?

Antw. Iedere candidaat van ons had eene ronde duizend t e g e n en de andere kandidaat een duizendtal o v e r. Ik geloof dat ze de stembriefjes niet eens telden."

XXII.

De fraudes met betrekking tot de vereffening van de Banknoten van de bank van Zuid-Carolina.

De Staat Zuid-Carolina had reeds vóór den oorlog eene verbintenis aangegaan, om zekere in omloop zijnde banknoten van de Staatsbank af te betalen. Het bedrag van die banknoten was niet bekend. Na den oorlog was men begonnen eene nieuwe serie uit te geven, en eene publicatie van het Hof had de houders opgeroepen om ze te presenteeren. Na verloop van anderhalf jaar, en na herhaalde afkondiging waren er ten naasten bij voor een half millioen dollars gepresenteerd. Dat bedrag wordt verondersteld het totaal te zijn geweest van de tot toen gedane uitgifte.

Hierop nam de Wetgevende Macht de zaak ter harte, en stemde voor het uitgeven van Staats-obligaties, om ze af te lossen. De eerste stap was eene commissie uit de Vergadering te benoemen, ten einde het bedrag op te maken. Tot ieders verbazing rap-

porteerde die commissie dat zij hare taak getrouw vervuld had en bevonden, dat er 1.258.550 dollars aan banknoten waren ingeleverd.

Op de gebruikelijke wijze was het Wetg. lichaam er toe gebracht, om het feit over 't hoofd te zien: dat nog geen half millioen dollars aan banknoten aanwezig waren na anderhalf jaar oproepen en opsporen; en er werd eene acte goedgekeurd strekkende, om deswege tot eene uitgifte van 1.258.550 dollars aan Staats-obligaties te machtigen.

De volgende stap was: dat het Uitvoerend bewind Staats-obligaties liet drukken en uitgaf, met het speciale doel als Hoofd uitgedrukt, ten bedrage van — 1.590.000 dollars.

Aldus moet de Staat, bij deze enkele eenvoudige operatie, voor een rond millioen bedrogen zijn.

De zaak wordt uitvoerig uiteengezet in de volgende verklaring van den Rechter Carpenter:

Vraag. Kunt gij eenige inlichting geven wie de voornaamste eigenaars waren van de banknoten van de Staatsbank van Zuid-Carolina, waarvan het bedrag is opgegeven door den Controleur-Generaal, als te zijn: een millioen en ruim tweemaal honderdduizend dollars? Weet gij hoe in die zaak gehandeld is, en hoe die banknoten werden opgevraagd en betaald?

Antw. Ik weet er iets van. Ik geloof dat de voornaamste houder van die banknoten een zekere Edwin Parsons was te New-York; die op hem volgde was een zekere Marsh uit Cincinnati, Ohio, en de

Gouverneur Scott had er ook een aanzienlijk bedrag van. Ik geloof dat de meeste leden van het Gouvernement van den Staat, en verscheidene leden van het Wetgevend lichaam, er belang bij hadden. De Gouverneur Scott had er, geloof ik, voor een bedrag van 60000 à 70000 dollars; zeker ben ik van dat bedrag niet. Hij zeide mij eens, dat hij er voor 50000 dollars had, en sedert heeft hij er nog meer gekocht. Ik geloof dat de heeren, bekend onder den naam van de Ring, er belang bij hadden; indien zij al geen belang hadden bij de banknoten zelven, zij hadden ten minste belang bij de Staats-obligaties, waarmede deze waren afgelost.

Vraag. Hoe ging die aflossing?

Antw. Wel, door eene acte van de Wetgevende Vergadering. Ik geloof niet dat haar leden er veel bij profiteerden; het was in de eerste dagen; zij waren nog niet zoo op de hoogte van de zaken. Ik heb evenwel sommigen hooren zeggen dat zij er goed bij gevaren waren. Die lieden hadden hun vak nog niet goed geleerd, toen zij die acte goedkeurden. Ik geloof dat die acte goedkoop er door gehaald is, zeer goedkoop; maar ik geloof dat er veel meer obligaties zijn uitgegeven dan het bedrag van de banknoten was. Ik geloof dat de speculatie vooral daarin plaats had. Er werd gezegd dat er een proces was van Dabney, Morgau en Cie, als eischers tegen de Staatsbank, uithoofde van eenen wissel op een insolventen debiteur. Het proces werd eenen

rechtsgeleerde in handen gegeven, om bewijzen te krijgen omtrent de uitstaande bankbrieven en de houders werden aangeschreven ze te komen presenteren. Toen kwamen er iets minder dan voor 500.000 dollars in. De zaak was ongeveer anderhalf jaar hangende geweest, 't was eene belangrijke zaak, van algemeene bekendheid, en iets minder dan een halve millioen werd als bedrag vastgesteld. Deze bankbrieven werden toen met toestemming van het hof ingetrokken tot verbazing van iedereen, die met de zaken van den Staat goed bekend was, werden er voor 1.200.000 à 1.300.000 dollars obligaties uitgegeven tot betaling van de banknoten, in plaats van zooals ieder verwacht had voor 600.000 à 700.000 dollars. Een van de leden der Commissie tot opmaking van 't bedrag der bankbrieven was de heer Joseph Crews van Laurens; de tweede was de heer Rainey, nu lid van het Huis, en de derde was de Staats-Thesaurier, geloof ik, de heer Parker. Kort nadat deze obligaties waren uitgegeven, schijnt het, dat de heer Crews met Scott, Williams en Cie voor 30.000 dollars van die banknoten deponeerden. Niemand wist er iets van vóór verleden jaar, toen Scott, Williams en Cie. Crews een proces aandeden wegens gelden, die hij hun schuldig was. Toen kwam de zaak aan 't licht; de bank van Scott, Williams en Cie. was bestolen, vóór dat het proces begon tegen Crews, en onder anderen was ook dat bedrag van 30.000 dollars aan bankbrieven van de Staatsbank van Zuid-Carolina gestolen.

Er kwam uit: dat, kort nadat het bedrag der banknoten was opgemaakt, en deze verondersteld werden vernietigd te zijn, Crews dit bedrag banknoten had beleend bij die bank. In den loop van 't proces hield hij vol dat hij niet verplicht was het geld, dat hij daarôp geleend had, terug te geven, aangezien de bank had verklaard, dat de banknoten gestolen waren.

Vraag. Die 30.000 dollars aan banknoten werden dus verondersteld een deel uit te maken van de bankbrieven, die hadden moeten vernietigd worden door de commissie, waarvan Crews lid was?

Antw. Men veronderstelde dat zij allen vernietigd waren. Waar hij die 30.000 dollars aan banknoten van daan haalde, nadat alle waren vernietigd, weet ik natuurlijk niet. Hij behoorde tot de commissie, die het bedrag had opgemaakt.

De heer Stevenson stelt de zaak aldus voor:

»Toen het nieuwe Gouvernement aan 't bewind kwam, waren er voor 1.258.550 dollars banknoten van de Zuid-Carolina bank uitstaande, waarvoor de Staat aansprakelijk was met de intrest, en den 15 Sept. 1868 werd er eene acte goedgekeurd tot aflossing van die banknoten, onder welke acte voor 1.500.000 dollars aan Staatsobligaties werden uitgegeven, van welke er voor 1.250.000 dollars in omloop zijn, en voor 331.000 dollars nog bij de schatkist berusten. Leden van beide partijen stemden voor dezen maatregel, die billijk scheen jegens de credi-

teuren van den Staat; maar er wordt nu gezegd, en er zijn bewijzen bij de vereenigde commissie, om de beschuldiging te staven, dat banknoten waren opgekocht tegen lagere prijzen, dat hooge Staatsbeambten en leden der Wetgevende Vergadering in groote hoeveelheid ze onder zich hielden (ook invloedrijke Staatsburgers van beide partijen) en dat de acte hen in de gelegenheid stelde, om op het crediet van den Staat te speculeren."

Men heeft ook de beschuldiging ingebracht, dat de afgeloste banknoten niet vernietigd waren, maar de documenten vóór ons liggende, weerleggen die beschuldiging."

De commissie uit de Wetgevende Vergadering zegt in haar rapport:

»Sedert onze vorige geschreven werd, is er bevonden, dat van de obligaties, bestemd om banknoten van de Staatsbank af te lossen, er voor 1.250.000 dollars werden verzonden door de American Bank Note Company aan den Staats-Thesaurier, en voor 340.000 dollars aan den Gouverneur. In welke handen het saldo, namelijk 331.450 dollars, te vinden is weet de commissie nog niet.

Hoeveel bankbrieven aan den Thesaurier waren gepresenteerd tot 1 Januari 1869, of obligaties daarvoor uitgegeven, is niet bekend, maar voor 500.000 dollars van de obligaties, getiteld L e e n i n g t e r a f l o s s i n g v a n b a n k b r i e v e n v a n d e S t a a t s b a n k v a n Z u i d-C a r o l i n a, waren ge-

drukt geworden; en vóór de verdaging van de zitting van de Algemeene Vergadering van 1868 en 1869 werden er nog voor 1.075.000 dollars gedrukt. Na de verdaging in April 1869 werden er weder voor 15000 dollars gedrukt, makende samen voor 1.590.000 dollars. Het overbedrag dat gedrukt is, in wiens handen het ook moge zijn, behoort onverwijld ingetrokken of vernietigd te worden, daar de wettige tijd voor de conversie reeds voorbij is; en geene verdere uitgifte is toegestaan."

XXIII.

De fraudes met betrekking tot den census.

De minderheid van de vereenigde commissie uit het Congres maakt twee handelingen van ondergeschikt belang openbaar van het Wetgevend Lichaam, als staaltjes van de mildheid en de naïviteit van dat lichaam in het besteden van de Staatspenningen.

Het eerste staaltje was: het toestaan van 75000 dollars voor eene volkstelling in den Staat, in 1869, juist even voor de gewone nationale volkstelling in 1870. Het tweede was: aan den Voorzitter 1000 dollars als gratificatie toe te staan wegens het verlies dat hij geleden had — bij eenen wedren.

Wij geven het verslag van beide aangelegenheden met de woorden van de commissie. Zij zegt:

»Het Rapport van de vereenigde finantieele commissie van enquête, gedaan in de laatste zitting van de Wetgevende Vergadering, toont de navolgende uitgaven voor de volkstelling in 1869—70; slechts weinige maanden vóór de Federale volkstelling; als:

120 dollars in Juni 1869; 4231 dollars in Juli 1869 enz. Totaal 75.524 dollars.

De beambten voor die volkstelling hadden nauwelijks hun werk verricht, of de beambten der Unie kwamen, om hetzelfde te doen. De eerste acte van de Wetg. Verg. tot het opnemen van den census werd goedgekeurd den 19n Maart 1869; het werk moest gereed zijn 1 Nov. 1869. Den 18n December 1869 werd er een amendement aan toegevoegd, en goedgekeurd, om dien tijd te verlengen tot 31 December 1869.

De Federale census-bill werd voor de eerste maal in 't Congres gelezen den 6n December 1869, en finaal goedgekeurd in beide Huizen den 4n Mei 1870. Het werk begon daarop den 1n Juni 1870, zoodat dezelfde aangelegenheid tegelijkertijd het Congres bezighield en de Wetg. Verg. in Zuid-Carolina. Het opmaken van 't bevolkingscijfer van wege de Unie was een veel omvangrijker en kostbaarder werk, aangezien er eene uitvoerige statistieke opgave bij verlangd werd van verschillende maatschappelijke aangelegenheid, als: van handel, landbouw enz. en wel met de meest mogelijke nauwkeurigheid in iederen Staat."

»De navolgende kennisgeving ons gedaan door het census-bureau toont het verschil aan tusschen de kosten van beide tellingen.

Departement van Binnenlandsche Zaken.
Washington, D. C. 5 Februari 1872.

Mijnheer,

Het totaal der kosten wegens het opnemen van den census in den Staat Zuid-Carolina, zooals blijkt uit de boeken van dat bureau, bedroeg 43.203,13 dollars. Hierin zijn natuurlijk niet begrepen de kosten van de werkzaamheden aan het bureau van den census; alleen de kosten van het werkelijk opnemen van den census.

Hoogachtend enz.

(get.) HENRY STONE
1e klerk.

Den Heer P. VAN TRUMP.
Huis der Vertegenwoordiging.

»Uit de notulen van de laatste zitting der Wetgevende Vergadering blijkt: dat er met algemeene stemmen een besluit genomen werd, om de vergadering te sluiten op den 7n Maart ll. Gedurende verscheidene weken vóór dat tijdstip was er groote activiteit in het goedkeuren van acten over bijzondere aangelegenheden, ten einde tegen den bepaalden dag gereed te zijn. Tot middernacht werden er avondzittingen gehouden. Den 4n Maart, drie dagen vóór de sluiting, werd er volgens het notulenboek door de Kamer een recess genomen van 's morgens tien uur tot 's avonds 7 uur.

Een zekere T. J. Mozes Jr. van Brooklijn, New-

York, was Voorzitter der vergadering. Er was een neger, ook lid van het Wetg. lichaam, met name Whipper, die eigenaar was van renpaarden. Mozes en Whipper hadden eene weddingschap aangegaan om 1000 dollars. De wedren zou plaats hebben op dien 4n Maart; en het recess van het Huis wordt daardoor opgehelderd: de wedren moest bijgewoond worden. Hij had plaats, en de Voorzitter verloor de weddingschap. Drie dagen later, op den dag der sluiting, was de laatste aangelegenheid, die in behandeling kwam, eene motie van Whipper — »dat »er eene gratificatie zou worden toegestaan aan den »Voorzitter wegens de waardigheid en de bekwaamheid, »waarmede hij de beraadslagingen geleid had." De motie werd met groote meerderheid aangenomen."

XXIV.

Fraudes bij het ameubleren van het Parlementshuis.

De navolgende verklaringen hebben betrekking op eene buitensporigheid van uitgaven bij het ameubleren van de zalen der Vertegenwoordiging, en van fraudes daarmede in verband, waarbij een lid, daarin betrokken, de leden uittart zijne handelingen bloot te leggen, daar hij in dat geval zal zorgen dat een aantal andere leden met hem in eene onaangename positie komen.

De verklaring werd afgevraagd door de commissie uit het congres, en is als volgt:

Vraag. Is er bij de laatste zitting der vergadering last gegeven of niet tot het doen ameubleren van het Parlementshuis, en is er eene rekening ingediend door den Voorzitter der commissie met dat werk belast.

Antw. Ja Mijnheer.

Vraag. Zeg dan eens wie hij was, hoeveel die rekening bedroeg en wat te dien aanzien gedaan is.

Antw. In de voorlaatste zitting is er een besluit genomen: dat er eene commissie zou worden benoemd

tot het aankoopen van meubels voor het Parlementshuis; de Senaatskamer was gereed en reeds van meubels voorzien. Die commissie is daarop benoemd, en de heer John B. Dennis was er Voorzitter van. Bij de laatste zitting waren alle nieuwe meubels er in; de Kamer was prachtig gemeubleerd. In de dagbladen was er veel sprake over die overdreven pracht; er werd veel over gesproken dat de vloerkleeden zoo prachtig waren, en over de prachtige lusters, de prachtige kwispedoren en alles naar evenredigheid te kostbaar voor een verarmd volk. Zelfs verscheidene republikeinen zeiden mij dat het hen hinderde zulk eene buitensporigheid te zien, terwijl wij zoo weinig in staat waren groote kosten te maken. Iedereen sprak er over. Toen de rekening inkwam, bedroeg zij 95000 dollars. Dat veroorzaakte eene groote opgewondenheid in de vergadering. Er waren van onze partij slechts drie en twintig leden in de Kamer, geloof ik; sommigen van hen deden het voorstel de rekening te laten drukken, maar dat wilden de anderen niet. Een van de leden zeide dat het drukken niet minder dan 2000 dollars zou kosten, en dat het daarom beter was ze niet te laten drukken. Zij stelden het uit tot den laatsten dag der zitting. Toen zij 200.000 of 300.000 dollars hadden uitgegeven aan onkosten stelden zij op den laatsten dag nog voor: om ruim 200.000 dollars toe te staan, en daaruit die 95.000 dollars te betalen. Maar de Gouverneur, die zich hevig uitliet tegen zulk buitensporig om-

springen met de penningen van den Staat, zwoer dat die rekening niet zou betaald worden. Hij sprak zijn veto, uit en de Senaat steunde hem. Sedert hebben eenige heeren, die niet begrijpen konden wat zoo'n rekening beduidde, en hoe die dingen zoo hoog in rekening konden gebracht worden, aangezien ieder ze zien kon en taxeren, de zaak verder nagegaan.

Voor de meubels werd de hoogste prijs betaald, drie, vier of vijfmaal de waarde — bij voorb. 750 dollars voor eenen spiegel in de kamer van den President — ieder beambte heeft eene bijzondere kamer voor zich, zeer prachtig gemeubleerd, met toiletstellen en alle bijkomende zaken van een woonhuis: pendules van 480 dollars; lusters van 650 dollars enz.

Vraag. Hoeveel kwispedoren werden er aangeschaft?

Antw. Twee honderd kwispedoren, van het fijnste porselein, van acht dollars het stuk.

Vraag. Maar er zijn immers maar honderd vier en twintig leden?

Antw. Ja, mijnheer.

Vraag. Hoeveel bevond men dat de rekeningen werkelijk bedroegen?

Antw. Men vroeg de verschillende rekeningen der leveranciers op, en zond ze naar Columbia, en men liet ze in de couranten afdrukken. Zij bedragen ruim vijftig duizend dollars, ik zelf heb die rekeningen.

Door den heer Van Trump:

Vraag. Alzoo was dat ongeveer 40.000 dollars

minder dan de eerst ingediende rekening van de commissie?

Antw. Maar de commissie veranderde hare rekening niet.

Door den heer Beck:

Vraag. Het werkelijk bedrag der rekeningen was ruim 50.000 dollars, en de rekening aan de Kamer ingediend en goedgekeurd was 95.000 dollars?

Antw. Ja, mijnheer.

Vraag. Is er niet eene commissie van onderzoek ingesteld door de vergadering, om de fraudes na te gaan bij de verkiezingen in dat geval met Reid en nog iemand?

Antw. Ja, mijnheer.

Vraag. Reid en wie ook?

Antw. Reid en Hoge.

Vraag. Joe Crews was President van die commissie; niet waar?

Antw. Ja, mijnheer.

Vraag. Hoeveel onkosten waren op dat onderzoek geloopen?

Antw. Die rekening door de commissie ingediend was verbazend hoog, maar ik weet niet meer hoeveel.

Vraag. Was dat bedrag niet 68.000 dollars?

Antw. Het staat mij voor dat het tusschen de 60.000 en 70.000 dollars was.

Vraag. Ik wilde uwe aandacht vestigen op die uitgaven aan Dunbar.

Antw. Juist, die kwamen voor op de rekening;

Crews had genoteerd 7500 dollars voor diensten van rechtsgeleerden en andere.

Vraag. Betaald aan wie ?

Antw. Aan James Dunbar, van de firma Chamberlain, Dunbar en nog iemand. Natuurlijk werd daar over gesproken, en Dunbar kwam terstond en zeide dat hij nooit een dollar ontvangen had, dat hij nooit eenige dienst had bewezen, nooit geraadpleegd was. De andere leden van de commissie zeggen dat zij nooit eenigen rechtsgeleerde geraadpleegd hebben, omdat Wright, een van de Staatsrechters, en Elliott beide leden van de commissie waren. Zij zeggen, dat er bij hen wel sprake was geweest over het consulteren van eenen rechtsgeleerde, maar daar beide genoemde heeren rechtsgeleerden waren, hadden zij het niet gedaan. Die rekening was een grove leugen. Zij raadpleegden nooit eenen rechtsgeleerde, en Dunbar heeft nooit iets van hen ontvangen. De Procureur-Generaal kreeg last, om stappen te doen tot het vervolgen in rechten van Crews wegens het verduisteren van 's lands penningen. Crews verscheen voor de commissie, die deze zaak zou onderzoeken, en zeide hun terstond dat hij op geenerlei vraag antwoord zou geven, waardoor hij in staat van beschuldiging zou kunnen worden gesteld. Zoodra zij begonnen hem te ondervragen over dat geld, en of hij het aan Dunbar betaald had, zeide hij: »daarop zal ik geen antwoord geven," en daar bleef hij bij. En toen hij later bedreigd werd

met vervolging, tartte hij hen uit en zeide dat zij dat niet zouden durven; dat zij eerst gelden moesten toestaan tot vergrooting van het tuchthuis, want dat hij er de helft van hen zou laten inzetten.

Door den heer van Trump:

Vraag. Meende hij de helft van de leden der Kamer?

Antw. Al wie met het Gouvernement in betrekking staan, denk ik.

Door den heer Beck:

Vraag. En bleef de vervolging achterwege?

Antw. En het geld is betaald per wissel.

Door den heer Stevenson:

Vraag. Welk geld meent gij?

Antw. De rekening van onkosten, die hij had ingediend.

Vraag. Is dit betaald vóór of na het onderzoek?

Antw. Vóór het onderzoek. Het geld was al lang betaald; hij diende de rekening in, en trok eenen wissel, en het was te laat, om het geld terug te krijgen.

Door den Voorzitter:

Vraag. Toonde hij eenige kwitantie voor dat geld?

Antw. Neen, mijnheer, hij kon geenerlei kwitantie overleggen.

Vraag. Kreeg hij het geld zonder kwitantie of reçu? Hoe kreeg hij het geld?

Antw. Ik weet het niet, zij hebben zooveel wegen, om dat te krijgen, dat ik het niet zeggen kan.

Door den heer Beck:

Vraag. Crews gaf 68.000 dollars, of zooveel het was, op als onkosten, en het Huis gaf last het te betalen?

Antw. Ja, mijnheer.

De heer van Trump voegt er in zijn rapport nog dit bij:

»De buitensporige uitgaven voor de nieuwe ameublementen van de Kamer der Vertegenwoordiging zal men beter begrijpen, wanneer wij zeggen, zooals dat door getuigen bewezen is, dat: onder voorwendsel van commissie-kamers te meubleren, de eigen logeerkamers, en particuliere appartementen der leden, in vele gevallen werden voorzien van prachtige tapijten, spiegels, sofa's, enz."

XXV.

Over de omkoopingen in het Wetgevend lichaam.

De commissie, die met het onderzoek belast was, en de personen, die getuigenis in dezen hebben afgelegd, stemmen overeen wat betreft de fraudes en omkoopingen in de Wetgevende Vergadering van Zuid-Carolina. Niemand ontkent ze, en er is weinig of geen verschil van opinie omtrent de uitgebreidheid van het kwaad. Het is algemeen, en strekt zich over den geheelen Staat uit als eene verderfelijke overstrooming.

Wij geven eerst een uittreksel uit het Rapport van den Rechter Poland, lid van de vereenigde Commissie uit het Congres:

»De algemeene omkoopbaarheid van het Wetgevend lichaam wordt met verontwaardiging besproken ten opzichte van de frauduleuze rekeningen, betrekking hebbende op het meubleren der Kamer en met betrekking tot actes van ondersteuning aan spoorwegmaatschappijen, en inderdaad de beschuldiging is zoo algemeen, dat er haast geen opsommen aan is.

Gelijk bij al zulke beschuldigingen is er zeker wat overdreven, maar dat er maar al te veel van aan is blijkt genoegzaam uit de afgelegde getuigenissen. De aan 't roer zijnde politieke partij moet natuurlijk de verantwoordelijkheid dragen van 't geen voorvalt onder het Gouvernement uit hare partij samengesteld, maar de persoonlijke oneerlijkheid van de leden van elke partij, die het openbaar vertrouwen geniet, of van bijzondere personen, die hen omkoopen, moet niet beschouwd worden als de fout van eene partij, die ook maar op de minste vergoelijking kan rekenen, maar als eene schandelijke afwijking van plicht, die de verachting verdient van alle weldenkenden, die door alle partijen verafschuwd wordt, zoodat geen aanzien bij eenige partij of bewezen diensten het gemis van persoonlijke rechtschapenheid kunnen vergoeden."

De Rechter Carpenter zegt over dit onderwerp:

»Behalve door het vermeerderen van de Staatsschuld gaf het gedrag van de Vertegenwoordiging van den Staat in 't algemeen veel reden tot klachten aan het volk. Te Columbia, en overal in den staat, houdt men zich overtuigd, dat geene acte, die eenig ander doel heeft dan eene publieke aangelegenheid, zonder omkooping zou worden goedgekeurd. De Gouverneur heeft dat in zijn getuigenis voor de vereenigde Commissie over den Blue-Ridge-spoorweg zeer sterk uitgedrukt. Dat getuigenis kan ik niet woordelijk weergeven, maar mijn gevoelen is ook dat van geheel

Zuid-Carolina voor zoover ik weet, dat geene acte daar werd goedgekeurd zonder omkooping, tenzij eene acte van zuiver legaal karakter. Ik leg dit getuigenis af niet alleen op algemeen beweren, maar op de conclusies van een groot aantal personen, die er ondervinding van hadden; de leden zelven maakten er nooit een geheim van."

Door den heer Beck aan den heer Suber:

Vraag. Hoe is er gehandeld met de spoorwegen; weet gij daar iets van?

Antw. De Wetgevende macht is ook beschuldigd van omkooping in spoorwegaangelegenheden. De spoorweg, waaraan ik woon, de Greenville en Columbia-spoorweg, werd meer dan een jaar geleden gekocht door eenen Ring, zooals die lieden in Columbia worden genoemd; aan 't hoofd daarvan staat de Gouverneur van den Staat, en Parker de Thesaurier van den Staat, en anderen van die partij.

Het fonds van dien spoorweg werd tegen zeer lagen prijs opgekocht, de aandeelhouders langs den weg verkochten de aandeelen tegen een zeer lagen koers, en nu behoort de lijn aan den Ring, en in de vorige zitting van de Kamer werd er eene wet ingediend strekkende om den Staat de obligaties te doen guaranderen tot een bedrag van 2.000.000 dollars.

Vraag. Nadat die personen eigenaars waren geworden?

Antw. Ja, mijnheer; verleden jaar werd die wet

ingediend, maar zij werd in den Senaat afgestemd. Men dacht dat zij in de Kamer ten gevolge van omkooping was aangenomen.

Vraag. Wat was de algemeene indruk aangaande het omkoopen van de leden der Wetgeving tot allerlei soort van knoeierijen; hebt gij hen zelven ooit zich daarover hooren uitlaten?

Antw. Een kleurling uit mijn County, die lid is, heeft mij eens gezegd, toen ik hem sprak in de Kamer, dat hij telkens aanbiedingen hoorde doen aan de leden, opdat zij in de eene of andere zaak zouden vóórstemmen; dat die hem ook wel gedaan waren. Terwijl ik eens voor de balie stond, kwam hij naar mij toe, en vroeg mij wat ik dacht over zekere wet, die aanhangig was. De wet heette, geloof ik, de sterling loan bill (wet op eene in Engelsch geld gecontracteerde leening). Hij zeide, dat die wet in behandeling was, en dat hij niet recht wist hoe hij stemmen zou; dat hij den vorigen avond er tegen had gestemd, omdat hij gezien had, dat eenige mannen aan de leden aanbiedingen hadden gedaan, om hen er vóór te doen stemmen, en dat hij daarom dacht, dat er kwaad achter stak; dat er voortdurend aanbiedingen werden gedaan aan de leden voor verschillende zaken. Ik heb dat algemeen hooren zeggen; maar hij is het eenige lid van de Vergadering, die het mij ooit gezegd heeft.

Vraag. Over het algemeen hadden de leden den naam van zich te laten omkoopen, niet waar?

Antw. Ja, mijnheer.

De heer Aldrich, van Barnwell, zeide:

Vraag. Zijn u gevallen bekend, waarbij ambtenaren in uw county zich hebben schuldig gemaakt aan oneerlijkheid?

Antw. Wel, mijnheer, hunne administratie in het county is zeer slecht, ellendig! Hunne ontvangst was 40.000 à 50.000 dollars, maar de wegen worden niet onderhouden, bruggen niet gebouwd, de openbare gebouwen zijn voor hunne bestemming niet geschikt, en wat betaald moest worden is niet betaald.

Vraag. Is het de algemeene opinie in uw county dat de belastingen reeds betaald zijn?

Antw. Ja, mijnheer; alle belastingen zijn betaald, maar het geld is verspild.

Vraag. Kan dat ook gezegd worden van ambtenaren van den Staat?

Antw. Ja, mijnheer, algemeen wordt dat gezegd, en ik weet van eenige gevallen, die toonen dat er iets van aan is.

Vraag. Is dat de opinie van de blanken algemeen met betrekking tot het Staatsgouvernement?

Antw. Ja, mijnheer.

Vraag. Is dat de algemeene opinie?

Antw. Ja, mijnheer, dat geloof ik wel, voor zoover ik den Staat bereisd heb. Ik heb tweemaal eene verkiezingsreis gedaan, en ik heb het algemeen hooren zeggen.

De heer J. E. Stevenson merkt aan:

Over 't algemeen gelooft men, dat de Wetg. Verg. buitensporige dingen gedaan heeft, en onnoodige, en in sommige gevallen oneerlijke, subsidiën verleend heeft, waarvan sómmige zelfs door den Gouverneur geweigerd zijn, en afgestemd, en die toch zijn uitbetaald. En waar buitengewone uitgaven werkelijk noodig waren voor de veiligheid van den Staat, b. v. om wapenen en amunitie te bekostigen, ten einde de rust te kunnen handhaven, daar zijn ongehoorde winsten aan zekere personen bezorgd. Zelfs de onlangs gedane enquête van de vereenigde commissie uit de vergadering heeft beschuldigingen ten gevolge gehad, gestaafd door bewijzen, dat leden der commissie, en personen daarmede in betrekking, meer er op uit waren hun eigen persoonlijk voordeel te zoeken dan hunnen plicht te betrachten. Er zijn bewijzen geleverd voor de beschuldiging dat er omkoopingen hebben plaats gehad in de Kamer, ten einde aan zekere corporatie voordeelen te bezorgen."

Het volgende is genomen uit de handelingen van de conventie van belastingschuldigen gehouden in 1871.

De leden van die conventie spreken aldus over de omkoopingen van de gouvernementsbeambten.

»Inderdaad de leden van den Senaat en van de Kamer der vertegenwoordiging, alsmede de beambten ontzien zich niet elkander openlijk van bedrog en omkooping te beschuldigen; er is een volkomen vastgesteld tarief, volgens hetwelk legislative handelingen van dien aard geregeld betaald worden.

Er werd in de vorige zitting veel tijd besteed aan wederkeerige beschuldigingen van die soort, en een van de Senatoren zeide dat hij niet bang was voor onderzoekingen omtrent bedrog en omkoopingen, want dat zijne beschuldigers even schuldig zouden bevonden worden als hij; men waagde zich dan ook niet aan hem.

De Gouverneur van den Staat zegt in zijn veto over eene rekening van onkosten voor de Kamer gedurende de vorige zitting, »Ik beschouw de som, die toegestaan is gedurende die zitting, en het bedrag van deze rekening, samen 400.000 dollars, in één woord als enorm. Het gaat iemands verstand te boven hoe de Algemeene Vergadering op eene wettige manier slechts de helft zelfs er van kon uitgeven." En de zaak bleek eene fraude te zijn, zooals de Gouverneur ook schijnt te willen zeggen. Den vorigen winter werd er eene commissie uit beide Kamers benoemd om de fraudes en afzetterijen te onderzoeken ten opzichte van hetgeen in de Kamer plaats had over den Blue-Ridge-spoorweg in de vorige zitting. De Gouverneur, de hoofdgetuige, verscheen voor de commissie, en beschuldigde de vorige Kamer van allerlei oneerlijke handelingen. Ten aanzien van de ondersteuning toegestaan aan den weg zegt de Gouverneur:

»Toen het voorstel werd ingediend, ging een van de leden der Kamer naar de belanghebbenden, en zeide: »als gij mij geen 500 dollars geeft, wordt het voorstel niet aangenomen." En toen er aan de

ambtenaren van den fiscus aanschrijving gedaan was, om het endossement op de obligaties te verhinderen, stelden de heeren, die deze aanschrijving hadden bewerkt, aan de belanghebbenden voor ze te zullen doen intrekken, indien hun 25.000 dollars betaald werd. Na vele duidelijke en verstaanbare beschuldigingen van fraudes en omkooping gedaan te hebben, zegt de Gouverneur met eenen uitval van eerlijke verontwaardiging over dat bedorven liehaam :

Ik weet er van; honderd verschillende personen hebben het mij gezegd, dat er geld betaald was, om een besluit er door te krijgen in de vorige zitting .... later vernam ik dat zij ieder voor zich van den President van den spoorweg 500 dollars eischten; openlijk zeiden zij later zelven : dat zij er niet genoeg bij geprofiteerd hadden, toen het voorstel werd aangenomen.

XXVI.

Het finantieel agentschap te New-York.

Een van de dingen waardoor Zuid-Carolina het meest geleden heeft, en nog lijdt, is de aard van zijne finantieele relaties te New-York. Zijn agent is een man zonder reputatie; men heeft hem groote sommen in Staatsobligaties toevertrouwd, en iedereen klaagt dat men van hem geene voldoende afrekening kan krijgen omtrent zijne operaties in de Staatsfondsen. Nog veel meer wordt hem ten laste gelegd, en wat men van hem vermoedt is ook niet veel goeds, zooals hieronder blijken zal.

Bovendien wordt er gezegd dat hij vooral de oorzaak is, dat het plan in de vorige zitting niet doorgegaan is, om namelijk de obligaties door de houders te doen registreren, ten einde alzoo het werkelijk bedrag van Staatsfondsen dat aan de markt is, te kunnen nagaan. De Rechter Carpenter gaf op eenige vragen daarop betrekking hebbende het volgende antwoord:

Vraag. Ik verzoek u aan deze commissie mee

te deelen hoeveel geld er bij Kimpton, den finantieelen agent van den Staat, gedeponeerd is; tot welk doeleinde; hoe daarover gedisponeerd werd; op wiens orders; welk contract met hem gesloten is; en wie hij is?

Antw. Nadat de Gouverneur Scott gekozen was, kwam de Republikeinsche partij tot de conclusie, dat men eenen finantieelen agent te New-York moest hebben, en daarop is deze man, H. H. Kimpton, die bij niemand te New-York noch elders bekend is, daartoe benoemd. Hij is een jong mensch zonder reputatie hoor ik. Een bedrag van 2700.000 dollars aan Staatsobligaties werd in zijne handen gesteld. Hij stelde geenerlei borgtocht, en er is nooit eenig contract met hem gesloten. Telkens als de autoriteiten van den Staat geld noodig hadden, gaven zij op hem af, en hij schoot het geld.

Vraag. Door verkoop of door hypotheek op de obligaties?

Antw. Ik geloof door hypotheek te nemen. Wij betaalden ongeveer $15^1/_2$ percent intrest voor het geld, volgens zijne opgave, en daar kwam zijne provisie nog bij. Het schijnt dat er nooit eenige bepaling met hem gemaakt is. Ik heb zijne rekening ingezien; zij bestond uit anderhalven regel aan den Controleur-Generaal, eenvoudig zeggende: »Hierbij mijne Verklaring" en dan geeft hij eenvoudig het bedrag op aan obligaties dat hij ontvangen heeft, en het bedrag dat op hem getrokken is in

geld. Van intrest, provisie of iets dergelijks zegt hij niets.

De meerderheid van de vereenigde commissie uit het Congres drukt zich, sprekende van het onderzoek in de Kamer, aldus uit:

»De commissie vestigde vervolgens hare aandacht op het finantieel agentschap te New-York, door hetwelk een groot deel van de zaken van den Staat gedaan worden, en zij toont aan dat aldaar, evenals in de boeken der ambtenaren in Zuid-Carolina, de waarheid verborgen werd, telkens als het strookte met de plannen van die ambtenaren." Op bladz. 245 zegt de commissie:

»De commissie gevoelt zich verplicht te zeggen dat de finantieele agent te New-York tegenover haar de onnauwkeurigheid van zijne rekening erkend heeft, en gezegd dat hem te verstaan gegeven was door het ministerie van finantiën, dat hij geene werkelijke maar gefingeerde posten boeken moest; zoo schrikkelijk hoog waren de uitgaven voor de zaken van 't agentschap bij negotiaties van leeningen etc., dat het ministerie het beter oordeelde het ware bedrag van die uitgaven maar te verzwijgen."

»Behalve deze mededeelingen van den agent geeft de wijze, waarop zijne boeken zijn bijgehouden, allezins reden om te twijfelen aan de nauwkeurigheid daarvan."

»De commissie verklaart onverholen en met nadruk: dat geen man van zaken met eerlijke bedoelingen,

die zijne boeken tot de trouwe tolken zijner operaties maakt, ooit zulk eene onvolledige en onnauwkeurige rekening zou kunnen houden als de finantieele agent van Zuid-Carolina."

»Wat moet echter onze verwondering en verontwaardiging zijn, als wij hooren bij 't nazien der rekening: dat »zij niet nauwkeurig is," dat, »zelfs als de rekening specifiek is, zulks geen bewijs is van nauwkeurigheid?" En hoe moeten wij ons vernederd gevoelen, als wij hooren: dat het ministerie van finantiën heeft te verstaan gegeven dat de wezenlijke stand van zaken moet verborgen blijven!!" — dat, dewijl het crediet van den Staat zoo gezonken, en de kas van 't agentschap zoo arm is, de percenten zoo hoog, en de onkosten voor buitenlandsche leeningen zoo enorm zijn — het, met het oog op dat sluiten van leeningen ten behoeve van den Staat, onverstandig zou zijn eerlijk te werk te gaan; onnoozel de waarheid te zeggen, en onfinantieel om de boeken duidelijk de waarheid te laten spreken!"

Dezelfde commissie zegt verder:

»De rekeningen, boeken en bewijsstukken van den finantieelen agent over het dienstjaar 1871 zijn niet nagezien geworden, zooals reeds gezegd is, er was geen tijd om het Rapport, dat wij thans indienen, in dat opzicht volledig te maken; aan de commissie werd de inzage niet toegestaan. Aangezien deze verklaring zou kunnen worden ontkend door den

agent, is het voldoende te zeggen dat, hoewel geene rechtstreeksche weigering tot inzage der boeken enz. gedaan werd, zijn herhaald en opzettelijk uitstellen — zijne eigene afwezigheid van het kantoor, en het valschelijk voorwenden van ongesteldheid, en de stipte gehoorzaamheid van den vertrouwden klerk aan zijnen patroon, blijkende uit zijne herhaalde verklaring: »ik kan u de boeken, rekeningen, brieven etc. niet laten zien, tenzij de heer Kimpton mij daartoe last geve" — al deze gedurige voorwendsels en uitvluchten stonden inderdaad gelijk met eene formeele weigering, om eenig onderzoek toe te laten."

»Ofschoon thans gezegd wordt dat zijne boeken en papieren open liggen voor de inspectie van diegenen die twijfelen, of die lust hebben »de laatste opgaven omtrent het beheer en den stand der finantiën van den Staat te verifieren," toch aarzelt de commissie niet, ingevolge van 't geen zij heeft opgemerkt, te verklaren dat zulk eene kennisgeving gelijk staat met de uitnoodiging van de Spin aan de Vlieg: wie die invitatie aanneemt, zal vinden dat hij bij den neus genomen wordt met beloften die nooit zullen vervuld worden door iemand die in allerlei streken t'huis is, om niet nog wat ergers te zeggen."

»De Commissie wenscht de Algemeene Vergadering de noodzakelijkheid te doen gevoelen, dat aan haar van wege de Wetgevende Macht uitdrukkelijken last gegeven worde, om onmiddelijk een alleszins volledig en nauwkeurig onderzoek in te stellen over de boeken

en papieren van den finantieelen agent over het dienstjaar eindigende October 1871, opdat zij in staat moge gesteld worden haar supplement-rapport, waarmede zij reeds ver gevorderd is, te kunnen voltooien, en den last te volbrengen die haar is opgedragen, namelijk: een volledig en nauwkeurig onderzoek in te stellen omtrent alle rekeningen van den Staatsthesaurier, den Controleur-Generaal en den finantieelen agent, sedert zij hunne respective betrekkingen aanvaard hebben.''

In de Conventie van belastingschuldigen in 1871, toen de Staatsobligaties nog niet gedaald waren tot onder de 70 à 80 cents voor den dollar, rapporteerde eene commissie uit dat lichaam over de rekening van den heer Kimpton als volgt:

»De benoeming van eenen finantieelen agent te New-York maakt op de commissie geenen gunstigen indruk. Afschriften van rekeningen door hem overgelegd over de dienstjaren 1869 en 1870 zijn bij dit rapport gevoegd als bijlagen gemerkt B en C.

De groote sommen altijd in handen van den agent, hetzij in geld, hetzij in obligaties, zijn aan groot risico blootgesteld; en de moeilijkheid om de boeken van 't agentschap en van de schatkist behoorlijk met elkander te doen overeenstemmen is groot.

Men zal zien bij voorb. uit rekening »B'' dat aan 't eind van het jaar het totaal van de sommen aan den Thesaurier geschoten door den heer Kimpton 1.007.924.54 dollars bedroeg, terwijl in de boeken

van den Thesaurier de heer Kimpton slechts gecrediteerd werd voor 623.000 dollars, een verschil van 384.924,54 dollars. Op dezelfde wijze levert rekening C een verschil op van 294.726,92 dollars.

Het is waar deze rekeningen werden onlangs met elkander in overeenstemming gebracht en met de rekeningen van den agent. Aan beide is toegevoegd een bedrag van intrest, waardoor dat verschil ontstaan was. Onder die posten komen verder voor:

Rekening B dienstjaar 1869, voor onkosten en intresten, als aan de commissie is uiteengezet, 64.996,71 dollars, rekening C voor idem 94.977,42 dollars; samen 159.974,13 dollars. Deze sommen schijnen naar eigen berekening in 't credit gebracht te zijn. De commissie meende van den heer Parker, den Thesaurier, te verstaan: dat hij geene opgave of rekening van die beide sommen van den agent ontvangen had. Deze sommen vermeerderen aanmerkelijk de Staatsschuld, en daar blijft het niet bij. De commissie vernam van den heer Kimpton: dat zijne provisie als agent in bovengenoemde sommen niet begrepen was.

De vierendeeljaarssaldo's ten gunste van den heer Kimpton bedroegen, van 1 October 1869 tot Januari 1871, samen 2.697.943,68 dollars: dat is in vijven verdeeld voor ieder kwartaal 539.588,61 dollars aan voorschotten; deze werden gedaan voor zeven en eene halve maand. De intrest en andere onkosten, zooals uit een ander gedeelte van het rapport blijkt, be-

droegen over twaalf maanden 94.977,42 dollars of 7.914,78 dollars per maand. Over zeven en een halve maand is dat 59.360.85 dollars d. i. tegen 17 per cent 's jaars. En hier moet nu nog bijgevoegd worden de provisie van den agent. De heer Kimpton meende dat het door hem geschoten bedrag per kwartaal doorgaans grooter was. Maar zelfs indien dit 700.000 dollars beliep in plaats van 539.588,61, dan zou dat nog eene intrest zijn van 13; percent 's jaars.

Het verlies dat op die wijze door den Staat geleden wordt, is duidelijk, en dat wordt blijkbaar nog vergroot door het feit: dàt al die risico, onkosten en moeite voortvloeiden uit den verkoop van slechts 1000000 dollars aan obligaties, en deze tegen den koers van 70 percent. Inmiddels was de wet goedgekeurd om de rente in goud te betalen, en dat had de schade nog aanmerkelijk grooter gemaakt.''

Uit het laatste jaarlijksche rapport van den Controleur-Generaal (1873) blijkt: dat door den heer Kimpton inmiddels eene opgave gedaan is, die in twee opzichten merkwaardig is; te weten: dat hij een bedrag van 4.214.500 dollars obligaties verkocht heeft voor 1.238.344 dollars, en dat er op eene balans van 1.267.000 dollars in één enkel jaar 382.236 dollars aan intresten en onkosten voorkomen.

XXVII.

Over eenige oorzaken van gewelddadigheden en wanorde.

Het volgende getuigenis van den Rechter Carpenter is zoo leerzaam in verscheidene opzichten, ten aanzien van aangelegenheden die de aandacht getrokken hebben, en andere die nog niet aan de beurt gekomen zijn, dat wij het hier opnemen.

Vraag. Wat was 't gevolg van dat pardongeven aan misdadigers bij de reeds bestaande wetteloosheid, en van dat eigenmachtig in handen nemen van de wet?

Antw. Ik geloof dat dat, en de manier waarop de verkiezingen werden geleid, de kieswet, en de andere zaken, die ik heb meegedeeld, — ik geloof dat dat de eenige oorzaken zijn van dat in handen nemen van de wet. Er was veel opgewondenheid, veel gebrek aan vertrouwen en veel verontwaardiging, omdat, behalve hetgeen ik gezegd heb, in alle afdeelingen van bestuur mannen benoemd waren, die over 't algemeen niet alleen bedorven, maar te eenenmale onbevoegd waren. Bij voorbeeld: er werden

tot schoolopzieners benoemd mannen, die niet lezen of schrijven konden, en wel op een jaarlijksch traktement van duizend dollars; in ieder county een. Overal werden de traktementen verhoogd. Het getal ambtenaren werd overal vermeerderd, en de eenige bezigheid van die ambtenaren scheen te zijn te kapen waar zij konden. Het geheele gouvernement in al zijne vertakkingen scheen geen ander doel te hebben dan eigenbelang en grootheid ten koste van de bevolking, en ik moet zeggen dat ik mede geloof dat er voor personen noch eigendommen eenige bescherming in den Staat bestond.

Vraag. En dat zelfs misdadigers wier schuld bewezen was niet werden gestraft?

Antw. In de eerste plaats, daar de Jury's gedeeltelijk uit kleurlingen bestonden, was het moeilijk iemand in staat van beschuldiging te stellen. Als dat geschieden zou, gaf het ras, waartoe het individu behoorde, aanleiding tot moeilijkheden. Omtrent blanken bestond die zwarigheid, geloof ik, niet zoo bijzonder, maar kleurlingen hadden natuurlijk eene groote voorliefde voor hun eigen ras, en hunne begrippen van recht en onrecht waren niet zeer helder. Was eenmaal een individu in staat van beschuldiging gesteld, dan was het hoogst moeilijk eene schuldigverklaring te doen plaats hebben; en als die werkelijk plaats had, dan was de veroordeelde toch zeker dat hij gratie zou krijgen.

Ik heb meer dan een geval gezien dat de beschul-

digde werd vrijgesproken door den Grooten jury en de beschuldiger in staat van beschuldiging gesteld wegens valsche beschuldiging of zoo iets.

In het kerspel van Christ-Church hadden vier gevallen plaats; mijn opvolger, een volbloed Scott-man, zeide dat het een schandaal was. Eenige kleurlingen hadden vee gestolen, en de eigenaar verkreeg dat zij in hechtenis genomen werden en voor den Rechter gebracht; de bewijzen waren zeer duidelijk. De jury bestond bijna geheel uit kleurlingen; deze werden opgeroepen door den Sheriff van mijn county, den heer Mackey, een zeer partijdig man. De jury sprak de dieven vrij, en stelde de beide jonge planters in staat van beschuldiging wegens veroorzaken van onverdiende inhechtenisneming.

Het geval kwam voor te Charleston in de zitting van Juni voor mijnen opvolger. Ik weet dat dit niet het eenige was. Het is verscheidene malen gebeurd. In dit geval werd de jury in 't ongelijk gesteld.

Vraag. Zouden zulke gevallen iemand niet afschrikken om bescherming te zoeken bij de wet?

Antw. Zonder twijfel.

Vraag. Gij zeidet dat die dingen ook elders gebeurden?

Antw. Zij gebeurden meermalen in mijne streek, en ik heb vernomen dat zij ook in andere streken gebeurden. Ik wil daarmede de geheime organisatiën niet rechtvaardigen. Ik geloof ook niet dat zij iets goeds uitrichtten, maar ik wil slechts

zeggen dat zij, naar mijne opinie, hunnen oorsprong hadden in de bestaande toestanden, en geenszins in vijandschap tegen het Federale gouvernement. Daarmede hadden zij evenmin te maken als met het gouvernement van China. Hetzij hunne redenen gegrond waren of niet, zij handelden uit het denkbeeld: dat het gouvernement hen niet beschermde, integendeel dat het de blanken in den Staat vijandig was; dat het hunne vijanden in bescherming nam; dat het diegenen, die misdaden tegen hen pleegden, eerder beloonde dan strafte. Dat was naar mijn gevoelen de oorzaak van het vormen van die Organisatie in Zuid-Carolina. Zooals ik gezegd heb, ik keur ze niet goed, want ik geloof dat zij tot niets diende.

Vraag. Op welke wijze kregen en behielden de kleurlingen zulk een overwicht?

Antw. Oorspronkelijk door dat de blanken van Zuid-Carolina weigerden eenig deel te nemen aan de verkiezingen in de organisatie van den Staat. Zekere lieden gingen toen naar de kleurlingen en zeiden: »Wij zijn uwe vrienden, wij zullen er ons mee bemoeien, wij zullen zorgen dat uwe kinderen wat kunnen leeren, en wij zullen alles beter voor u maken en dergelijken." Zij wonnen hun vertrouwen en hunnen steun. De blanken bemoeiden zich niet met hen; daardoor werden de kleurlingen hun vijandig, en meenden dat hunne belangen strijdig waren met die der blanken. De blanken waren in 't bezit van de landerijen en van het weinige geld dat er was. De

kleurlingen werden door die lieden op het idee gebracht: dat de landerijen eigenlijk aan hen toekwamen en niet aan hunne vroegere meesters; dat de woonhuizen en katoenpakhuizen en al het andere aan hen behoorden. Verleden zomer heb ik dat meermalen hooren verkondigen in 't openbaar bij kiezersvergaderingen, en niet alleen door kleurlingen maar ook door blanken. Het Senaatslid Beverly Nash, een zwarte te Columbia, een zeer schrander, sluw en geslepen man, zeide in 't openbaar ten gehoore van zes of acht duizend kiezers: »De hervormers klagen dat de belastingen te hoog zijn. Ik zeg u zij zijn niet hoog genoeg. Zij moeten zoo veel betalen, dat zij die landerijen terugbrengen waar ze behooren, namelijk: in de handen van de zwarten, die voor hen werkten. Gij hebt voor hen gewerkt, voor hen gezwoegd, zij hebben u verkocht, om hunne schulden te betalen: aan u hooren thans hunne landerijen toe." Dat was de grondtoon bij alle kiezersvergaderingen van de zee tot aan de bergen. Sommigen uit het volk zeiden er niet veel op, maar de woordvoerders deden geweldig hun best, om het eene ras tegen het andere op te zetten. Wij trachtten nog zooveel mogelijk de harmonie in zaken van politiek en wetgeving te herstellen.

Vraag. Was het bij de verkiezingen de bedoeling van u en uwe vrienden de rassen tot eensgezindheid te brengen?

Antw. Ja mijnheer.

Vraag. Tot uwe veiligheid?

Antw. Tot veiligheid voor den Staat en voor het gansche volk, zou ik denken. Als na de verkiezingen nog altijd zulke opruiende taal gevoerd ware door de kleurlingen, en deze hadden er naar gehandeld, dan ware natuurlijk een bloedige strijd onvermijdelijk geweest. In de laatste twee of drie jaar zijn er in Zuid-Carolina zeer veel katoenpakhuizen en woonhuizen in brand gestoken.

Vraag. Op aanstoken van anderen?

Antw. Dat weet ik niet; dat kan ik dus niet zeggen.

Vraag. Waarom geschiedden die brandstichtingen?

Antw. Ik geloof dat zij meer voortkwamen uit persoonlijken haat tegenover de eigenaars, dan wel uit politieke bedoelingen. Een vooraf berekend plan geloof ik niet dat er bij gezocht moet worden. Het spreekt van zelf dat een onbeschaafd en woest man, gelijk de onbeschaafde kleurling van Zuid-Carolina, die onderhevig is aan sterke indrukken en zeer hartstochtelijk is, als hij denkt slecht behandeld te zijn, of iets dergelijks, er licht toe komen kan eene vreeselijke wraak te nemen. Terwijl ze overigens zachtaardig zijn, zijn zij in hunne misdaden barbaarscher dan ik ooit menschen gezien heb. In verscheidene gevallen van moord, die bij mijne zittingen voorgekomen zijn, was de dood teweeggebracht door een twintigtal wonden van geweerkogels. In één geval zelfs was niet alleen het hoofd afgesneden, maar het lijk had vier of vijf mes-

steken in de rechter borst; het hart was verscheidene malen letterlijk door en door geboord, en daarna waren de ingewanden uitgescheurd.

Het zijn van nature zeer vreedzame menschen, en als men hen met vrede laat, zullen zij zich niet vergrijpen; maar wanneer hunne hartstochten hen meester worden, en zij begaan eene misdaad, dan doen zij het wraakgierig.

Vraag. Hunne onkunde, hunne bijzondere geaardheid, en hunne vatbaarheid om misleid te worden, zijn immers wel bekend bij de blanken van Zuid-Carolina?

Antw. Ja, mijnheer. Toch zijn van weerszijden velen goed gezind jegens elkander. De kleurlingen, die zich niet met de politiek inlaten, noch ten opzichte van het Staatsbestuur, noch met betrekking tot hunne woonplaats, en die toch verstand hebben, zijn meestal zeer welwillend jegens de blanken, helpen hen waarin zij kunnen, en leenen hun zelfs wel geld, als zij het noodig hebben. Velen van hen staan te goeder faam bekend, en zijn ook een zeer goed slag van menschen.

Vraag. Waar ik toe komen wilde is dit: met het oog op die eigenaardigheden van den neger, zijne onkunde en vatbaarheid om misleid te worden, en de algemeen in den Staat heerschende opinie omtrent de wijze, waarop zij er toe gebracht zijn, om den blanken niet genegen te zijn, zou de commissie gaarne van u vernemen welk effect het had

op het volk, en hun gevoel van veiligheid, toen de Gouverneur de kleurlingen onder de wapens bracht als Staatsmilitie, en weigerde de blanken op dezelfde wijze te wapenen?

Antw. Wel mijnheer, het volk gevoelde dat het geenszins veilig was; het begreep dat het elk oogenblik overvallen kon worden. Ik voor mij geloof niet dat die militie georganiseerd is, om een aanval te doen op de blanken. Zij werd georganiseerd om bij de verkiezingen aan de kleurlingen ontzag in te boezemen. Ik geloof niet dat zij ooit bestemd waren te vechten tegen de blanken, maar het spreekt van zelf dat de blanken bang begonnen te worden, toen zij elken avond, in ieder dorp van twee of drie duizend zielen, compagniën van kleurlingen zagen exerceeren, en dat zij zichzelven daarbij geheel weerloos voelden. In den tijd van de verkiezingen werd er overal veel whisky gedronken, want de kleurling geeft daarin zijnen blanken broeder niets toe, en ten gevolge daarvan hadden er eenige ongelukken en misdaden plaats, maar betrekkelijk uiterst weinig. Zij schenen zich te vergenoegen met het uitvoeren van de ideeën hunner partij. Op den dag der verkiezing hielden zij parade, en dreven dan de kleurlingen weg waar deze hun in den weg liepen, vooral in de dichtst bevolkte negerdistrikten; de blanken lieten zij ongemoeid. Ik geloof dat dit het oorspronkelijke doel was met die militie, want de Gouverneur Scott heeft zelf te lang in 't leger gediend, om te veronderstel-

len dat zij in eenen strijd tegen de blanken van Zuid-Carolina veel zou beteekend hebben. Ik geloof dat hij zich duidelijk daaromtrent verklaard heeft.

Vraag. Bevatte de militie-wet iets dat de organisatie van de blanken, als militie, en hunne wapening als zoodanig, verhinderde?

Antw. Neen, mijnheer; volgens die wet moest de Gouverneur zijne toestemming geven tot het organiseren van eene compagnie; ieder die verkoos kon die toestemming vragen. Stond hij het toe, welnu, dan werd er eene compagnie georganiseerd; het werd als een ernstig vergrijp beschouwd, als er eene compagnie georganiseerd was, vóór dat de toestemming was gevraagd. Wanneer de blanken eene compagnie hadden georganiseerd, en daarop de toestemming van den Gouverneur vroegen, dan weigerde hij die altijd, tot voor korten tijd. Eene compagnie van blanken uit Columbia, geloof ik, deed zulks onlangs en nog eene andere; het werd beschouwd als zeer strafbaar eene compagnie te organiseren zonder de toestemming van den Gouverneur. Alle andere militie-organisaties waren verboden, behalve die welke hij goedkeurde, en hij keurde geene andere goed dan van kleurlingen.

Vraag. Waren zij meest samengesteld uit zijne politieke vrienden?

Antw. Geheel en al, mijnheer.

XXVIII.

Over de leverantie van wapens en amunitie voor de verdediging van den Staat. — Hoe de Gouverneur kwijtschelding van straf geeft.

De Gouverneur Scott wenschte in 1870 herkozen te worden, en zocht dus door allerlei middelen zijne herkiezing te verzekeren.

De hieronder volgende extracten handelen daarover:

Het Rapport van de commissie van onderzoek van wege den Staat, samengesteld uit mannen van zijne eigene partij, komt daarop neer: dat hij 374000 dollars uit de schatkist besteedde om zich te doen herkiezen. Zijn Republikeinsche antagonist, de heer R. B. Carpenter, zegt dat hij met dat zelfde doel de gevangenissen opende; tot alle ambten lage sujetten benoemde, en zich in alle opzichten eenen meester toonde in de Staatkunde van Zuid-Carolina.

De commissie bestaande uit Republikeinen, sprekende over de kosten en het beheer van Scott's militie zegt:

»Dat deel van het werk der tegenwoordige admi-

nistratie, zoo algemeen en streng afgekeurd, zoo binnen- als buitenlands, zoo gereedelijk aanleiding gevende tot vermoedens en oppositie van wege een groot deel onzer Staatsburgers, zoowel als tot misnoegen bij anderen, ingesteld tot handhaving des vredes en tot bescherming van het leven en de eigendommen der ingezetenen, is niet alleen niet daartoe gebezigd, maar onverstandig aangewend, en heeft veel geld gekost. De onkosten voor aanwerving en organisatie van de militie, die nu reeds weder geheel gedesorganiseerd is, de wapening van lieden, die nu reeds weer in werkelijkheid ongewapend zijn, de aankoop van die wapenen, van duizend Winchester buksen, die nu in een en dertig counties verstrooid zijn, hebben niet minder dan 171009.93 dollars bedragen."

»De commissie ziet zich verder in de noodzakelijkheid, hoe onaangenaam en vernederend zulks ook moge zijn voor de daarin betrokken personen, te verklaren: dat haar uit de bewijsstukken gebleken is, dat het uitgegeven geld niet geheel tot dat doel besteed is."

Bij dat aanwerven en organiseren der militie, zoowel als bij de gewapende macht, gebezigd door den Gouverneur, was er ruimschoots gelegenheid voor eerzuchtige partijgangers en aspiranten tot herkiezing, om eene macht van persoonlijke vrienden en aanhangers te wapenen, en uit te rusten, en hun, wanneer zij dienst deden, dezelfde bezoldiging toe te

leggen als de officieren en manschappen van de Unie genieten, en dat niet uit hun eigen beurs, maar uit zoodanige gelden in de schatkist, als niet reeds eene andere bestemming hebben; terwijl die gelden weder aan den Staat moeten worden opgebracht door eene speciale belasting, te heffen in ieder county, werwaarts de Gouverneur genoodzaakt was gewapende macht te zenden." Om daarin te voorzien, was er eene wet goedgekeurd, den 22 Sept. 1868, die den Gouverneur volmacht gaf om in geval van oproer of opstand te handelen. Over die noodzakelijkheid om gewapende macht te zenden mocht hij zelf oordeelen, en het was natuurlijk in zijn belang officieren en manschappen in dienst te stellen, en hunne mandaten op de schatkist te teekenen.

Een geënroleerde, georganiseerde, en gewapende macht van persoonlijke gunstelingen en aanhangers werd in dienst en te zijner dispositie gesteld op het juiste oogenblik. Zij kreeg orders om als compagniën, bataillons, regimenten en brigades den geheelen Staat door te vormen wat genoemd werd de »Nationale garde," alias Scotts militie. Hiertegen is niets in te brengen; dat is van den beginne afaan gebleken.

De verkiezing in 1870 had plaats onder dien invloed, en terwijl sommige gelden, tot dat einde toegestaan, ook werkelijk voor dat doel gebezigd zijn, toch werd het grootste gedeelte van het geld gebruikt om de herkiezing van Robert K. Scott

als Gouverneur van Zuid-Carolina te bevorderen, en niet ten behoeve van de Republikeinsche partij. Dat de Adjudant-generaal van het onwettige van deze gewijzigde bestemming der gelden niets zou geweten hebben kan niet mogelijk zijn; want aangezien hij lid is van de Kamer, President zelfs, moet hij alle acten mede onderteekenen, en moet dus wel weten wat er in staat; en in zijne betrekking van verkozen Adjudant-generaal, hoofdofficier van den staf, wiens uitdrukkelijke plicht het is den Opperbevelhebber bij de militaire organisatie ten dienste te staan, en diens bevelen over te brengen, kan hij zeker niet meenen dat men hem onkundig zou gelooven omtrent het gebruik van de fondsen in kwestie.

En dit is niet alles. Een nog schandelijker diefstal, uit persoonlijke eerzucht en winzucht, is aan de schatkist gepleegd, en zal in dat gedeelte van ons Rapport behandeld worden, waar sprake is van het onderzoek in de boeken en papieren van den finantieelen agent. De enorme som van 202.602.66 (twee honderd en twee duizend zes honderd en twee dollars en zes en zestig cents) nergens te vinden in de boeken der schatkist, waarvan ook in 't openbaar nooit iets bekend moest worden, is betaald boven en behalve de toegestane som tot het veranderen van wapenen, zoodat die som thans bedraagt 374.696,69 dollars.

De heer R. B. Carpenter zeide omtrent zijne politieke positie het volgende:

»Het was zeer wel bekend bij de conventie, die mij op de nominatie zette, dat ik voor den Generaal Grant gestemd had, en eveneens voor de tweede verkiezing van Lincoln. Het was ook wel bekend dat ik door den opperrechter Chase was benoemd tot Registrator van faillissementen, en eveneens wel bekend dat ik door de eerste Wetg. Verg. van Zuid-Carolina verkozen was tot rechter; zij benoemden mij, omdat zij mij kenden als Republikein."

Hij zeide vervolgens in antwoord op vragen van de commissie uit het congres het volgende:

»Eene andere oorzaak van ontevredenheid was de veelvuldige kwijtscheldingen van straf aan misdadigers verleend door den Gouverneur. Menschen die als door en door slecht bekend stonden, en schuldig waren bevonden aan de ergerlijkste misdaden, werden op vrije voeten gesteld, zonder dat iemand zelfs hunne voorspraak was geweest voor zoover bekend. Zij werden in vrijheid gesteld, om op nieuw te stelen in de maatschappij. Eene andere reden van ontevredenheid was de benoeming van zekere lieden tot ambten onder het uitvoerend bewind. De constitutie van Zuid-Carolina geeft aan dat bewind veel macht daaromtrent, of ten minste de Wetg. Verg. neemt dat zoo aan, hetzij de constitutie ze geeft of niet.

Alle auditeurs, thesauriers, vrederechters, en de meeste lokale ambtenaren van het county worden door den Gouverneur benoemd. In den regel zijn die lieden geheel incompetent, en in den regel zijn

zij door en door slecht. Nog eene reden van ontevredenheid was de organisatie en de wapening van de militie van den Staat en de toezending van amunitie aan die korpsen. Die militie bestond enkel uit kleurlingen. Talrijke verzoeken van blanke compagniën werden gedaan, om ook te worden ingelijfd in de militie van den Staat, maar deze werden alle geweigerd. Meer dan twintigduizend man kleurlingen, in verschillende deelen van den Staat, werden gewapend met Winchester-, Springfield- en andere buksen en toen de verkiezingen naderden, werden zij allen van patronen voorzien, alsof er gevochten moest worden. Zij waren soms zeer lastig, en deden veel kwaad.

Het was zeer stuitend voor de blanken dat al die kleurlingen gewapend waren, en somtijds aan 't plunderen gingen; daarover ontstond veel ontevredenheid. Eene andere oorzaak van ontevredenheid was de kieswet, en de wijze waarop zij ten uitvoer werd gelegd. Ik herinner mij het getal artikels niet van die wet; het zijn er zeer vele, maar geenerlei straf wordt er in genoemd tegen schending van eenig artikel. De wet stelt de geheele verkiezing in handen van de drie commissieleden van het county; deze worden alleen door den Gouverneur benoemd; hunne benoeming wordt niet eens bekrachtigd door den Senaat. De commissie moest de plaats bepalen waar de stemming zou plaats hebben. Zij benoemden de stemopnemers; deze waren beschikkers over de stembussen. Volgens de wet moest

16

dat stembureau de stembussen binnen drie dagen verzegeld aan de commissie ter hand stellen.

De commissie zelve had volgens de wet tien dagen om de stemmen te tellen en den uitslag der verkiezing op te maken. Meestal waren die commissieleden zelven candidaten naar eenig ambt, en moesten dan beslissen of zij zelven gekozen waren of hunne mededingers.

Vóór de benoeming van de commissie echter verzocht de uitvoerende commissie van de Reform-partij aan den Gouverneur Scott dat hij een lid in ieder county uit hare partij zou benoemen. Dat weigerde hij en, voor zoo ver mij bekend is, benoemde hij niemand tot lid van die commissies wie niet tot zijne partij en zijne vrienden behoorde. De commissies begonnen hun werk met de plaatsen te bepalen waar de stembussen zouden gesteld worden, en wel langs de rivieren en aan de kust, waar de dichtste bevolking van kleurlingen is, terwijl verder landwaartsin in de hooger streken het meerendeel blanken wonen, maar zeer verspreid. In den regel waren de stembussen op plaatsen die voor de kleurlingen zeer gelegen waren, en voor de blanken zeer ongelegen. In sommige counties moesten de blanken dertien à veertien uren gaans naar de stembus reizen. Toen werd er voorgesteld dat er eene commissie uit leden van verschillende partijen de stembussen mede zouden bewaren, om te zorgen dat er niets onwettigs mede gebeurde. De commissie wei-

gerde zulks overal behalve te Charleston : zij namen de stembussen mede naar huis, en bewaarden ze daar tot den tijd dat zij ze moesten overgeven. Dat er met die stembussen geknoeid werd is thans eene uitgemaakte zaak. In sommige counties werd er zelfs een rechterlijk onderzoek ingesteld. Bijvoorbeeld: in het county Beaufort werd de commissie voor den rechter aangeklaagd van geknoeid te hebben met de stembussen na de verkiezing. De zaak kwam voor bij den Rechter Bond van het ommegaande Hof der Unie. De jury was samengesteld uit een gelijk getal blanken en kleurlingen. De beschuldigden werden schuldig bevonden, en tot twee jaren confinement veroordeeld. In counties waar het bepaald onmogelijk was dat er eene meerderheid voor den Gouverneur Scott uit de stembus kon komen, werden naar mijn gevoelen de stembussen gedeeltelijk van andere stembriefjes voorzien, het rapport valsch opgemaakt, en de wil der bevolking geheel gedwarsboomd. Het komt mij voor dat eene kieswet, waaronder zoo iets kan plaats hebben, moet gemaakt zijn met het doel om eene bepaalde partij voortdurend aan 't roer te houden, om 't even op wien het volk gestemd heeft. Ik heb reeds gezegd dat de Gouverneur Scott een aantal van de ergste misdadigers op vrije voeten heeft doen stellen. Ik geloof dat zulks vooral plaats heeft gehad even voor de October-verkiezingen van het vorige jaar.

Vraag. Wanneer had bij u de verkiezing plaats?

Antw. Den 19 October.

Vraag. Zijn de officieele berichten van den Gouverneur omtrent die kwijtscheldingen van straf van October?

Antw. Ja mijnheer.

Vraag. Hoeveel personen zouden tusschen 1 October en 19 October, den datum der verkiezingen, in vrijheid gesteld zijn naar uw gevoelen?

Antw. Ik zou het niet kunnen zeggen. Ik heb verscheidene personen gezien, die ik zelf tot tuchthuisstraf veroordeeld had, en die even vóór de verkiezingen pardon kregen. Ik ontmoette hen op straat; het waren boeven van de ergste soort: sommigen waren tot verscheidene jaren confinement veroordeeld. Te oordeelen naar degenen die ik gezien heb, moeten er over den geheelen Staat verscheidene boeven losgelaten zijn: zoo is mij ook van elders meegedeeld. Als ik mij wel herinner, is de officieele opgave van 1 October 1869 tot 1 October 1870 van niet minder dan twee honderd en vijf van de vier honderd en tachtig, die gevangen zaten. Hoeveel er reeds langer of korter dan een jaar gezeten hadden, kan ik niet zeggen. Of zulks uit de officieele opgave blijkt, weet ik ook niet. De opgave van 250 van de 480 van October 69 tot Oct. 70 is van den Generaal Stolbrand, commandant van het tuchthuis. Ik geloof dat het getal kwijtscheldingen van straf dat van de veroordeelingen grootelijks overtrof; vóórdat de Gouverneur zoo mild begon te worden met kwijtschelding, moeten er zeker nog meer hebben plaats gehad.

Vraag. En van 1 October tot den dag der verkiezingen ging dat door met even veel mildheid ?

Antw. Met de zelfde mildheid.

Vraag. Maar dat getal kunt gij niet opgeven?

Antw. Over den geheelen Staat niet.

Vraag. Welken indruk maakten die in-vrijheidstellingen ten opzichte van de openbare veiligheid ?

Antw. Dat er al heel weinig openbare veiligheid bestond.

Vraag. En ten opzichte van het vertrouwen op de gerechtshoven ?

Antw. Zulk een dol gebruik maken van het recht van gratie moest wel een slechten indruk maken. Als er ongestraft misdaden kunnen gepleegd worden, zal men er licht toe overgaan, vooral bij eene bevolking als de onze.

De minderheid van de vereenigde commissie uit het Congres zegt in haar Rapport hierover :

»De eenige machtiging tot aankoop van wapenen werd gegeven in de resoluties van 8 Februari en van 16 Maart 1869.

Die van Februari machtigt den Gouverneur om, tot handhaving van de rust, eene gewapende macht te bezigen van honderd man, of meer, indien hij zulks noodig mocht oordeelen; verder deze macht behoorlijk te wapenen en uit te rusten. De resolutie van Maart machtigt hem om twee duizend stuks geweren aan te schaffen, te betalen uit die gelden in de schatkist aanwezig, die niet reeds eene an-

dere bestemming hadden. Daaruit blijkt dat de Gouverneur beperkt was tot 2000 geweren, en ook wat het geld betreft was hij beperkt tot hetgeen nog geenerlei bestemming had gekregen bij de wet. En niettegenstaande dat kocht de Gouverneur Scott tien duizend achterladers en Winchester-buksen en een millioen koperen patronen."

Omtrent het vrijlaten van misdadigers geven wij nog het volgende uit het rapport van den Rechter Poland en de verklaring van den Gouverneur Scott zelven:

»Het recht van gratie te geven is mildelijk uitgeoefend door den Gouverneur, en als wij niet in aanmerking namen dat in den Staat een bijzondere stand van zaken plaats heeft, dat de blanken en kleurlingen zoo scherp van elkander gescheiden zijn, dat de negers soms streng gestraft werden voor alledaagsche misdrijven, dat de verzoeking natuurlijk groot moest zijn, om te gelooven dat zij schuldig waren, wanneer zij om gratie verzochten: dan zou men tot het besluit moeten komen, met het oog op het getal kwijtscheldingen in vergelijk van het getal der veroordeelingen dat het recht van gratie is misbruikt. Dat het bij vergissing is uitgeoefend in vele gevallen, zooals dat in alle Staten dikwijls gebeurt, daaraan valt niet te twijfelen, als wij den aard van de vergrijpen der begenadigden vernemen. Wij willen echter over deze handeling van het bestuur die sterk afkeurende stem niet doen hooren, die het in andere opzichten verdient.

De rapporten van het jaar 1870 toonen aan, dat er in dat jaar vijf honderd vijf en zeventig veroordeelden in het tuchthuis zaten, en dat er twee honderd en vijf kwijtschelding van straf kregen. De Gouverneur geeft er deze verklaring voor:

»Degenen, aan wie kwijtschelding van straf werd verleend, waren hoofdzakelijk dezulken wier tijd nagenoeg om was, en wier gedrag als loffelijk was vermeld door den Superintendent. Door verkorting van zijnen straftijd ontgaat de veroordeelde meestal het verlies van zijne burgerschapsrechten, die hij zou verloren hebben, als hij den vollen tijd had uitgezeten. Volgens het gevoelen van den Superintendent bevordert dat vooruitzicht zeer het goede gedrag der gevangenen. Het geeft hem de gelegenheid dagelijks talrijke gedetineerden in 't werk te stellen als arbeiders, zonder bewaking buiten den omtrek der gevangenis, en niemand heeft het vertrouwen geschonden dat in hem gesteld was."

XXIX.

Cumulative stemming als een redmiddel.

Wij hebben boven gesproken van vertegenwoordiging der minderheid, of cumulative stemming, als een van de redmiddelen, waartoe de blanken van Zuid-Carolina in de gegeven omstandigheden hunne toevlucht zouden kunnen nemen. In de Conventie van belastingschuldigen, gehouden te Columbia in Mei 1871, werd dat onderwerp, naar 't schijnt, ter sprake gebracht, en droeg daar de goedkeuring weg. Het volgende is uit een Rapport desaangaande:

»De commissie belast met het onderzoek naar het voor en tegen eener cumulative stemming, of zoodanig stelsel, als waarbij de rechten der minderheid beschermd zouden worden, neemt de vrijheid het volgende te rapporteeren:

»De middelen om de rechten van minderheden in bescherming te nemen bij vertegenwoordigingen, heeft sedert lang de aandacht van verschillende denkers bezig gehouden. In Europa, zoowel als hier, is die kwestie veel besproken, en de oplossing ijverig ge-

zocht. Zoo gebrekkig is elk stelsel van eenvoudige meerderheid als heerschende partij, zoo in 't oog vallend de misbruiken waartoe zij aanleiding geven, dat de noodzakelijkheid van verhelping in dezen den onpartijdigen beschouwer allerdringendst voorkomt. Het is duidelijk dat de eischen aan een goed gouvernement te doen, afdoende maatregelen zijn tot bescherming der minderheden. Uwe commissie acht het niet noodig in eene analyse te treden omtrent de onderscheidene schema's van evenredige vertegenwoordiging, die al ontworpen zijn. Het zij genoeg te zeggen: dat naar ons oordeel een plan van cumulative stemming het best aan die eischen voldoet, te weten: de vertegenwoordiging in evenredigen samenhang te brengen met het geheele lichaam der kiezers. Dit stelsel verdient aanbeveling, telkens als er meer dan eene plaats vacant is en vervuld moet worden. Het geeft den kiezer even zooveel stemmen als er plaatsen te vervullen zijn, en geeft hem de gelegenheid zijne stem uit te brengen over het gansche getal, of ze te cumuleeren op elk gedeeltelijk getal daarvan. Het effect van dit stelsel is: dat het aan elke partij in eene maatschappij eene vertegenwoordiging geeft, gelijk aan hare numerieke sterkte. Op die wijze wordt de bedoeling van elke stemming bereikt, welke is: de gezindheden in eenige maatschappij collectief uit te drukken. Geene uitsluiting van meerderheid, noch van eenige minderheid uit de vertegenwoordiging heeft hierbij plaats, maar evenredige vertegenwoor-

diging. Het cumulative stelsel van kiezen verzekert volle erkenning aan alle belangen in het politieke lichaam."

»Uwe commissie is van opinie: dat in abstracto eene evenredige vertegenwoordiging een groot beginsel is in elk bestuur, een verstandige en rechtvaardige maatregel van hervorming, en die volstrekt noodig is om algemeen stemrecht bestaanbaar te maken met vrede, orde en veiligheid. Daardoor wordt een politiek lichaam op den duur in stand gehouden. Daardoor wordt er een heilzaam element aangebracht in den demokratischen klomp en daaraan een wezen van waar republikanisme gegeven, hetwelk is, kortweg gezegd: algemeene en strikt nauwkeurige vertegenwoordiging. Maar indien proportioneele vertegenwoordiging een bewonderenswaardig stelsel is in elk gouvernement, dat gebaseerd is op den volkswil, uwe commissie is van oordeel: dat zulks inzonderheid het geval is ten opzichte van zoodanige maatschappij als onze Staat thans oplevert."

»Het is uwe commissie aangenaam te kunnen meêdeelen: dat het stelsel van cumulative stemming, hetwelk bestemd is zulk eene belangrijke rol te spelen in de ontwikkeling van volksregeering, reeds hier en daar in werking is getreden. James Garth Marshall, een onderdaan van de kroon van Groot-Brittanje, heeft het voorgeslagen, nader toegelicht en verdedigd; onze ex-senator Buckalew heeft er zich een sterk voorstander van betoond, en in de her-

ziene constitutie van Illinois is het opgenomen, gelijk eveneens in eene van de steden van Pensylvanië. In het zuiden heeft het onderwerp buitengewoon veel belangstelling gevonden in den laatsten tijd. Ook in onzen eigen Staat is men er zeer mede ingenomen, als staande boven alle politieke partijschap."

»De Gouverneur Scott, door uwe commissie gevraagd zijnde naar zijn gevoelen omtrent de vertegenwoordiging der minderheid, gaf duidelijk te kennen dat zulks zijne goedkeuring wegdroeg. Hij geloofde, zeide hij, dat hierdoor beter dan langs elken anderen weg, vooroordeel opgeruimd en krenking zou vermeden worden, en in 't algemeen de meerderheid tot inzicht zou komen van hare verplichtingen."

De heer George A. Trenholm, een van de leiders der conservative partij in den Staat, verdedigde den maatregel.

De heer Trenholm zeide: »Het beginsel van algemeen stemrecht, als een middel tot algemeene vertegenwoordiging, heeft voorstanders onder rechtgeaarde lieden in alle landen. Sommige staatsmannen verzetten er zich tevergeefs tegen. Het ligt in den aard van elk wezenlijk republikeinsch gouvernement, en verdient den steun van alle goede burgers. Wij zijn niet tegen algemeen stemrecht, maar tegen de onvolkomen toepassing daarvan, niet alleen in Zuid-Carolina, maar in alle Staten van de Unie behalve één. De geheele minderheid, hoe groot zij ook zijn moge, heeft in die Staten geenerlei vertegenwoordi-

ging. Tegen dat gebrek, die ongehoorde onbillijkheid, komen wij op, daartegen zouden wij een middel willen invoeren. Het middel, door de commissie aanbevolen, is niet nieuw, het is in Europa, en ook hier te lande, breedvoerig besproken, en vele uitstekende mannen hebben er hunne goedkeuring aangehecht. In Engeland, dien grooten Staat, waaraan wij vele nuttige lessen omtrent Staatsbestuur ontleenen, te midden van eene aristocratie van geboorte, rijkdom en opvoeding, is het beginsel van vertegenwoordiging der minderheid erkend en opgenomen in de constitutie. Dit geschiedde in 1867, en nogmaals in 1870, toen er eene motie was ingediend om de acte van 1867 te herroepen. Die motie werd bestreden door mannen als Bright en Gladstone en afgestemd. Wat bevatte de acte van 1867, en waarom stemden de machthebbenden toe in deze concessie? Zij gaf eenen vertegenwoordiger aan de minderheid in ieder graafschap dat drie leden naar 't parlement zendt. Zij anticipeerde wijselijk op den tijd dat het algemeene stemrecht de politieke macht zou verplaatsen, en diegenen wel eens minderheid zouden kunnen worden, die nu de meerderheid uitmaken."

Het beginsel van vertegenwoordiging der minderheid wordt door de commissie aanbevolen, en zij komt met de sanctie tevens van eene autoriteit, die de meeste beteekenis moet hebben voor diegenen, aan wie die beslissing van de kwestie in hare gevolgen

het meeste afbreuk zou doen. Als er één naam is, die bij de Republikeinen wat geldt, dan is het die van den heer Lincoln. En wat zien wij gebeuren in den Staat waar Lincoln van daan kwam? De wetgevende vergadering van Illinois werd gezegd even onbevoegd te zijn als de onze: eene even gebrekkige vertegenwoordiging; en om in dat gebrek te voorzien, hetzelfde waaraan wij ook lijdende zijn, namen zij in hunne kieswet juist het beginsel aan dat door Uwe commissie wordt aanbevolen — het beginsel van cumulative stemming. Met eene meerderheid van honderdduizend stemmen besloot het volk om aan de minderheid die vertegenwoordiging te geven, zonder welke algemeen stemrecht geene algemeene vertegenwoordiging heeft.

Terwijl wij nu datgene verloren hebben, waarvoor zoovelen van ons volk hun goed en bloed hebben opgeofferd, mogen wij ons nu niet tot onze medeburgers in de andere Staten wenden, om ons te steunen tot verkrijging van dien noodzakelijken maatregel van bescherming? Ik mistrouw het noorden niet, ik heb vertrouwen in hun begrip van recht."

De heer Chamberlain, de Republikeinsche Procureur-Generaal, sprak in de conventie over dit onderwerp als volgt:

In de eerste plaats, mijne heeren, is het noodig de absolute overmacht te wijzigen, die eene enkel numerieke meerderheid over den Staat verkregen heeft, en aan verstandelijke ontwikkeling en bezit

eene behoorlijke vertegenwoordiging in het gouvernement te verzekeren. En zoekende naar een middel om, zonder het grondbeginsel waarop ons bestuur rust geweld aan te doen, toch de grieven te verhelpen waaronder een deel van de bevolking lijdt, heb ik mijne aandacht gevestigd op het stelsel van cumulative stemming, omdat het niet alleen billijk is in theorie, maar omdat het ook zal blijken billijk te zijn in zijne resultaten. Het ontneemt aan de meerderheid geen van hare rechten. Het geeft haar wel overwicht, maar niet eene absolute beschikking over het lot van den Staat. Zoudt gij niet gelooven dat, als men eens zeven en veertig fatsoenlijke mannen bracht in eene vergadering van onkundige lieden, van welke velen niet kunnen lezen of schrijven, dat deze laatste zich wel ontzien zouden om onbehoorlijke dingen te doen of misdaden te begaan? (Toejuichingen). Wien is het niet bekend dat de tegenwoordigheid van één braaf man eene heele bende roovers op de vlucht jaagt? Nu, volgens dit stelsel ontzegt gij aan de meerderheid geen van hare rechten, maar zoodra gij in het lagerhuis zeven en veertig van uwe knapste burgers brengt, dan zal het slecht wetten-geven ophouden en het goed wetten-geven beginnen. Zijn diegenen in deze zaal, die tegen dezen maatregel zouden zijn, zoo vasthoudend in hunne politieke denkbeelden dat zij een voorstel zouden afslaan, waarbij z ij voor een derde vertegenwoordigd worden in de Staatszaken? Ik hoop het

niet; want indien zij, tengevolge van politiek succes, de meerderheid van den Staat op hunne zijde hebben, dan zal er voor ons overschieten wat wij thans aan hen toestaan. Is dat niet eerlijk, billijk en rechtvaardig? De onmiddellijke resultaten zijn: het herstellen van oogenblikkelijke grieven, èn in het vervolg zullen in den Staat alle belangen gelijkelijk beschermd worden, om 't even wat overigens de politieke lotgevallen van den Staat mogen zijn."

»Nu ik zeg tot U Mijne heeren: geeft ons, die dit uitvoerbaar wenschen te maken, iets dat wij als goed nieuws voor de mannen van onze partij kunnen medenemen naar huis, verzekert ons dat recht uit naam van wat verstandsontwikkeling en belastbaar bezit is in den Staat. Laat er van nu af aan vrede tusschen ons zijn en voorspoed. Heft onze slappe handen op, om te doen wat in ons ligt, ten einde Zuid-Carolina veilig te doen zijn voor ieder, zoowel in zijne persoonlijke belangen als in zijn persoon en zijn leven. Ik zeg nogmaals het is billijk. Stemt er in toe."

XXX.

Wat de Gouverneur Scott van de Wetgevende Vergadering zegt. Wat de commissie uit de Wetg. Verg. zegt van den Gouverneur Scott. Wat de Procureur-Generaal Chamberlain over beide zegt.

De verdorvenheid van openbare beambten in Zuid-Carolina behoeft geen betoog. Wij hebben hun wederkeerig getuigenis. Hieronder volgt de uitgedrukte opinie van Gouverneur Scott aangaande het Wetgevend Lichaam, insgelijks de opinie van het Wetgevend Lichaam over hem en over andere openbare beambten, benevens de opinie van den Procureur-Generaal over beide en over den toestand van den Staat in 't algemeen.

Sprekende over de oprichting der militie door den Gouverneur, ten einde zijne eigene verkiezing te bevorderen, zegt de commissie van onderzoek uit de Wetg. Verg.:

»De commissie ziet zich genoodzaakt te dien opzichte te verklaren, hoe onaangenaam en vernederend zulks ook moge zijn voor degenen die er in betrokken zijn: dat de gelden (volgens de bescheiden die

daarvan voorhanden zijn) niet zijn besteed enkel en alleen tot dat doel. Bij de aanwerving en de organisatie der militie, zoowel als der gewapende macht, gebezigd door den Gouverneur, was er ruimschoots gelegenheid voor eerzuchtige lieden, die herkozen wenschten te worden, om eene macht van persoonlijke vrienden en aanhangers te wapenen en uit te rusten en hun, wanneer zij in dienst gesteld werden, dezelfde bezoldiging te doen uitbetalen, die de officieren en manschappen der Unie genieten, en dat niet uit hun eigen beurs, maar uit die gelden in de schatkist voorhanden, die niet reeds eene andere bestemming gekregen hadden."

De Gouverneur Scott spreekt in een geleidbrief de navolgende opinie uit over de Wetgevende Vergadering:

Staat Zuid-Carolina
Departement uitvoerend bewind
Columbia 7 Maart 1871.

Aan de H. H. Leden van den
Senaat van Zuid-Carolina.

Mijne Heeren!

Ik zend u bij dezen eene acte, toestaande 265000 dollars voor uitgaven ten behoeve van het Wetgevend Lichaam, terug zonder mijne goedkeuring, en dat wel om de navolgende redenen, te weten:

In de eerste plaats beschouw ik de som, die reeds is toegestaan gedurende deze zitting, en de som in deze

acte aangevraagd, namelijk 400000 dollars, eenvoudigweg als enorm voor ééne zitting van de Wetg. Verg. Het gaat alle begrip te boven hoe de Algemeene Vergadering ook maar de helft van dat bedrag kon uitgeven op wettige wijze. Ik acht mij verplicht als mijn gevoelen uit te spreken: dat er eene geheime verstandhouding moet hebben plaats gehad, om die som tot dat cijfer op te drijven, zooals ook vele leden van die vergadering en van den Senaat hunne verwondering hebben te kennen gegeven dat de toegestane som was veranderd van 125000 dollars, zooals zij meenden dat die was vastgesteld, tot 265000 dollars. Het doet mij leed dat ik de acte moet terugzenden zonder mijne goedkeuring, en wel op den laatsten dag der zitting, maar anders te handelen zou strijdig zijn met mijnen plicht, als zoude ik daardoor medeplichtig worden aan eene onrechtmatige handeling, waarvan de nadeelige gevolgen op het volk zouden neerkomen."

Ik zou verscheidene andere afdoende redenen kunnen bijbrengen waarom deze bill niet tot wet behoort te worden gemaakt, maar daartoe ontbreekt mij de tijd. Ik kan niet anders dan mijne eenvoudige afkeuring uitspreken in de veronderstelling dat de leden der Algemeene Vergadering zelven een abuis zullen herstellen, dat hierbij zeker moet hebben plaats gehad.

Hoogachtend

(*get.*) Robert K. Scott

Gouverneur.

De commissie uit de Wetgevende Vergadering.

Op bladz. 962 van het gedrukte verslag over Zuid-Carolina is de brief opgenomen van den tegenwoordigen procureur-generaal van den Staat, den Heer D. H. Chamberlain, een geprononceerden Republikein, geboortig uit Massachusetts; hij heeft, zegt hij, het zwaard gevoerd tegen het Zuiden, en toen de oorlog geëindigd was, is hij er gebleven. De brief is gedateerd van den 3n Mei 1871, en is geadresseerd aan den kolonel W. L. Trenholm, voormalig secretaris van het departement van finantiën bij de conféderatie. Deze heer zegt:

»Ik leg alle partijschap ter zijde, en zal de dingen eenvoudig meedeelen, zooals ik geloof dat zij bestaan. Laat ons den Staat beschouwen van toen de wetten der reconstructie in werking traden in 1868.

»Eene maatschappelijke revolutie heeft plaats gegrepen; eene geheele omkeering van de politieke betrekkingen onder ons volk is er uit voortgevloeid. De klasse, die vroeger alle politieke macht in handen had in een Staat, is er nu van beroofd. De klasse, die vroeger noch burgerrechten, noch politieke macht, noch maatschappelijke positie had, bezit thans alle politieke macht van den Staat. Ik spreek van de werkelijke resultaten, niet van de theorie. De betrekkelijke getalsterkte van de beide rassen was hier zoodanig, dat het eene ras bij

de nieuwe wetten absoluut meester werd in den Staat.

De houding en de handelingen van beide rassen onder deze nieuwe voorwaarden waren niet onnatuurlijk, maar naar mijn gevoelen onverstandig en ongelukkig. Het eene ras zag uit de hoogte neer op het andere ras, dat pas in zijne politieke rechten getreden was, maar het zocht deszelfs vertrouwen niet te winnen, terwijl dit laatste van zijnen kant zoo spoedig mogelijk greep wat binnen zijn bereik gekomen was door de nieuwe orde van zaken.

Uit den aard der zaak was het eene ras geheel zonder politieke ervaring, bijna geheel zonder vorming; het liet zich leiden hoofdzakelijk door mannen, die van elders waren overgekomen, en die slechts in weinige gevallen, van vroeger in den Staat gevestigd, zich bij het andere ras aansloten. Niemand van eenig verstand, of die ook maar eenigszins bekend was met de werking van maatschappelijke krachten, kon er aan twijfelen of de elementen, waaruit de bovendrijvende partij zou komen te bestaan, waren niet die welke openbare deugden en eergevoel aankweeken, noch openbare orde en vrede plegen te bevorderen.

Ik wil niet ontkennen dat er uitzonderingen waren, maar ik zeg dat in 1868 het te verwachten resultaat uit den aard der zaak was: dat er een gegrabbel naar ambten zou ontstaan onder de leden van de bovendrijvende partij, en dat zulks aanleiding moest geven dat er overal ambtenaren werden be-

noemd zonder geschiktheid, en met weinig besef van hun plicht om eerlijk het publiek te dienen.

De natie had de maatregelen der reconstructie goedgekeurd, niet omdat deze zonder gevaar waren, niet omdat zij blind was voor de ernstige mogelijkheden van toekomstige nadeelen, maar in de hoop dat het eene ras bij het dragen zijner nieuwe lauweren, en het gebruiken zijner nieuwe macht, met gematigdheid en verdraagzaamheid gaandeweg de vooroordeelen zou doen verdwijnen, en de sympathie en de medewerking van het andere ras zou winnen, zóó dat er eene tamelijke politieke homogeniteit ontstaan zou, en dat het onderscheid van ras geen onderscheid van politieke richting meer zijn zou. Drie jaren zijn inmiddels voorbijgegaan, en wat is het resultaat? Onbevoegdheid, oneerlijkheid, verdorvenheid in al hare vormen hebben met onbeschaamdheid allen van zich weg gedreven, die zich nog tegen haar verzetten, en zij bezielen nu hen die den Staat regeeren.

Gij begrijpt dat het mij grieft deze verklaring af te moeten leggen. De waarheidsliefde dringt er mij toe. Mijne oogen zien het; het stuitende en bedroevende feit dringt zich van alle zijden aan mij op. Ik kan niet onverschillig zijn omtrent den goeden naam van de groote nationale partij, waaraan ik met de innigste overtuiging gehecht ben, en ik werp ver van mij wat de partij, die zich de nationale noemt, ons dagelijks verwijt. Ik ben een republikein uit gewoonte, uit overtuiging, uit aansluiting; maar mijn

republicanisme is niet, vertrouw ik, enkel samengesteld uit evenveel onkunde als roofzucht. Dat is eenvoudigweg het kenmerkende van het karakter der thans heerschende partij in den Staat."

Vervolgens ondervraagd zijnde door de vereenigde commissie uit het Congres verklaarde hij het volgende:

Vraag. Geef ons eenig verslag van de misbruiken bij het Staats-gouvernement van Zuid-Carolina.

Antw. Het komt mij voor dat het in de eerste plaats een ongeluk is dat de heerschende partij noodzakelijkerwijs uit zoodanige bestanddeelen moest bestaan, als waaruit zij bestaat. Het spreekt van zelf dat er van stemmen met negers geen sprake kon zijn voor dat deel der bevolking, dat vroeger de heerschende partij was. Tengevolge daarvan kregen de negers eene groote numerieke meerderheid, en bij hen voegden zich na den oorlog eenige weinige blanken. Bij die elementen moest het getal geschikte personen voor openbare ambten zeer gering zijn. Een aantal onbevoegde en oneerlijke lieden werden overal in den Staat tot ambten benoemd. Hunne onbevoegdheid en oneerlijkheid kwamen overal aan 't licht. In vele counties zijn de zaken geheel in de war geraakt, en in de Wetgevende Vergadering was omkooping aan de orde.

Vraag. Als ik u wel begrijp dan is het geheele Gouvernement van den Staat, ook de locale autoriteiten, in eenen ellendigen toestand wat betreft

eene eerlijke administratie van de openbare zaken?

Antw. Dat is niet geheel wat ik zeggen wilde. Ik meen dit: dat er in den Staat zeer veel misbruiken bestaan, voortvloeiende uit de onbevoegdheid en oneerlijkheid van Republikeinsche ambtenaren.

Vraag. Draagt ge persoonlijk kennis van omkoopingen van ambtenaren in Zuid Carolina?

Antw. Wel, Mijnheer, ik geloof dat ik zooveel persoonlijke kennis daarvan draag, als ik hebben kan van iets dat ik niet met eigen oogen gezien heb.

Vraag. Buiten de stad Columbia?

Antw. O, ja, Mijnheer.

Vraag. Hebt gij buiten de stad Columbia daarvan iets gezien?

Antw. Ja Mijnheer.

Vraag. Wat?

Antw. Verlangt gij dat ik zeggen zal waar en wien?

Vraag. Namen verlang ik niet te weten.

Antw. Ik kan duidelijk maken wat ik meen. In het county Newberry hadden bij de laatste zitting van het Hof twee veroordeelingen plaats wegens oneerlijkheid in openbare ambten, en dat wel van vrederechters, en ook twee van de drie leden eener commissie werden wegens bedrog veroordeeld: het derde lid was gevlucht. Alle vier zitten thans in de gevangenis. De leden der commissie werden schuldig bevonden aan het onder elkander deelen van het dubbele bedrag van den prijs van zekere leveranties,

waarvoor zij een dubbelen prijs hadden in rekening gebracht. De vrederechters hadden afpersingen gepleegd en onderdrukkingen.

Vraag. Dat is immers een sterk republikeinsch county?

Antw. Ja Mijnheer.

Vraag. Waart gij tegenwoordig bij het rechtsgeding?

Antw. Neen Mijnheer.

Vraag. Bestond de jury uit kleurlingen?

Antw. Uit kleurlingen en blanken.

Vraag. Een gemengde jury?

Antw. Een gemengde jury.

Vraag. Dus bestaat er geene moeilijkheid om een vonnis te krijgen tegen die misdrijven?

Antw. Dat geloof ik niet.

Vraag. Waartoe dan de noodzakelijkheid van die buitengewone ku-klux aanrandingen om hen te straffen?

Antw. Dat is zeer waar. Mij dunkt er is geen reden voor.

Vraag. Zijn u nog andere gevallen bekend?

Antw. De drie commissieleden van Charleston zijn ook in staat van beschuldiging gesteld.

Vraag. Meent gij de stad Charleston?

Antw. Het county Charleston, dat zich ver uitstrekt.

Vraag. Zijn er u nog meer bekend?

Antw. In het county Williamsburgh; ik weet niet of daar lieden bepaald in staat van beschuldi-

ging zijn gesteld; maar een paar dagen vóór mijn vertrek van daar zag ik het Rapport in van de Groote-Jury, die daarin dezelfde beweringen deed omtrent het gedrag van de beambten aldaar; ik kan niet zeggen dat er iemand in staat van beschuldiging is gesteld, maar ik kreeg den indruk dat zulks het geval zou zijn.

Vraag. Zijn de Gouverneur en de ambtenaren van het uitvoerend bewind onder hem niet ook van omkooping beschuldigd?

Antw. Ja Mijnheer.

Vraag. In erge mate?

Antw. O ja, Mijnheer, zeer erge beschuldigingen van omkooping.

XXXI.

Belasting

Het drukkende der belasting in Zuid-Carolina zal gereedelijk blijken, als wij eene vergelijking maken met hetgeen zij vóór den oorlog was.

De belastbare waarde in den Staat bedroeg in 1860 de som van 490.000.000 dollars. Toen was het gemiddelde bedrag van de belasting van den Staat en de counties samen 400.000 dollars, daaronder begrepen de intrest van de openbare schuld. Als men hier aftrekt de waarde der slaven, toen geschat op 174.000.000 dollars, dan houdt men over 316.000.000 dollars. Maar de vermindering van alle waarde in den Staat heeft die 316.000.000 dollars gemaakt tot 184.000.000 dollars in 1870.

Het gemiddelde jaarlijksch bedrag van de belasting van den Staat en de counties is thans ongeveer 2.000.000 dollars, zonder de onregelmatigheden en afzetterijen mede te rekenen, die oorzaak zijn dat die som steeds stijgende is, zonder dat de intrest van de openbare schuld hieruit betaald wordt.

De vergelijking tusschen 490.000.000 dollars belastbare waarde en 400.000 dollars belasting vóór den oorlog, en 184.000.000 dollars belastbare waarde en 2.000.000 dollars belasting na den oorlog toont: dat de belastbare waarde thans slechts weinig meer dan één derde bedraagt, en dat de belasting vijf maal zoo veel is als vroeger.

Hierbij komen nog de gemeentelasten. De conventie der belastingschuldigen, gehouden in 1871, zeide onder anderen hiervan het navolgende:

»De belastbare waarde in den Staat bedroeg in 1860 de som van 490.000.000 dollars, en de belasting 392.000 dollars; nu is de belastbare waarde verminderd tot 184.000.000 dollars, en de belasting opgevoerd tot 2.000.000 dollars; daaruit blijkt dat, terwijl de eigendommen tot beneden de helft in waarde gedaald zijn, de belasting met 500 percent is vermeerderd.

De eerste groote grieve is de verbazende en onnoodige vermeerdering van de Staatsschuld. Eene buitengewone vermeerdering heeft plaats gehad in alle opzichten. Het volk dat deze obligaties zal moeten betalen, diegenen namelijk die belastingschuldigen zijn, hebben er aanspraak op te weten hoe groot het bedrag van de Staatsschuld is, en waar die uit voortgevloeid is, benevens alle andere aangegane verbintenissen. Over deze zaak ligt een bedroevende sluier. Laat die zaak nauwkeurig onderzocht worden. Indien de schuld te hoog is opgege-

ven, zal het een groote steen van het hart zijn voor het volk zulks te weten. Wanneer daar licht in komt, dan zullen wij in elk geval weten waar wij aan toe zijn, en beter in staat om den toestand met zijne verantwoordelijkheden tegemoet te gaan.

Verder is er met de gelden der schatkist woest, roekeloos en verkwistend omgesprongen; dat is buiten kwestie. Misschien heeft zoo iets nooit in de geschiedenis van eenig volk plaats gehad. De verdorvenheid in dezen heeft zeker nergens zoo onbeschaamd het hoofd opgeheven, noch is zoo openlijk te werk gegaan, en heeft zoo den schijn van eerlijkheid aangenomen en zich beroemd op hare handelingen. Het einde van dat alles zal zijn niet alleen volslagen demoralisatie, maar zeker bankbreuk en ondergang.

Het directe en logische gevolg van vermeerderde schuld en roekelooze uitgaven is buitensporige belasting. Niet alleen is de jaarlijksche belasting vervijfvoudigd, maar zelfs binnen den tijd van één jaar is zij tweemaal geïnd. Deze druk is onlijdelijk, en zal ten gevolge hebben, ook al is dit de bedoeling niet, dat er talrijke verbeurdverklaringen zullen moeten volgen. En het ergste van de zaak is het bijzondere en ongewone feit: dat de vertegenwoordiging die de belasting oplegt, er zelve niets toe betaalt, en dat degenen die ze betalen, geene stem daarin hebben; zoo iets is ongehoord in de geschiedenis."

Belasting en vertegenwoordiging.

De uitvoerende commissie tot welke de grieve gebracht was van belasting zonder vertegenwoordiging in het belastingopleggende lichaam, met verzoek om een middel op te geven tegen dat bestaande kwaad, neemt de vrijheid te rapporteeren: dat de tegenwoordige politieke en finantieele toestand van Zuid-Carolina een noodzakelijk en droevig blijk is van de nadeelen voortvloeiende uit belastingbetaling zonder vertegenwoordiging.

De heer Lathers zeide: »Ik kan mij niet weerhouden uwe aandacht te vestigen op de uitgaven van de commissies van Charleston; die voor het loopende jaar, eindigende met October, bedroegen 238.841 dollars. De gouverneur, in zijne Boodschap aan het Wetgevend Lichaam, zegt met recht: »dat dat bedrag ongehoord is, en dat er dient nagegaan te worden of het niet aanmerkelijk kan worden verminderd." Ik geloof dat er een onderzoek naar deze fraudes zal plaats hebben, of plaats gehad heeft.

Aan wegen en bruggen, openbare gebouwen, rechterlijke beambten enz. was uitgegeven 238.841 dollars. Vóór den oorlog zou dat bedrag misschien 50.000 à 75.000 dollars beloopen hebben.

Een aantal hoog bezoldigde en nuttelooze beambten bederven het volk en eten het op. Als wij bedenken dat dit slechts de uitgaven zijn van één van de een en dertig counties van den Staat, bedragende van

eene enkele commissie meer dan een kwart millioen, dan behoeven wij ons niet te verwonderen dat de belastingen van den Staat dit jaar het cijfer van 2.000.000 dollars bedroegen. En daar die belasting binnen één jaar tweemaal is moeten betaald worden, alzoo 4.000.000 dollars of tienmaal het bedrag der belasting van vóor den oorlog, dan mogen wij waarlijk ons gouvernement wel eenige vermindering verzoeken, en naar eene conventie van belastingschuldigen verlangen, ten einde te voorkomen dat de onkunde en het bedrog der Wetgevende vergadering ons door verbeurdverklaring onzer goederen wegens niet bij machte zijn om de belastingen te betalen, te eenenmale te gronde richte."

Het volgende is van de minderheid uit de commissie uit het congres:

»Het gezamenlijk bedrag van de traktementen der Staatsbeambten was gedurende het jaar 1855 niet meer dan 79.450.000 dollars, en gedurende 1870 niet minder dan 205,439.18 dollars, hetwelk een verschil oplevert van 125.989.18 dollars.

Van het jaar 1851 tot 1856 bedroeg het gezamenlijk bedrag der belasting over die vijf jaar niet meer dan 2.057.101.69 dollars.

Dit was eene opbrengst naar den grondslag van 490.000.00 dollars belastbare waarde, de slaven daaronder begrepen tegen eene lage taxatie. De speciale belasting op slaven gedurende 1855 bedroeg 231.117.60 dollars. In het jaar 1870 volgens hooge

taxatie, natuurlijk buiten de slaven, was de belastbare waarde in den Staat 174.000.000 dollars, en daarvan werd aan belastingen opgebracht 2.265.047 dollars, of 107.945,31 dollars meer dan de gewone belasting gedurende vijf jaar vóór den oorlog, te zamen op meer dan het dubbele bedrag aan eigendomswaarde.

De aanslag van den werkelijken eigendom van den Staat gedaan vóór de zitting van de conventie was van 70.507.075 dollars. Meer dan drie percent belasting daarop zou er noodig zijn, om de kosten voor het Staatsgouvernement te bestrijden onder die constitutie, om niet te spreken van county- en Federale belasting. Vóór den oorlog was de gemiddelde hoogte der belasting ongeveer een half percent. Maar wanneer men in aanmerking neemt dat de waarde der eigendommen in Zuid-Carolina sedert den oorlog aanmerkelijk is verminderd, en de ressources verminderen, waardoor aan deze jaarlijksche aftapping zou moeten worden voldaan, dan is het verschil nog grooter en opvallender. Bij voorbeeld: neem een goed dat vóór den oorlog 20.000 dollars waard was; tegen een half per cent was de belasting vóór den oorlog 100 dollars. Onder den aanslag vastgesteld door de tegenwoordige constitutie, zou de belasting 600 dollars bedragen. Dat is voor de beide perioden in evenredigheid als één tot zes. Maar dit is niet de juiste voorstelling van de verhouding tusschen waarde en belasting, want wat vóór den oorlog eene waarde had van 20.000 dollars, zou na

den oorlog niet meer waard zijn dan 6000 dollars; naar de belasting van een half per cent zou daarvan niet meer dan 30 dollars moeten betaald worden. Daarvan 600 dollars aan belasting is eene belasting van 10 per cent; zoodat alles te zamen de rede der belasting van nu en vroeger staat als 20 tot 1."

Over dit onderwerp hebben wij het navolgende getuigenis van den Rechter Carpenter.

Vraag. Zeg ons hoe de belasting is met het oog op de werkelijke waarde der eigendommen in Zuid-Carolina; hoe zij is in vergelijking van vier jaar geleden en wat gij in 't algemeen weet over belasting in den Staat?

Antw. De goederen worden aangeslagen door den auditeur van het county, en een staat daarvan wordt overgelegd aan den Staats-auditeur. Het bureau of de kamer van egalisatie vergelijkt de Staten der verschillende counties, en de goederen worden naar evenredigheid iets hooger of iets lager aangeslagen. Dat bureau, zonder de goederen te zien of eenige kennis daarvan te hebben, neemt de reclames aan van de aangeslagen personen, en vermindert den aanslag, of vermeerdert dien soms, zooals zij in Orangeburg gedaan hebben; zij vervierdubbelden den aanslag in Orangeburg.

Vraag. Zonder er iets van gezien te hebben?

Antw. Ja Mijnheer, zonder er iets van gezien te hebben. Dat geschiedde door het bureau van egalisatie te Columbia. De aanslag werd verviervoudigd;

in vele counties werd hij verdubbeld. Slechts in zeer weinige counties werd de aanslag niet verhoogd, en als hij in eenig county verminderd is, dan weet ik niet waar dat is. De eigendomswaarde in Zuid-Carolina wordt in ronde cijfers op 180.000.000 dollars geschat. Ik geloof niet dat zij bij publieke veiling 100.000.000 dollars zou opbrengen, want in Zuid-Carolina liggen uitgestrekte streken schraal en onvruchtbaar land. Ik geloof dat de waarde over 't algemeen dubbel genomen is.

Vraag. Gemiddeld?

Antw. Ja Mijnheer; ik zal één geval noemen in Clarendon, waar eene strook lands te koop gesteld was, twee jaar lang, voor 5000 dollars, en het werd getaxeerd op 15000 dollars, en de eigenaar kon bij het bureau van egalisatie er niets af krijgen. De belasting scheen niet naar de waarde der eigendommen te worden bepaald, maar naar de behoeften van den Staat aan hooge inkomsten.

Vraag. Zijn er hooge aanslagen gedaan in bijzondere streken zonder dat men de goederen zag?

Antw. Ja Mijnheer. De belasting van den Staat is dit jaar over de 4.000.000 dollars.

Vraag. De belasting van den Staat alleen?

Antw. De belasting van den Staat alleen.

Vraag. Wat was het bedrag dier belasting tot de jaren 1866 en 1867?

Antw. Van 1866 en 67 zou ik u niets kunnen meedeelen, want wij waren toen onder een militair bestuur.

Vóór den oorlog was de belastbare waarde van den Staat 480.000.000 dollars, en thans 180.000.000 dollars, en de gemiddelde Staatsbelasting, geloof ik, was vóór den oorlog 400.000 dollars.

Vraag. En is de belasting thans tienmaal zoo hoog ?

Antw. Om onpartijdig te zijn, moet ik zeggen dat de som van 4.000.000 dollars over twee jaar loopt. De belasting van verleden jaar is dit jaar ook ingevorderd. De Wetgevende vergadering keurde eene wet goed, waarbij de belasting van dit jaar ook dit jaar reeds zou worden ingevorderd. Dat was anders dan wij gewoon waren. Als ik zeg dat de belasting dit jaar 4000.000 dollars bedroeg, dan bedoel ik te zeggen dat men bezig is eene proef te nemen of er in één jaar niet twee belastingen zouden kunnen worden ingevorderd.

Vraag. Welk effect maakt dat op den eigendom bij den tegenwoordigen stand van zaken ?

Antw. Dat drukt op alles.

Door den Heer van Trump :

Vraag. Wat beschouwt gij als de reden van dien staat van zaken, dien gij beschrijft ten opzichte van de belasting ?

Antw. Sommige eigendommen zijn billijk aangeslagen en andere vijfmaal te hoog.

Vraag. Is dat eene begunstiging van sommige personen of hoe is dat ?

Antw. Ik zal de feiten meedeelen en de gevolgtrekking aan u zelven overlaten. Er bestaat eene

commissie, *belastingcommissie* genaamd, geloof ik, verder een bureau of kamer van egalisatie; zij ontvangen de rapporten van de county-assessors, en dan beslissen zij dat die of die zooveel van zijn land moet betalen, en een ander zooveel van het zijne.

Vraag. Bestaat dat bureau van egalisatie meestal uit negers?

Antw. Ik geloof dat de meeste leden negers zijn. Zij komen bij elkander, en zonder iets te zien, beslissen zij dat de een zooveel en de andere zooveel moet betalen. De oorzaak van die ongelijkheid is deze: naast elkander liggende plantagies zijn somtijds zeer verschillend in waarde, zooals u bekend is. Iemand kan eene plantagie hebben gelegen aan eene kreek of rivier, en zij kan twintig dollars per acre waard zijn; terwijl zijn buurman eene aangrenzende plantagie kan bezitten, die zoo schraal kan zijn, dat zij niet meer dan één dollar per acre waard is. Maar dat bureau van egalisatie weet daar niets van; zij zitten daar in hun ambt, en maken enkel hunne Staten op, en zij beslissen dat de belasting zoo en zooveel moet opbrengen, en het moet betaald worden. En op die wijze kan het gebeuren dat iemand, die eene plantagie heeft, die 30.000 dollars waard is, niet meer belasting betaalt dan een ander, wiens plantagie niet meer dan 5000 dollars waard is.

XXXII.

Over het karakter van den Neger der lagere streken.

Het volgende getuigenis werd afgelegd door de commissie uit het congres ten opzichte van het karakter en de vatbaarheid van den neger der lagere streken.

De Rechter Carpenter van Zuid-Carolina zeide:

Vraag. Het spreekt van zelf dat gij van nabij bekend zijt met de negerbevolking van Zuid-Carolina. Hoe staat het met deze in vergelijk van de kleurlingen der naburige Staten, als van Maryland en Kentucky? Ik weet dat gij even goed bekend zijt als ik zelf met de kleurlingen van Kentucky. Hoe is het met de verstandelijke ontwikkeling van de kleurlingen in Zuid-Carolina, vergeleken met die van genoemde Staten, en als zij op een lageren trap staan, wat is naar uwe opinie daarvan de oorzaak?

Antw. Als men een gedeelte van de kleurlingbevolking van de stad Charleston er buiten rekent....

Vraag. Ik meen buiten de steden.

Antw. Behalve een gedeelte van de oude kleur-

lingbevolking, die daar eene reeks van jaren vrij is, en waarvan zeer velen verstandige, degelijke en te goeder naam van eerlijkheid en braafheid bekend staande lieden zijn, die veelal ook welgesteld zijn — als men die er buiten laat, dan is het overige gedeelte veel minder ontwikkeld dan de kleurlingen van de naburige Staten. Hoe verder men echter noordwaarts gaat in den Staat, hoe nader bij de gebergten, en in de bergen zelven, hoe meer de bevolking gunstig afsteekt bij die van de kusten en de rivieren. Deze laatste is, wat verstandelijke ontwikkeling betreft, op het allerlaagste standpunt, weinig verschillende van het vee. Ik durf zeggen dat geen van de heeren hier tegenwoordig, bij een verhoor in staat zou zijn hen te begrijpen of maar eenigszins te verstaan wat zij meenden. Ik heb meer moeite gehad bij een verhoor aangaande eenen moord, en meer geduld en inspanning noodig gehad, om eenen getuige van het feit te begrijpen dan bij iets ter wereld in mijn geheele leven. Zij spreken een geheel vreemd dialect, dat mij geheel onbekend is. Zij zijn zeer onkundig en zeer hartstochtelijk, zij zijn door zekere lieden echter geheel te leiden als eene kudde schapen.

Vraag. Dat brengt mij tot de vraag, die ik doen wilde: of dat karakter der bevolking, zoo laag en dierlijk als gij ze beschrijft, niet aanleiding geeft dat zij gemakkelijk te leiden zijn door lieden die hun vertrouwen hebben gewonnen?

Antw. Zeer gemakkelijk. Zij gelooven alles wat

men hun vertelt, om 't even hoe belachelijk het moge zijn. Toen ik mij, bij voorbeeld, tot kandidaat gesteld had voor het gouvernementschap, werden er twee argumenten tegen mij gebezigd bij de kleurlingen; het eerste was: dat ik hen allen weer tot slaven zou maken, als ik gekozen werd; en het tweede: dat, als ik dat niet kon doen, ik ten minste niet zou veroorloven — dat hunne vrouwen en dochters krinolines droegen.

Vraag. Hoe kwamen zij aan dat laatste idee?

Antw. Om 't even hoe belachelijk een ding is, zij gelooven alles. Zij zijn zeer lichtgeloovig. Zekere lieden hebben even veel heerschappij over hen, als maar eenig slavenhouder kon hebben in den tijd, toen de slavernij nog niet was afgeschaft.

Vraag. Op welke wijze kregen zij die heerschappij en behielden zij die?

Antw. Oorspronkelijk daardoor dat de blanken zich onthielden van stemming en deelneming in de organisatie van den Staat. Die lieden gingen toen tot de kleurlingen, en zeiden: wij meenen het goed met u; wij zullen ons de zaken aantrekken, en u in de gelegenheid stellen, om uwe kinderen te laten leeren, en alles beter voor u maken. Op die wijze wonnen zij hun vertrouwen. Zij bevorderden de vijandschap tusschen de blanken en de kleurlingen. Zij zeiden tot deze laatste dat de landerijen, de woonhuizen enz. eigenlijk aan hen moesten toebehooren, omdat zij er zoo lang op gewerkt hadden. De Senator

Beverly Nash verkondigde dat openlijk. Sommigen zeïden er niet veel op, maar er werd veel moeite gedaan, om ras tegen ras op te zetten. Wij van onzen kant trachtten zooveel mogelijk de orde te bevorderen."

De Generaal John B. Gordon, onlangs tot Senator der Unie verkozen door Georgia, zeide:

»Die negers aan de kust zijn een heel ander soort van volk dan de Negers in Midden- en Opper-Georgia; zij zijn bijna een heel ander ras. Zij zijn vreeselijk onkundig. De ontwikkeling van den neger in de midden- en hoogere counties van Georgia heeft veel overeenkomst met die van den Neger hier en elders in het land. Maar in het Zuiden van den Staat, waar eene dichte bevolking van negers is, hebben zij geheel eene taal op zich zelven. Als een neger uit Washington moest spreken met een Neger uit Atlanta, of de hoogere streken van Georgia, dan zouden zij elkander volkomen verstaan; maar indien een neger van hier werd overgebracht naar de kust van Georgia, dan zou hij die negers niet half verstaan. Hunne vroegere meesters, die met hen opgegroeid zijn, verstaan hunne taal, maar het is een geheel eigen taal; zij verschilt van alle negertalen elders in den Staat of in het Zuiden behalve langs de Atlantische kust.

Vraag. Wonen die soort van negers daar nu nog?

Antw. Nu nog, in grooten getale op de eilanden langs de kust en op de rijstplantagies. Zij zijn uiterst

onkundig, veel onbeschaafder dan de negers van het midden en de hoogere streken. Deze laatste zijn veel meer ontwikkeld dan die van de kusten.

Vraag. Die negers van welke gij zegt dat zij een eigen taal hebben, en zeer lichtgeloovig en bijgeloovig zijn, op welke eenigszins redelijke wijze oefenen zij hun stemrecht uit? Hoe worden zij daarin bestuurd en geleid?

Antw. Wel, Mijnheer, zij waren juist begonnen te stemmen, toen ik vertrok; toen werden zij, en worden nog, gelijk overal elders in den Staat, voor zoover mij bekend, geheel geleid door den *Bond.* De negers werden al spoedig opgenomen in de b o n-d e n. Zij schijnen van idee te zijn dat zij door stemming tot een zeker bezit van eigendom zouden komen; dat had men hun wijs gemaakt. Door welken invloed zij op dit oogenblik beheerscht worden weet ik niet, want ik kom er niet zoo dikwijls, en toen ik vertrok begon juist de stemming."

Wij voegen bij deze opmerkingen eenige meer hoopvolle beschouwingen, uitgesproken in de Conventie der belastingschuldigen in 1871 door den heer Dudley, en vele andere degelijke mannen stemmen er mede in:

»De dag zal spoedig aanbreken, waarop blanken en kleurlingen in Zuid-Carolina elkander in beider belang de hand zullen reiken, en de dertigduizend stemmen, die zulk eenen rampspoed over den Staat verspreid hebben, zullen hunne batterijen richten

tegen diegenen, die uit baatzucht het volk geruïneerd hebben, om zich zelven te verrijken en den kleurling, die nu eenmaal arm genoeg was, nog armer te maken. Als ras zijn zij deelnemend en gehecht, en hangen bij voorkeur hen aan, met wie zij in hunne kindschheid speelden.

Met zulke lieden is het niet moeielijk tot eene volkomen verzoening te geraken. Die plicht ligt op ons. Gedurende den oorlog zelfs hebben zij voor ons gewerkt, toen het blijkbaar in hun voordeel zou geweest zijn ons als vijanden te behandelen. Zij beschermden onze gezinnen met al wat in hun vermogen was, toen de blanke op het verre slagveld was, en zijn huis zonder andere bescherming stond. Zeker, indien er ooit eene schuld was gegrond op de sterkste zedelijke verplichting, dan zijn het de aanspraken, die de kleurling thans nederig legt voor de voeten zijner voormalige eigenaars, en zij bestaan in niets anders dan dat hij moge gehandhaafd worden in de rechten, die hem door den uitslag van den oorlog geworden zijn — rechten die hij nooit zelf gevraagd heeft, maar die hij slechts heeft ontvangen uit de handen van anderen.

Op deze gemakkelijk te vervullen voorwaarde zullen de dertig duizend meerderheidsstemmen hare vijandschap laten varen, en wegsmelten als de gletsers voor de stralen der zon. Dat kan niet in één oogenblik geschieden; maar dat is slechts eene kwestie van tijd. Het werk is reeds begonnen, en de

betrekking tusschen de rassen is thans reeds veel hartelijker dan sedert den oorlog nog het geval was. Welnu, laat deze conventie, samengesteld als zij is uit de helden van menig slagveld, zich verheffen tot den zedelijken heldenmoed, om aan de wereld hun onveranderlijk voornemen te verkondigen, om de goedheid en de getrouwheid van den kleurling te beloonen door eene milde erkenning van de nieuw verkregen rechten, en zulk eene verklaring, komende van de ware vertegenwoordiging van Zuid-Carolina, die geene dubbelzinnige taal spreekt, of uitvluchten zoekt, zullen geëerbiedigd worden door al degenen, die in staat zijn, om de plichten van persoonlijk eergevoel naar behooren te waardeeren.

XXXIII.

De gezindheid in het Zuiden sedert den oorlog.

Het is eene krenkende en ongegronde veronderstelling, de oorzaak van veel vooroordeel in het Noorden, dat er in het Zuiden nog veel vijandschap en hartstochtelijkheid bestaat tegenover het gouvernement der Unie; dat men de bestaande toestanden weder zou willen te niet doen, en de slavernij herstellen.

Wij hebben vroeger gezegd dat, naar onze overtuiging, eene groote meerderheid der Zuidelijke bevolkingen nooit gewenscht heeft de Unie te breken, noch oorlog te voeren, en dat deze groote meerderheid steeds oprecht den vrede, de Unie en de emancipatie blijft voorstaan, en dat het meerendeel van hen, die de scheiding wenschten, thans hun ook zijn toegevallen. Wie in het Zuiden reist, zal lang en dikwijls moeten vragen, eer hij iemand ontmoet, die het herstel der slavernij nog verdedigt. Wij hebben nooit zoo iemand ontmoet. De heerschende gezindheid daaromtrent vindt ongetwijfeld haren weer-

klank in hetgeen de Conventie van belastingschuldigen in Carolina meermalen gezegd heeft bij verschillende gelegenheden, en waarop nooit iets is afgedongen. De Heer Trenholm drukt het in 't kort aldus uit:

»Het volk van het Zuiden stond manmoedig op gedurende den oorlog ter verdediging zijner beginselen. Zij dachten dat de slavernij eene instelling was van den Gever alles goeds, met wijze en goede bedoelingen; vrome en goedgezinde lieden voedden dat geloof, en hunne hooge verantwoordelijkheid beseffende, worstelden zij tegen de gevoelens der gansche wereld. En toen diezelfde Voorzienigheid ons in een onverwacht oogenblik, en op eene onverwachte wijze, onthief van die verantwoordelijkheid, berustte het volk in hare beslissing. Niemand gelooft nu nog dat de herstelling der slavernij in deze landen mogelijk of wenschelijk zou zijn. Indien die mogelijkheid ook al bestond, en zij werd onderworpen aan het votum dezer Conventie, dan zou, volgens mijne overtuiging, geen enkele stem er zich voor verklaren."

Het getuigenis van den Generaal Grant, die na den oorlog het Zuiden bezocht, is te weinig ter harte genomen. Hij zeide in zijn Rapport aan den President Johnson:

Hoofdkwartier van het Leger der Vereenigde Staten.

Washington D. C. 18 December 1865.

Aan Z. E. Andrew Johnson,
President der Vereenigde Staten.

Mijnheer,

In antwoord op uw schrijven van den 16n dezer, waarbij gij van mij verlangt een Rapport van 't geen mij bekend is omtrent de aangelegenheden, die het voorwerp zijn van het onderzoek ingesteld door den Senaat der Vereenigde Staten, volgens zijne resolutie van den 12n dezer, heb ik de eer het volgende te verklaren:

Met uwe goedkeuring, en die van den Heer Secretaris van Oorlog, vertrok ik uit Washington den 27n der vorige maand, met het doel om eene inspectie-reis te doen door de Zuidelijke Staten, namelijk die welke in opstand geweest zijn, en te zien welke veranderingen noodig zouden zijn in de beschikking over de militaire macht der Unie; in hoeverre die macht zou kunnen verminderd worden, en daardoor kosten bespaard enz. enz., en voor zoover mogelijk, informaties in te winnen aangaande de gezindheden en bedoelingen van de ingezetenen dier Staten jegens het Gouvernement der Unie.

— — — — — — — — — — — — — —

Op reis en gedurende mijn vertoeven hier en daar zag ik veel, en sprak vrijuit met de ingezetenen,

zoowel als met de officieren van het leger, die daar gestationeerd zijn geweest, en ik ben tot de navolgende conclusiën gekomen:

Het verheugt mij dat de massa der denkende bevolking van het Zuiden den tegenwoordigen stand van zaken te goeder trouw aanneemt. De kwestie van slavernij en staatsrechten, het recht van eenen staat om zich van de Unie te mogen scheiden al of niet, die den Staat in twee partijen verdeelde, die kwestie beschouwen zij als voor altijd te zijn uitgemaakt door het hoogste tribunaal, de wapenen. Het deed mij genoegen van de mannen, die ik ontmoette, te vernemen dat men niet alleen de beslissing, waartoe men gekomen was, als eene eindbeslissing beschouwde, maar dat men, nu de rook der slagvelden was opgetrokken, en men tijd tot nadenken had gehad, die beslissing als eene gelukkige voor het geheele land opvatte, en als eene weldaad ontving van de Unie; dat dit het gevoelen zelfs was van diegenen, die zich op het slagveld en in de raadsvergaderingen het sterkst hadden verzet.

— — — — — — — — — — — — — —

De tegenwoordigheid van troepen bestaande uit negers, die nog kort geleden slaven waren, werkt nadeelig op den werkenden stand, in de eerste plaats om de verkeerde inblazingen, en ten tweede om de toevlucht die zij geven in hun kamp aan de vrijgelatenen van uren ver in het rond. Troepen, die uit blanken bestaan, verwekken meestal geen ver-

zet; een klein detachement kan de orde in een distrikt handhaven; maar troepen, die uit kleurlingen bestaan, moeten in genoegzame sterkte zijn, om zich behoorlijk te kunnen verdedigen. Niet de verstandige lieden zouden geweld plegen tegen troepen, welke dan ook, die door het Gouvernement der Unie onder hen gezonden waren, maar het domme volk zou dat misschien hier of daar doen, en de vrij geworden slaven schijnen het idee te hebben, dat de eigendommen van hunne voormalige meesters rechtens thans aan hen behooren, of ten minste niet door soldaten, die kleurlingen zijn, behooren beschermd te worden. Van dien kant bestaat er wel eenig gevaar voor vechtpartijen.

Mijne waarnemingen leiden mij tot de conclusie: dat de ingezetenen der Zuidelijke Staten sterk verlangen om zoo spoedig mogelijk tot zelfregeering in de Unie terug te keeren; dat zij, zoolang hunne reconstructie duurt, gaarne zullen beschermd worden door het Gouvernement der Unie; dat zij oprecht wenschen te doen wat er van hen geëischt wordt, en wat niet stuitend voor hen is als Staatsburgers; en dat, indien hun door het Gouvernement eenen goeden weg werd gewezen, zij dien getrouw volgen zouden. Het is jammer dat er tusschen de Staatsburgers van beide partijen zooveel afscheiding bestaat, inzonderheid met betrekking tot het wetgevende gedeelte. — — — — — — — — — — — — —

(get.) U. S. Grant.
Luit.-Generaal.

Sedert het schrijven van bovenstaanden brief is er niets gebeurd, waardoor het uitgesproken oordeel zou behoeven te worden gewijzigd. Zeker werd nooit een burgeroorlog ten einde gebracht met minder achternakomend gehaspel dan de onze.

Wij halen een enkel staaltje aan uit het Rapport van de commissie uit het congres, betrekking hebbende op het punt, of het volk in het Zuiden den oorlog wenschte of niet. De commissie zegt:

»De hoofdpersonen, die de oppermacht in handen hadden, wilden die macht niet uit de handen geven. Zij stonden op, en sleepten de menigte met zich.

Het volk zegt ons dat het den oorlog niet wilde, maar dat het genoodzaakt was de aanvoerders te volgen. In andere Staten hadden de leidslieden van het volk dezelfde opgewondenheid weten te bewerken (ofschoon niet in zulk eene mate als in Zuid-Carolina) voor de afscheiding van de Unie, maar het volk hield zich toch terug, totdat Zuid-Carolina het voorbeeld gaf en den oorlog begon. Toen drongen de leidslieden het volk der andere Staten om den Zuster-Staat niet in den steek te laten, en de eene Staat na den anderen werd er bij ingesleept, zonder dat het volk wist hoe; de eenvoudige lieden den ganschen Staat door zeggen dat zij noch scheiding noch oorlog wenschten, maar dat zij gedwongen werden hunne hooggeplaatste aanvoerders te volgen, en met de andere Staten mee te doen.

Het stelsel van het Gouvernement dat vigeerende was in die andere Staten van het Zuiden, maar inzonderheid in Zuid-Carolina, gegrond op slavernij, met alle gezag in de handen van eenige weinige personen, was oorzaak van den oorlog met al zijne verliezen aan goed en bloed.''

Is het geen tijd om een einde te maken aan de straf, die vele onschuldigen treft wegens de euveldaden van eenige weinige schuldigen?

XXXIV.

Handenarbeid. Werkvolk overvloedig en het loon niet hoog. Organisatie daaromtrent. Een veld voor philanthropie.

Werkvolk voor den landbouw is er overvloedig in Zuid-Carolina, en het werkloon is er laag. Het algemeene gevoelen dat van den vroegeren slaaf, wegens zijne luiheid en langzaamheid, geenerlei partij te trekken zou zijn, is gebleken niet gegrond te zijn geweest. Als men hem ziet werken, bemerkt men spoedig dat hij een heel goed werkman is.

Mannen en vrouwen beide zijn zelfs vlug en sterk. De voornaamste klacht is, dat zij ongestadig zijn. De directeuren van de phosphaatgroeven, nabij Charleston, die er velen in 't werk hebben, zeggen dat zij van de zes dagen er maar vier werken willen. Dat komt, omdat zij de verstrooijingen van de stad onder hun bereik hebben. Op het land, waar die verstrooijingen niet zoo bestaan, waar niet allerlei vertooningen en tapperijen aan de orde zijn, is de verzoeking tot slenteren minder groot, en zijn zij daarom niet zoo ongestadig.

Wij hebben in een vorig hoofdstuk er op gewezen, hoe voordeelig de katoenbouw kan gemaakt worden in de nabijheid der groote steden. Dat in Zuid-Carolina, bij verstandig te werk gaan, goede zaken in den landbouw te maken zijn, hebben wij aangetoond. Kunstmest geeft bijna dezelfde resultaten als stalmest. Guano en de, nu zoo overvloedige, phosphaat voorzien grootelijks in de behoeften van den landbouw. Naar de kosten van bemesting staat de opbrengst gelijk. Het komt dus hoofdzakelijk op het werkvolk aan.

Het is van belang op te merken dat in het Zuiden, evenals in Europa, een groot gedeelte van het landbouwwerk door vrouwen gedaan wordt, wier arbeid in vele gevallen even goed is als die van mannen. Eene vrouw kan een katoenveld even goed bewerken als een man. Dat kan van anderen veld-arbeid evengoed gezegd worden. Ik zag onlangs vier mannen en zes vrouwen op een katoenveld aan 't werk; de mannen ploegden en de vrouwen droegen de mest aan in manden op het hoofd, en legden ze in de voren. Zij hadden niet het lichtste werk, maar het viel hun niet zuur. Het werk geschiedde in daghuur, maar er werd niet gedagdiefd. Onder het oude slavensysteem was het werken zoo ingericht, dat er zooveel mogelijk gedaan werd. Een dozijn ploegen bijvoorbeeld werden in beweging gezet op een veld; wie vooropging was de beste werker, maar de anderen moesten hem bijhouden. Bij ander

werk eveneens. De man, die nu vooropging, zeide mij rondweg, dat hij bij sommige werkzaamheden zijne vrouw, die daar ook werkzaam was, nooit had kunnen bijhouden zonder zich geducht in te spannen, en dat zij niet half zoo gauw moe was. De neger en vooral de negerin hebben werken geleerd onder de zweep, en zij kunnen het.

De katoenplanters in Columbia klagen dan ook niet over het werkvolk. Zij kunnen genoeg werkvolk krijgen, en tegen billijk loon. Zij zeggen alleen, dat men de zwarten goed nagaan moet. Maar welk werkvolk moet men niet nagaan? Intusschen zij laten toch liever in daghuur werken dan bij aanneming. Voor allerlei werk, 't zij vast hetzij bij den dag, betaalt men hier in Columbia een halven dollar daags zonder den kost. Bij 't jaar betaalt men aan een vasten arbeider honderd dollars met den kost. In de landbouwdistricten zijn de prijzen gewijzigd naar het loon en in evenredigheid. Maar op het land kan men niet zoo gemakkelijk werkvolk krijgen als in de steden, zoo wordt gezegd. Dat is misschien waar. Maar dat is overal het geval, omdat het loon er minder, de woningen er meestal slechter, en het voedsel ruwer is. De landbouwer wil veel gedaan hebben voor weinig geld, wil den zwarte in eene ellendige hut huisvesten, en hem het ruwste voer geven, dat hij heeft. Zoo ligt de schuld aan den landbouwer zelven. Hij wil den zwarten man of de zwarte werkster behandelen als in de

dagen der slavernij. Die eenmaal op het land wonen, schikken zich daarin. Aan hunne naïve gesprekken kan men zelfs hooren hoe weinig aanspraken zij maken als klasse in de maatschappij, mits zij goed behandeld worden.

Er schijnt geen reden te zijn, om te twijfelen, dat er in Zuid-Carolina overal, voor billijk loon, goed werkvolk voor den landbouw zou te krijgen en te houden zijn, mits men, in zijn eigen belang, den neger eerlijk behandelde, hem voortdurend goed voedsel en een goed onderkomen wilde geven.

Zooals het nu nog staat, woont de grootste helft van het landvolk in Zuid-Carolina in zulke ellendige hutten, dat, indien ze allen in eens vernield werden, de waarde aan eigendommen in den Staat met nog geen tiende gedeelte van een percent zoude verminderd worden. Zij zijn niet meer waard dan even zooveel hondenhokken of varkensschotten. Bij eene ernstige ter-harte-neming van de belangen van den landbouw zou hier het allereerst verbetering in gebracht moeten worden, en dat zou geene zwarigheden opleveren, als men bedenkt, dat in de beide Carolina's het timmerhout, in het binnenland, thans goedkooper is dan in Maine, en dat er onder de kleurlingen genoeg machinisten voor de zaagmoens zijn.

Naar ons gevoelen bestaat er nergens ter wereld eene betere gelegenheid voor landbouwondernemers, en voor het werkvolk tevens, om tot wederzijds bil-

lijke voorwaarden te komen. Om aan te toonen hoe dankbaar de grond is, en hoe aanmoedigend de vooruitzichten zijn, zal het nog slechts noodig zijn te wijzen op de wijze, waarop men thans te werk gaat op sommige van de oude plantagies. Op sommige derzelve hebben zich twintig of meer van de oude negergezinnen vereenigd, en betalen samen den eigenaar eene zekere som als pacht. Zij werken samen, en aan 't einde van 't jaar deelen zij samen de winst. Op eene van die plantagies hadden die lieden zooveel overgewonnen, dat zij verscheidene honderden acres bouwland daarvan hadden aangekocht, en voortaan als eigenaars zouden werken.

Dit kleine begin is een natuurlijk gevolg van den staat van zaken, en kan beschouwd worden als een verblijdend verschijnsel, dat voor verbetering vatbaar is. De katoenbouw is zulk een gemakkelijke vorm van landbouw, dat er niet alleen voor mannen en vrouwen, maar ook voor kinderen met voordeel werk te vinden is, waardoor de reorganisatie van den handenarbeid niet moeilijk zal blijken te zijn. Tengevolge daarvan zal ook de landbouw in deze streken steeds verschillen van dien van het Noorden, en meer kunnen wedijveren met die landen, waar hij het meest produktief en het voordeeligst is.

De philanthropie zou moeilijk ergens een veld vinden, waar zij, met meer vrucht en voordeel voor zich zelve, tevens hoogst nuttig zou kunnen werkzaam zijn, dan in Zuid-Carolina, wanneer zij daar

eene model-plantagie zou willen stichten, en daardoor een bewijs leveren wat er met den vrijen zwarten werkman te doen is, wanneer men hem billijk loon geeft, en goed voedsel en goede huisvesting. De zwarten zouden ongetwijfeld een en ander op hoogen prijs stellen. De weldaden van een welslagend voorbeeld zouden onberekenbaar zijn. Door eerst het beste gedeelte der kleurlingen er uit te kiezen, zou men, terwijl hunne stoffelijke omstandigheden verbeterd werden, op den weg zijn hen zedelijk en maatschappelijk tevens op te heffen. Dat zou den grond kunnen leggen van eene omkeering in het karakter van het ras, die de heilzaamste gevolgen zou kunnen hebben.

NASCHRIFT VAN DEN VERTALER.

Oorspronkelijk bestond bij den uitgever en mij het plan om van de laatste helft van dit werkje slechts een uittreksel te geven. Wij zijn daarvan teruggekomen, omdat het door weglating niet zou gewonnen hebben, maar wel verloren, en omdat het in zijn geheel niet zóóveel hooger in prijs zou komen, dat het de belangstellenden zou afschrikken.

Zooals het nu is, draagt het meer de eigenaardige Amerikaansche tint. Het maakt daardoor meer aanschouwelijk hoe het er toegaat, hoe de zaken er behandeld worden. Van Zuid-Carolina kan men gereedelijk tot andere zuidelijke Staten besluiten. Er wordt blijkbaar een finantieele burgeroorlog gevoerd tegen den grondeigendom en het kapitaal; alle wapenen zijn goed, fraudes zijn slechts krijgslisten.

De partij, die zich daarbij zelve recht poogt te verschaffen, de Ku-klux, wordt overal vervolgd en gestraft; zij richt weinig uit.

Zeker is de voormalige rijke slavenhouder op zich zelven thans te beklagen, maar omtrent de toekomst van eenigen Amerikaanschen Staat, welken dan ook, zal zich wel niemand verontrusten; langs den natuurlijken weg komt ook daar alles terecht.

Mocht iemand soms meenen dat wij eene roepstem onder ons hebben willen doen hooren tot emigratie bij voorkeur naar Zuid-Carolina, dan verkeert hij in dwaling.

